ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

5 ΔΡΧ.

29-30

ΔΡ. 3

Πάδε ἀπὸ τὴν μικρή σου ἡλικία νὰ καθαρίζεις τὰ δόντια σου, χρησιμοποιῶν τὴν

ΒΙΒΟΔΟΝΤ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
1—15 Ἰουνίου 1934	ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ	Ἐσωτερικοῦ . . . . Δρχ. 75
Ἔτος Β'.—Ἀριθ. φύλλου 29-30	ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ	Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
Τιμὴ τεύχους Δρχ. 5	Γραφεῖα : Σόλωνος 18α	Ἀμερικῆς . . . Δολλάρια 2
		Αἰγύπτου . . . . Γ. Δ. 30

«ΣΚΑΦΥΤ»

Ὁ κ. Βατραχίδης, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὄχι ὀλίγους θνητούς, ποὺ ἀντὶ νὰ πάθουν τὸ παραμικρὸ συνεπεία τοῦ τρομεροῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος συνεκλόνισε τὸν κόσμον ὅλο, ἀντὶ νὰ ριψοκινδυνεύουν στὰ πεδία τῶν μαχῶν ἢ νὰ χάσουν προσφιλῆ ὄντα—ἔπαθαν κάτι πολὺ πιὸ ἀλλοιώτικο—ἔγιναν ἑκατομμυριοῦχοι .. Εἰς τί ὤφειλε ὅμως ὁ κ Βατραχίδης τὰ πλούτη του; Εἰς καμμίαν ἐφεύρεση; Εἰς καμμία ριψοκίνδυνο ἐπιχείρηση; Ὄχι, κάθε ἄλλο. Ἁπλῶς καὶ μόνο εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κάθε τὶ ἄχρηστο πρίν, ἀπέκτησε τώρα μεγάλη ἀξία, κάθε τί ποὺ δὲν περνοῦσε πρίν, τώρα ἔγινε πολύτιμο σὲ βαθμὸ ποὺ ὁ ἥρως μας (τοῦ διηγήματος, ὄχι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου), φιλοσοφῶν ἐπὶ τῆς νέας καταστάσεως, ἔλεγε:

—Ἄλλαξε ὁ κόσμος πλέον! Ὅταν μιὰ παληομπουκάλα τῶν εἴκοσι λεπτῶν, σήμερα μπορεῖ νὰ καυχηθῆ ὅτι ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ δυὸ δραχμές ,γιατὶ, ἐγώ, ἕνας τίμιος παντοπώλης—τὸ μπακάλης εἶχε ἐκδιωχθῆ πιὰ ἀπὸ τὸ νέο λεξιλόγιο τοῦ κ. Βατραχίδη—νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσω ἀπὸ τὴν τύχη μου νὰ μὲ κάμη ἑκατομμυριοῦχο, μέσα στὸν λαβύρινθο αὐτὸν τῶν τρομακτικῶν ὑπερτιμήσεων!

Καὶ ἐτελείωνε τὶς σκέψεις του μὲ τὸ ἑξῆς συμπέρασμα ποὺ ἔλεγε ἀνάμεσα στὰ δόντια του μὲ κάποιο σαρκασμὸ γιὰ τ' ἀνθρώπινα:

—Ὅλα ὑπερτιμήθησαν ὅλα—ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ζωή, ποὺ θυσιάζεται τόσο φθηνὰ στὰ πεδία τῶν μαχῶν!

Καταλαβαίνετε, ὅτι ἡ μεταβολὴ μιᾶς καταστάσεως συνεπάγεται καὶ ὡρισμένες ὑποχρεώσεις. Αὐτὸ τὸ καταλάβαινε πολὺ καλὰ ὁ ἥρως μας. Ἔπρεπε τώρα νὰ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὰ λυγδιασμένα ροῦχα του γιὰ πάντα καὶ νὰ ντυθῆ καλά. Ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ φθηνὸ σπητάκι ποὺ κρατοῦσε τόσα χρόνια τώρα σ' ἕνα δρομάκο

Ὁ Μοῦργος ἦταν ἕνα ἄχαρο σκυλὶ

πίσω ἀπὸ τὸ σταθμὸ Πελοποννήσου καὶ νὰ πιάση ἀπαρτμὰν στὴ πόλη μέσα—σὲ κεντρικὸ μέρος.

Ἔπρεπε ν' ἀποβάλη τὶς πρόστυχες ἕξεις ποὺ παρατηρεῖ κανεὶς στὶς «κάτω τάξεις», δηλαδὴ νὰ παύση νὰ μεταχειρίζεται πιὰ τὰ πόδια του ἂν ἤθελε νὰ πάη πουθενά, νὰ πέρνη ἁμάξι ἢ αὐτοκίνητο· νὰ παύση νὰ μεταχειρίζεται τὰ χέρια του ὅταν ἤθελε νὰ κάμη τίποτε—νὰ πάρη ὑπηρέτες νὰ τοῦ κάνουν τὶς δουλειές· νὰ παύση νὰ μεταχειρίζεται τὸ μυαλό του--κι' ἂς μὴν ξέρη περὶ τίνος πρόκειται, ἀρκεῖ νὰ πρόκειται περὶ πράγματος, ἔργου, φαγητοῦ, ἢ ὅ,τι ἄλλου, ποὺ ὁ καλὸς κόσμος θεωρεῖ καλό.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐξετέλεσε ἀκριβῶς καὶ χωρὶς παράπονο. Ἐντύθηκε καλά. Ἄλλαξε σπῆτι. Πῆρε τέσσαρους ὑπηρέτες, καίτοι κατὰ βάθος ἔννοιωθε πὼς ἔκαναν καὶ οἱ τέσσερες τὴ δουλειά, ποὺ θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ κάνη ἕνας καὶ μόνο. Ἔπαυσε νὰ θεωρῆ χρήσιμα τὰ πόδια του καὶ πήγαινε ὅπου ἤθελε τώρα μὲ αὐτοκίνητο—μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Ἐπήγαινε στὰ κονσέρτα, κοιμοῦνταν κι' ἔπειτα ὅταν ξυπνοῦσε ἔλεγε: «Τί θαυμάσια μουσική! Ὄνειρο ἦταν τὸ παίξιμο τῆς κυρίας αὐτῆς». Ἐκάπνιζε ποῦρα καὶ μολονότι τοῦ φαινόταν πὼς γύριζε ἡ κάμαρα, τἄβρισκε ἀπαραίτητα. Ἔπινε κάθε μέρα, πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα του βερμοὺτ μὲ ἀμερπικὸν μέσα, καίτοι τοῦ φαίνοντον πὼς ἔπινε κινίνο. Ἔπινε καφὲ μετὰ τό δεῖπνο καίτοι δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῆ. Τέλος ἔκανε πράμματα ποὺ τὸν στενοχωροῦσαν, ἀλλὰ δὲν παραπονοῦνταν γιατὶ ὅλ' αὐτὰ ἦταν «σὶκ», γιατὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ καθὼς πρέπει κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἀνῆκε καὶ αὐτὸς--ὁπωσδήποτε κανεὶς δὲν τοῦ εἶπε τὸ ἀντίθετο.

Ἂν ἄλλαξαν ὅμως ὅλα στὴ ζωὴ τοῦ τέως κ. παντοπώλου, ἕνα πράμμα δὲν ἐννοοῦν' ἀλλάξη. Ἀκοῦστε ὅμως τὸν κ. Βατραχίδη τὸν ἴδιο νὰ μιλᾶ γι' αὐτὸ σ' ἕναν φίλο του:

—Τί τὰ θέλεις, φίλε μου, ἄλλαξα πατόκορφα! Ἄλλαξα ροῦχα, συνήθειες, σκέψεις, γοῦστα, σπῆτι, κεφάλι—ναὶ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ τὸ μυαλό μου ἀκόμα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο—ἕνα μονάχα δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω. Τί θαρρεῖς; Γιὰ μάντεψε. Τὸ Μοῦργο, τὸ σκύλο μου, φυσικά τοῦ ἄλλαξα τὸ ὄνομα καὶ τὸν λέω τώρα Μπράϊτ. Τί θὰ πῆ τώρα αὐτὸ τὸ μπράϊτ οὔτε ἰδέα ἔχω, ἀλλὰ καὶ τῆς Κας Παραλῆ τὸ σκυλὶ τὸ λένε Μπράϊτ κι' ἔτσι ἐβάφτισα κι' ἐγὼ τὸ Μοῦργο ἔτσι. Τί κατάλαβα ὅμως ποὺ τοῦ ἄλλαξα τὸ ὄνομα; Μήπως ἄλλαξε καθόλου αὐτό; Δὲν βαρυέσαι! Τὸ ἴδιο ψωρόσκυλο ἔμεινε. Προχθὲς ἦρθε ἕνας κύριος νὰ μὲ ἰδῆ καὶ χύθηκε νὰ τὸν φάη—νομίζει πὼς εἶνε ἀκόμα στὸ σπῆτι τὸ ἄλλο ὅπου τὸ εἶχα νὰ φυλάη τὸν κῆπο! Καμμιὰ φορὰ κυττάζω τὸ σκύλο μου καὶ φιλοσοφῶ καὶ λέω: γιὰ ἰδὲς πόσο μεγάλη διαφορὰ ἀπ' τὸν ἄνθρωπο στὰ ζῶα. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀλλάξη καὶ νὰ γίνη ἀγνώριστος, ἐνῶ τοῦ ζώου οὔτε μιὰ τρίχα δὲν μπορεῖ ν' ἀλλλάξη. Καὶ τὸ κακὸ εἶνε ποὺ ἅμα μὲ βλέπουν κύριοι ἢ κυρίες ἔξω μ' αὐτὸ, μοῦ παρατηροῦν ὅλοι πὼς τὸ σκυλί μου δὲν εἶνε ἀνάλογο μὲ τὴ νέα μου κατάστασι καὶ ὅτι πρέπει νὰ πάρω ἕν ἄλλο. Ἡ κυρία Μποτιλιάδου μοῦ ἔλεγε προχθές: «Ἄχ, κύριε Βατραχιάδη, πότε θὰ σᾶς ἰδῶ ἐπὶ τέλους μ' ἕνα σκυλάκι «σὶκ!» Ἂν δὲν τὄδιωξα ἕως τώρα εἶνε γιατὶ μοῦ ἦταν πάντα πιστὸ καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἡ μάνα μου ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια τ' ἀγαποῦσε πολὺ γιατὶ αὐτὴ τ' ἀνάθρεψε.

***

Ὡς τόσο μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ ὁ ἥρως μας ἔλεε πὼς ἔτρεφε στὴ μνήμη τῆς μητέρας του ἡ νέες συνθῆκες τῆς ζωῆς του τὸν ἔκαναν ὅλο καὶ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὶς παλαιές του ἕξεις. Ἔτσι τὸ φτωχὸ σκυλὶ ἐγίνονταν ὅλο καὶ πιὸ ἀντιπαθητικὸ στὸν κ. Βατραχίδη. Τώρα τὸ χτυποῦσαν καὶ οἱ ὑπηρέται του. Τὸ σκυλὶ ὅμως ὑπόμενε ὅλα καὶ ὅπως εἶχε πῆ καὶ ὁ ἀφεντικός του—δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀλλάξη οὔτε κατὰ μιὰ τρίχα· ἔμενε πάντα πιστὸ στὸν κύριό του.

Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ὁ ἀφεντικός του ἔχασε τὴν ὑπομονή του· ἐνῷ ἑτοιμάζονταν νὰ μπῆ στὸ αὐτοκίνητό του, βλέποντας πὼς ὁ σκύλος του πήδησε μέσα, τὸν ἁρπάζει καὶ τὸ πετᾶ πάνω στὸ πεζοδρόμιο. Τὸ σκυλὶ κυλίσθηκε χάμου, μ' ἕνα μικρὸ οὔρλιασμα ἀπὸ πόνο, ἀλλ' ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν ἄφεντικό του καὶ τοῦ ἐκφράση τὸ βουβό του παράπονο, τὸ αὐτοκίνητο ἦταν κιόλας μακρυά. Ἦταν ὅμως ὁ πορτιέρης τοῦ κ. Βατραχίδη στὴν πόρτα, ποὺ ἀντιπαθοῦσε τὸ ζῶο αὐτό, γιατὶ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κάμει ὑπηρέτης σὲ μεγάλα σπήτια δὲν ἀνέχονταν πρόστυχα σκυλιά. Ἦταν ἕτοιμος νὰ δώση στὸ ζῶο κι' αὐτὸς μιὰ κλωτσιὰ ὅταν ἕνα ἀγόρι ἴσαμε δέκα πέντε χρονῶν, ποὺ διάβαινε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸν ἐκράτησε.

—Γιατὶ θέλεις νὰ χτυπήσης τὸ ζῶο; ρωτάει τὰ παιδὶ μὲ σοβορὴ ἀξιοπρέπεια.

—Δικό μας εἶνε! Δὲν τὸ θέλουμε. Εἶν' ἕνα κοπρόσκυλο. Θὰ τὸ δώσω στὸν μπόγια.

Τὸ ἀγόρι τότε τοῦ λέει:

—Θέλεις νὰ τὸ δώσω ἐγὼ στὸν μπόγια;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ λέει! κάνει ὁ πορτιέρης ἐνθουσιασμένος ποὺ θ' ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ καὶ ἄσχημο μουσαφίρη ποὺ φιλοξενοῦσαν σπῆτι.

Καὶ τὸ παιδὶ πῆρε τὸ σκυλὶ στὰ χέρια του κι' ἔφυγε.

***

Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ Τάκη Χαρίδου εἶδε τὸ γιό της νὰ τῆς κουβαλᾶ σπῆτι ἕνα ὄχι καὶ τόσο ὤμορφο σκυλὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήση τὴν ἔκπληξή της καὶ τοῦ λέει χαμογελόντας:

—Καλέ, παιδί μου, ποῦ πᾶς καὶ βρίσκεις αὐτὰ τὰ ζῶα; Οἶκο τετραπόδων προσφύγων ἀποφάσισες νὰ κάμης τὸ σπῆτί σου;

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ἡ μητέρα τοῦ Τάκη. Πρὸ ἑνὸς μηνὸς ὁ γιός της εἶχε κουβαλήσει ἕνα κουτσὸ γατάκι. Ἀργότερα βρῆκε ἕνα σπουργίτη μισοπεθαμένο, τὸ τάγισε τὄκαμε καλὰ καὶ ἔπειτα τοὔδωσε τὴν ἐλευθερία του. Ὅτι ζῶο εὕρισκε τὸ περιποιοῦνταν καὶ πολλὲς φορὲς μάλωνε μὲ τὸ μπόγια ποὺ κακομεταχειρίζονταν τὰ φτωχὰ σκυλιὰ τῆς γειτονιᾶς. Τώρα θὰ γύμναζε τὸ νέο μουσαφίρη, θὰ τὸν ἔκανε σκύλο τραυματιοφορέα καὶ θὰ τὸν βοηθοῦσε στὴ δουλειά του, γιατὶ πρέπει νὰ μὴν παραλείψουμε πῶς ὁ Τάκης ἦταν πρόσκοπος τραυματιοφορεὺς καὶ ὅπως ἔλεγε ὁ ἀρχηγός του καὶ οἱ συνάδελφοί του, πολὺ καλὸς πρόσκοπος μάλιστα.

Ὁ πρόσφυγας σκύλος ἀπὸ τὸ πλούσιο σπῆτι τοῦ κ. Βατραχίδη δὲν ἄργησε νὰ συνειθίση τὴ νέα του ζωή, καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ἂν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀνταμείβουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωση ἑνὸς φτωχοῦ σκύλου μὲ κλωτσιὲς ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι κάνουν τὸ ἀντίθετο. Ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀδελφῆς του, ποὺ εὐχαριστοῦνταν νὰ συμμετέχη, ὅπου μποροῦσε, στὶς προσωπικὲς ἐνέργειες τοῦ Τάκη, ὁ τέως Μοῦργος ἔγινε ἕνα πρώτης τάξεως σκυλί. Τὰ δυὸ ἀδέλφια συχνὰ ἔβγαιναν περίπατο καὶ ὁ Τάκης εἶχε μάθει τὸ σκύλο νὰ τρέχη καὶ τοῦ φέρνει τὸ κουτὶ μὲ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν παροχὴ πρώτων βοηθειῶν. Σὲ μιὰ ἐπίδειξη τῆς ὁμάδος του μάλιστα ὁ Τάκης παρουσίασε καὶ τὸ σκυλί του, ποὺ ἀπέκτησε τὴ γενικὴ συμπάθεια ὅλων τῶν προσκόπων μὲ τὴν ἐξυπνάδα του, τόσο ποὺ ὁ νεώτερος μαθητευόμενος ἀπ' ὅλους ποὺ φωνάζανε οἱ ἄλλοι Κοντοροβιθούλη, γιατὶ ἦταν μικροκαμωμένο καὶ πολὺ ἀστεῖο παιδάκι, εἶχε δηλώσει πὼς τὸ σκυλὶ αὐτὸ εἶχε μέσα του .. ψυχὴ προσκοπική.!Κι' ἐνῷ ὅλοι γελοῦσαν ὁ Τάκης τοὺς λέει:

—Πάντως ἔχει πιὸ πολὺ προσκοπικὴ ψυχῆ ἀπὸ τὸν πρώην ἀφέντη του καὶ ἀπὸ τὸν πορτιέρη του.

Καὶ διηγήθηκε στὰ ἄλλα παιδιὰ ὅλη τὴ σκηνή, γιατὶ ὁ Τάκης πρὶν πλησιάσει τὸν πορτιέρη εἶχεν ἰδῆ τὸν κ. Βατραχίδη νὰ πετᾶ τὸ σκυλὶ ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ παιδιὰ συμπάθησαν περισσότερο τὸ σκυλί, τὸ χάϊδεψαν, τὸ παρηγόρησαν, ἐνῶ τὸ φτωχὸ ζῶο ἐκινοῦσε χαρούμενο τὴν οὐρά του καὶ τὰ κυττοῦσε μὲ μάτια ποὺ μὲ τὸν πιὸ εὔγλωττο τρόπο μιλοῦσαν γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ ἔνοιωθε.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐδόθη ἐπισήμως, μέσα στὴ λέσχη τῆς ὁμάδος, καὶ τὸ νέο ὄνομα τοῦ τέως Μούργου. Τὸν ὠνόμασαν λοιπὸν Σκάουτ, ποὺ, ὅπως ξέρετε, θὰ πῆ ἀγγλικὰ πρόσκοπος. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Σκάουτ ἐθεωρεῖτο προσκολλημένος εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ Τάκη καὶ δικαιοματικῶς ἔφερνε πιὰ στὸ λαιμοδέτη του τὸν ἀριθμὸ τῆς ὁμάδος καὶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα...

***

Πέρασαν δυὸ μῆνες. Ἦρθε τὸ καλοκαῖρι, καὶ ἦρθε ἡ λαχταριστὴ γιὰ κάθε πρόσκοπο ἐποχὴ τοῦ στρατοπέδου στὸ ὕπαιθρο. Ἡ ὁμάδα τοῦ Τάκη πῆγε καὶ ἐστρατοπέδευσε σ' ἕνα δάσος ἔξω ἀπὸ τὴν Κηφισσιά. Τὸ στρατόπεδο ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὸ γέλοιο, τὶς χαρές, τὰ τραγούδια τῶν παιδιῶν ποὺ ἔγιναν σωστὰ ἀγρίμια ἐκεῖ ἔξω μέσα στὸ μυρωμένο ἀέρα τῶν πεύκων, ἔξω στὴν ἁγνὴ ζωὴ τῆς φύσεως. Φυσικὰ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἦταν καὶ ὁ Σκάουτ, εὐτυχισμένος κι' αὐτὸς στὸ ὕπαιθρο, σωστὸς πρόσκοπος. Μὴ θαρρῆτε ὅμως πὼς περνοῦσε τὶς ἡμέρες του τεμπέλικα. Ὄχι. Ἐργάζονταν κι' αὐτός. Γυμνάζονταν προσκοπικώτατα. Εἶχε μάθει πιὰ ὅσο μακρυὰ κι' ἂν ἦταν ἀπὸ τὸ στρατόπαιδο, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Τάκη, νὰ τρέχη καὶ νὰ πέρνη τὸ κουτὶ τοῦ τραυματιοφορέως, ποὺ τὄδενε στὴ ράχη κάποιος πρόσκοπος

ποὺ ἐτύχαινε νὰ εἶνε στὸ στρατόπεδο.

Ἕνα ὄμορφο δειλινό, ἐνῷ ὁ Τάκης ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ δημόσιο δρόμο κι' ἐμιλοῦσε παίζοντας μὲ τὸν Σκάουτ μιὰ εἰκόνα μπροστά του τὸν ξάφνισε. Ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔρχονταν μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος του κόντεψε νὰ συγκρουσθῆ μὲ ἓν ἄλλο ποὺ πήγαινε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Ὁ σωφὲρ ὅμως τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου στὴν κρίσιμη στιγμὴ τοῦ κινδύνου γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ σύγκρουση γυρίζει ἀπότομα τὸ τιμόνι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ στρίψη τὸ αὐτοκίνητο σ' ἕνα πλάγιο στενὸ δρόμο. Τὸ αὐτοκίνητο ὅμως, ἀντὶ νὰ πάη στὸ στενὸ δρόμο πέφτει σὲ μιὰ τάφρο μὲ ὁρμή, καὶ γέρνει πάνω στὸ χῶμα στὸ διπλανὸ χωράφι. Τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο εἶχε χαθῆ μπροστά.

Ὁ Τάκης, χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ σκεφθῆ, τρέχει γρήγορα ἐνῶ ὁ Σκάουτ μὲ τὴ γλῶσσα κρεμασμένη ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του ἀκολουθεῖ τὸν νέο του κύριο κατὰ πόδας. Ὅταν πλησίασαν στὸν τόπο τοῦ ἀτυχήματος ὁ Τάκης διέταξε τὸ σκυλί του νὰ τρέξη στὸ στρατόπεδο καὶ φέρει τὸ κουτὶ τοῦ τραυματιοφορέως, γιατὶ εἶδε πιὰ κάποιον καλοντυμένο κύριο νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο χλωμός, μὲ αἵματα στὸ χέρι του.

Πρὸς μεγάλη ὅμως ἔκπληξη τοῦ Τάκη, ὁ Σκάουτ, ἀντὶ νὰ τρέξη γιὰ τὸ κουτὶ ἄρχισε νὰ κινῆται ἀνήσυχος, οὐρλιάζοντας. Ὁ Τάκης χτύπησε τὸ πόδι του. Γιὰ πρώτη φορὰ μίλησε θυμωμένος στὸ πιστό του σκυλί:

—Τρέξε ἀμέσως, Σκάουτ! Τὸ κουτί!

Ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς δισταγμοὺς ἀκόμα, ὁ Σκάουτ κατόρθωσε νὰ ξεκινήση ἐπὶ τέλους. Τὸν εἶδε τώρα νὰ τρέχη μ' ὅλη του τὴ δύναμη μέσα στὸ δάσος. Τὸ στρατόπεδο ἦταν ἕνα τέταρτο μακρυά.

Ὁ τάκης ἐπλησίασε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ σωφὲρ δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Ὁ κύριος ποὺ ἐπέβαινε μέσα ἐφαίνονταν πῶς πονοῦσε. Ὁ τάκης δὲν ἐγνώριζε τὸν κύριον αὐτόν. Ἀμέσως ὅμως ἄρχισε τὴ δουλειά του. Τοῦβγαλε τὸ σακκάκι, τοῦ ἀνασήκωσε γρήγορα τὸ μανίκι τοῦ πουκάμισού του καὶ εἶδε ὅτι τὸ χέρι του ἦταν ἀρκετὰ χτυπημένο. Μετὰ δέκα λεπτὰ καταφθάνει καὶ ὁ Σκάουτ. Φαίνεται πῶς δὲν εἶδε κανένα πρόσκοπο καὶ τὸ πιστὸ σκυλὶ πῆρε μόνο του τὸ κουτὶ καὶ τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὴ λουρίδα ποῦχε πάνω μὲ τὰ δόντια του.

Ἦταν λαχανιασμένο, ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασε τὸν τραυματία ἄρχισε νὰ πηδᾶ σὰν τρελλὸ καὶ νὰ τοῦ γλύφη τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὰ ροῦχα. Ὁ Τάκης σαστισμένος ἔβλεπε τὴ σκηνὴ αὐτή, χωρὶς ὅμως οὔτε στιγμὴ νὰ διακόψη τὴν ἐργασία του, τῆς ἐπιδέσεως τοῦ τραύματος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως βλέπει τὸν κύριο, νὰ γίνεται πιὸ χλωμός. Ἐνῷ κυττοῦσε ἐπίμονα, ἐνῷ εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὸ σκυλὶ πάνω, δυὸ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια του, ἔπειτα ἔγυρε τὸ κεφάλι του κι' ἐλιποθύμησε.

Ὁ Τάκης ἔδωσε νερὸ στὸ σωφὲρ ἀπὸ τὸ παγοῦρι του γιὰ νὰ συνεφέρη τὸν κύριο. Τέλος ἡ ἐπίδεση εἶχε τελειώσει.

—Μήπως ἐχτυπήσατε κι' ἄλλοῦ; ἴσως ὁ κλονισμὸς σᾶς ἐζάλισε... λέει ὁ Τάκης στὸν ἄγνωστο κύριο.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκεν ὁ ἄλλος, ἔπειτα ἐτέντωσε τὸ χέρι του, πῆρε τὸ σκυλὶ καὶ τὸ κράτησε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ποῦ δὲν εἶχε κτυπήση στὴν ἀγκαλιά του. Οὔτε ἀκόμα καταλσβαινε καλὰ καλὰ ὁ Τάκης περὶ τίνος ἀκριβῶς ἐπρόκειτο, ὅταν δὲ ἐρώτησε τὸν κύριο, ὁ τελευταῖος τοῦ εἶπε μονάχα:

—Ποῦ μένετε;

—Ἔχουμε στρατοπεδεύση μὲ τὴν ὁμάδα μου μέσα στὸ δάσος.

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ὁδηγήσετε στὴν ὁμάδα σας. Ὄχι δὲν πονῶ· εἶμαι καλὰ τώρα χάρις εἰς τὴν καλωσύνη σας.

Μετὰ μισὴ ὥρα ὅλη ἡ ὁμάδα ἦταν μαζεμένη μπρὸς στὶς σκηνὲς της. Δίπλα στὴν ὁμάδα του ἐστέκονταν σιωπηλὸς καὶ σοβαρὸς ὁ ἀρχηγὸς της. Ἀντίκρυ ὁ ἄγνωστος κύριος, ὁ Τάκης καὶ ὁ Σκάουτ σιωπηλὸς κι' αὐτός, ὡς νἄνοιωθε πῶς ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ διαχυτικότητες, ἀφοῦ ὅλοι σιώπαιναν. Ὁ κύριος μὲ τὸ δεμένο χέρι ἄρχισε ὡς ἑξῆς:

—Πρῶτα πρέπει νὰ εὐχαριστήσω καὶ νὰ συγχαρῶ τὴν ὁμάδα σας ποὺ ἔχει προσκόπους σὰν τόν κ. Τάκη Χαρίδη. Ἴσως δὲν φαντάζεσθε οἱ ἴδιοι πόσο μεγάλο εἶνε τὸ ἔργο σας. Ὁ κ. Χαρίδης, μοῦπε πολλὰ γιὰ τὸν προσκοπισμό. Μοῦπε πὼς μέσα στὸ νόμο σας ἔχετε καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τά ζῶα. Ἔχετε δίκηο. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ μοῦ φάνηκε τόσο χρήσιμο!

Ὁ κύριος μὲ τὸ δεμένο χέρι ἐσταμάτησε μιὰ στιγμὴ κυττάζοντας τὴ γῆ, ἔπειτα ὁλοκόκκινος σᾶν κᾶτι ποὺ θυμήθηκε νὰ τὸν

ἐρέθισε ξαφνικά, νὰ τὸν ἐξώργιζε, λέει μὲ δυνατὴ φωνή:

—Καὶ ὅμως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ τὴν ἀγάπη, τὴν ὁποία ἕνα ζῶο προσφέρει, τὴν πληρώνουν μὲ κλωτσιές, μὲ ἀπάνθρωπη σκληρότητα! Ἕνας ἄνθρωπος τέτοιος ἤμουν ἐγώ!...

Οἱ πρόσκοποι ἐκύτταζαν τὸν ἄγνωστο κύριο μὲ κατάπληξη. Τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του, ποὺ ξέρετε. Ὀνομάζεται Βατραχίδης. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ τὸ εἶχε σπῆτι του, ἀλλὰ τὸδιωξε ὅταν ἔγινε πλούσιος. Τὸ νόμιζε νεκρό. Καὶ νάτο ποὺ παρουσιάζεται σὲ μιὰ στιγμὴ μεγάλης ἀνάγκης καὶ βοηθάει τόν κύριό του, ποὺ τοῦ στάθηκεν ἐν τούτοις τόσο σκληρός!

Τὸ χρῆμα ἐμὲ μὲ ἄλλαξε, μὲ ἔκανε σκληρό, ἀλλὰ ἡ σκληράδα μου ὅμως δὲν ἄλλαξε καθόλου τὸ πιστὸ σκυλί, ποὺ βλέπετε μπροστά σας! Πρέπει νὰ πιστέψη κανεὶς πῶς καὶ τὰ ζῶα ἔχουν ψυχή!

Καὶ τότε ὁ μικρότερος τῆς ὁμάδος, ὁ λεγόμενος Κοντορεβιθούλης, ἐψιθύρισε, μὲ τρόπο ὅμως ποὺ ἀκούστηκε.

—Δὲν τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς ὁ Σκάουτ ἔχει ψυχὴ προσκοπική;

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα. Πάρα πολλὴ ὥρα τὰ παιδιὰ ἔμεναν σοβαρά, στενοχωρημένα μέσα στὴ σοβαρότητα ἐκείνη. Καὶ ὅλη ἡ ὁμάδα ξέσπασε σὲ ἀκράτητα γέλοια, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν, ἅρπαξαν τὸ Σκάουτ καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν γεμίζουν χάδια. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σκάουτ δὲν κρατιοῦνταν πιὰ στὸ σοβαρὸ ὕφος ποὺ τοῦ ἐπιβάλλονταν καὶ ξέσπασε. Κινοῦσε τρελλὰ τὴν οὐρά του, ἔγλυφε ὅ,τι χέρι ἦταν μπροστά του καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκδηλώση περισσότερο τὴ χαρά του. Μέσα στὸ γενικὸ αὐτὸ παιγνίδι καὶ χαρές, ὁ κ. Βατραχίδης, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε ὅλους καὶ εὐχαρίστησε καὶ πάλι τὸν Τάκη καὶ τὸν ἀρχηγόν του, ἀπομακρύνθηκε ἥσυχα...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ κ. Βατραχίδης ἐρήγαινε τακτικὰ καὶ ἐπισκέπτονταν τοὺς προσκόπους στὸ στρατόπεδό της. Ἔγινε πιὰ φίλος τους. Οὔτε ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὴν ὁμάδα ὅταν ἐγύρισε στὴν Ἀθήνα. Δυὸ δωμάτια στὸ σπῆτι του, στὸ ἰσόγειο, ποὺ τὰ εἶχε γραφεῖα τὰ διέθεσε γιὰ λέσχη τῆς ὁμάδας. Καὶ τὴν ἐπίπλωσε, τὴ στόλισε τὴ λέσχη ὅσο μποροῦσε καλλίτερα.

Ἀνάμεσα στὶς πολλές φωτογραφίες ποὺ εἶνε τώρα στὸν τοῖχο βλέπει κανεὶς τὴ φωτογραφία ἑνὸς σκυλιοῦ μ' ἕνα κουτὶ τραυματιοφορέως στὴ ράχη Ἀποκάτω ἀπὸ τὴ φωτογραφία μὲ μεγάλα γράμματα εἶνε γραμένο τὸ ὄνομα Σκάουτ..

Ἀνέκδοτα

Ἀφηρημάδα

Ὁ μεγάλος Γαλιλαῖος λένε πῶς ἦταν πολὺ ἀφηρημένος. Ὑπάρχουν δύο ὄμορφα ἀνέκδοτα γι' αὐτὸν ποὺ τὸν χαρακτηρίζουν ἀρκετά.

Μιὰ μέρα βγῆκε περίπατο· καὶ γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν καὶ χτυποῦν νὴν πόρτα του ἄδικα, ἔγραψε ἀπάνω σ' αὐτὴ τὰ ἑξῆς: «Ὁ κ. Γαλιλαῖος ἐξῆλθε». Ἤτανε δὲ τότε κεῖνες ἡ ἡμέρες ποὺ προσπαθοῦσε νὰ εὕρη τοὺς περιφήμους του νόμους καὶ ἡ ἀφηρημάδα του εἶχε φτάση σὲ πολὺ μεγάλο σημεῖο.

Ὅταν λοιπὸν γύρισε πίσω σπῆτι του κύτταξε τὴν ἐπιγραφὴ ποὺ εἶχε γράψη αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἀφηρημένος ὅπως ἦταν εἶπε «ἂς ἔλθω ἀργότερα· ἴσως γυρίση ὁ κ. Γαλιλαῖος»!!!

Μιὰ ἄλλη μέρα ὁ Γαλιλαῖος πήγαινε σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλ: Στὸ δρόμο, πάνω σένα γεφύρι ἑνὸς ποταμοῦ, βρῆκε ἕνα ὡραῖο πετραδάκι, ποὺ τόσο τοῦ κίνησε τὴ προσοχὴ ὥστε σταμάτησε κεῖ κοὶ τὸ ἐξήταζε πολλὴ ὥρα. Ἐξαφνα θυμήθηκε πῶς ἦταν ἀνάγκη νὰ πάη στὴν πόλι γρήγορα καὶ πετῶντας τὸ ρολόγι του, ποὺ εἶχε βγάλει νὰ δῆ τὶ ὥρα εἶνε, ἔβαλε τὸ πετραδάκι στὴ τσέπη του καὶ ἐπανέλαβε τὸ δρόμο του...

Τὸ βαρόμετρο τοῦ Ἀραγὼ

Κάποτε ἕνας φίλος τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Ἀραγώ, τοῦ ἔστειλε ἕνα πολὺ ἀκριβὸ βαρόμετρο, ποῦ ἐστοίχισε 200 λίρες. Ὁ Ἀραγὼ τὸ ἔβαλε μέσα στὴν αὔθουσα τοῦ σπουδαστηρίου του. Ὁ ὑπηρέτης του, ἕνα ἀγαθὸ γεροντάκι, καθάριζε κάθε μέρα τὴν αὔθουσα αὐτή, καθὼς καὶ τὸ βαρόμετρο.

Δυστυχῶς ὅμως μιὰ μέρα κεῖ ποῦ τὸ καθάριζε, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήριγμά του καὶ πέφτει σὲ χίλια κομμάτια στὴ γῆ. Ὁ Ἀραγὼ ποῦ ἄκουσε τὸν κρότο ἦλθε καὶ παρηγόρησε τὸ γέρο χτυπῶντας φιλικὰ αὐτὸν στὴ πλάτη.

«Ἐ! δὲν εἶνε τίποτα· μόνο μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἔχομε φοβερὴ βροχὴ γιατὶ ποτέ μου δὲν εἶδα τὸ βαρόμετρο νὰ πέση τόσο χαμηλά»!..

Μικρὴ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΣΟΥΝΙΟ

Εἴχαμε πάλι ξενύχτι ἀπόψε. Ὁ Φάνης, δὲν ἐννοοῦσε νὰ κοιμηθῆ στὴν ὥρα του. Ἦταν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ πηγαίναμε στὸ Σούνιο ἐκδρομὴ μὲ μιὰ μεγάλη παρέα. Κάθισε μαζί μας ὡς ἀργὰ τή νύχτα καὶ παράστεκε βοηθώντας στὴν ἑτοιμασία τοῦ φαγητοῦ πού θὰ πέραμε μαζί μας. Κι' ὅλο ἐρωτήσεις.

—Θὰ δοῦμε τὸ ναὸ τοῦ Ποσειδῶνος;

—Σώζεται ὁλόκληρος; Πότε χτίστηκε;

—Μὰ καλά, Φάνη μου, ἀπόψε θὰ τὰ ποῦμε; Ἄφησέ τα γιὰ αὔριο, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, σκάνδαλο! Καὶ πρωΐ-πρωΐ πρῶτος πάλι στὸ πόδι ἤρθε καὶ μᾶς ξύπνησε ὅλους.

Σὲ λίγο τ' αὐτοκίνητα ἔτρεχαν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἴμαστε μεγάλη παρέα. Ὁ Φάνης καθόταν φυσικὰ δίπλα μου καὶ γέμιζε τὸν ἀέρα μὲ ξεφωνητὰ θαυμασμοῦ καὶ χαρᾶς.

—Κύτταξε θεία τὰ χωράφια ὁλοκόκκινα ἀπὸ τὶς πολλὲς παπαροῦνες... Θαρρεῖς πὼς εἶναι στρωμμένα μὲ πλούσιο βασιλικὰ χαλιά... Καὶ τὰ πράσινα χρώματα ἀλλοῦ πιὸ σκοῦρα κι' ἀλλοῦ ἀνοιχτότερα πὼς ξεκουράζουν τὸ μάτι!

Στὴν ὡραία πλατεῖα τοῦ Λαυρείου καθήσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο...Τοῦ ἔδειξα ἀπὸ μακρυὰ τὰ μεγάλα ἐργοστάσια καὶ τοῦ μίλησα γιὰ τὰ μεταλλεῖα ποὺ ἀποτελοῦσαν ἀπὸ τὴν παλὴ ἐποχὴ τὸν πλοῦτο τῆς Ἀττικῆς. Μὰ ὁ Φάνης βιαζόταν νὰ φύγωμε...Ἡ μανία τοῦ ἀρχαιολόγου ποὺ κρυβόταν μέσα του, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ προσέξῃ τίποτε ἄλλο.

—Σᾶς ἔχω ἑτοιμάσει καὶ μία ἔκπληξι, μᾶς εἶπε, καθὼς ἐμπαίναμε πάλι στ' αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο περνούσαμε τὶς πευκόφυτες ἀκρογιαλιὲς τοῦ Σουνίου... Τί ὠμορφιά!! Οἱ δαντελλωτὲς ἤρεμες καταπράσινες ἀκτές, ἦσαν στολισμένες παντοῦ μὲ κομψότατες ἐπαύλεις, ὡραῖα ἀγροτικὰ σπιτάκια τὸ ἕνα καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ καθὼς τὰ γαλάζια κύματα τὶς φιλοῦσαν μὲ γέλοια, ἔμοιζαν μὲ παραμυθένιες...

—Ποιοὶ κατοικοῦν ἐδῶ θεῖτσα;

—Ἐδῶ παραθερίζουν πολλοὶ πλούσιοι Ἀθηναῖοι, ποὺ ἀγαποῦν τὸ κυνῆγι... Γιατὶ ἐδῶ κατὰ τὸ Σεπτέμβριο, εἶναι σπουδαῖο πέρασμα πουλιῶν...τὰ τρυγώνια καὶ τὰ ὀρτύκια, φεύγοντας γιὰ θερμότερες χῶρες παιρνοῦν σύννεφα ἀπὸ δῶ.

Μὰ νὰ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς ὀμορφιᾶς! Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ ψηλὰ στ' ἀκροτήρι.! Κάτασπρος, λουσμένος μὲ τὶς χρυσὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, λαμποκοποῦσε πάνω ἀπὸ τὴ γαλάζια θάλασσα καὶ πότε χανόταν σὲ μιὰ στροφὴ μας καὶ πότε φαινόταν νὰ μᾶς προσκαλεῖ σὰν τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ τοὺς μάγους. Τὸ θέαμα τοῦτο, μένει ἀξέχαστο γιὰ ὅσους ἐπισκεφθοῦνε τὸ Σούνιο... Κι' ὁ Φάνης βουβάθηκε αὐτὴ τὴ φορά...Δὲν ἔλεγε λέξι. Κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, πρόσμενε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα μπροστὰ πέρα νὰ ξαναφανῆ ὁ λαμπρὸς ναός κάθε φορὰ ποὺ χανόταν... Τὰ μάτια του ἄστραφταν τότε, λὲς κι' ἔπαιρναν ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ὀπτασία...

—Λοιπόν, Φάνη, περιμένομε τὴν ἔκπληξί σου! Νὰ πᾶς μπροστὰ στὸ ναό..

—Σταθῆτε πρῶτα νὰ τόν θαυμάσουμε... μὴ μιλᾶτε.

Θαύμασα τὴν καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μου Φάνη... Ἀλήθεια τὸ πανόραμα ἀπὸ τὸ ναὸ

ἦταν ὑπέροχο... Ἀπὸ ἀπάνω, λόφοι κατάφυτοι ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ κάτω μιὰ θάλασσα ἀπέραντη γαλάζια λουσμένη σ' ἕνα κατακάθαρο αἰθέρα ποὺ καὶ τὰ νησάκια σᾶν νᾶσαν δίπλα μας... Κι' οἱ λευκοὶ γλάροι τριγυρίζοντας ἔβρεχαν τά φτερά τους στὸ κῦμα καὶ πήγαιναν παραπέρα νά κάμουν τὸ ἴδιο.

—Καὶ τώρα θὰ σᾶς μιλήσω ἐγὼ γιὰ τὸ ναό, εἶπε ὁ Φάνης. Κάθισα χθὲς καὶ τὰ μελέτησα ἀπὸ τὸ λεξικό... Αὐτὴ ἦταν ἡ ἔκπληξί μου.

—Μπράβο Φάνη.... Σ' ἀκοῦμε.

—Ὁ ὡραῖος αὐτὸς ναός, ἦταν κτισμένος πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνα.. Ἐδῶ γινόντουσαν πολλὲς τρικυμίες καὶ ὁ θεὸς τῆς θάλασσας ἐπροστάτευε πάντα τὰ πλοῖα... Γιὰ πολὺν καιρὸ ἐνόμιζαν πὼς ὁ ναὸς αὐτός, ἦταν τῆς Σουνιάδας Ἀθηνᾶς... μὰ οἱ ἀνασκαφὲς βρῆκαν παρακάτω τὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς κι' ἔτσι ἀποδεῖχτηκε πὼς αὐτὸς ἦταν τοῦ Ποσειδῶνα... Κτίστηκε στὸν καιρὸ τοῦ Περικλῆ καὶ ἦταν δωρικὸς περίπτερος σᾶν τὸν Παρθενῶνα... Τώρα σώζονται μόνο 11 κολῶνες, ὅσες βλέπετε... Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει γράψει ὁ Λόρδος Βύρων τ' ὄνομά του... Δὲν εἶναι ἔτσι θεῖτσα; Νὰ ἐδῶ... τὄχουν σημαδέψει μ' ἕνα κόκκινο μολύβι... Πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Καὶ πήγαμε... τίποτε δὲν ξεχώριζε, μόνο δυό τοῖχοι κάτω στὴ γῆ καὶ βάσεις ἀπὸ τὶς 4 κολῶνες εἶχε στὴ μέση..

Μείναμε ὅλη μέρα στὸ θαυμάσιο αὐτὸ μέρος καὶ περάσαμε θαυμάσια... Καὶ στὸ ἡλιοβασίλευμα θαυμάσαμε πάλι τὸν ὑπέροχο ναὸ ποὺ ἔλαμπε κάτασπρος πάνω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλένια θάλασσα...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΧΟΝΤΖΑ

Κάποτε ἕνας Τοῦρκος διοικητὴς βγῆκε μὲ τὴν συνοδεία του περίπατο.

Στὸ δρόμο βρῆκε ἕνα Χόντζα ποὺ φώναζε:

—Ἐδῶ ἡ ἀκριβὲς καὶ καλὲς συμβουλές!

Ἀπὸ περιέργεια ὁ διοικητὴς πλησίασε τὸν Χόντζα καὶ τοῦ εἶπε, τί θέλει νὰ πῆ μ' αὐτὰ ποὺ λέγει καὶ ὁ Χόντζας ἀπήντησε:

—Δόσε μου ἑκατὸ φλωριὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή.

Ἡ περιέργεια τοῦ διοικητοῦ ἔγινε πιὸ μεγάλη, γι' αὐτὸ διέταξε τὸν οἰκονόμο του νὰ μετρήση στὸ φτωχὸ Χόντζα τὰ ἑκατὸ φλωριὰ καὶ ἐκεῖνος ἀφοῦ τα ἐτσέπωσε. ἄρχισε μεγαλοφώνως νὰ ἀπαγγέλη τὴ συμβουλή:

«Τίποτε μὴ κάμης πρὶν τὸ σκεφθῆς καλά».

—Αὐτὴ τὴ συμβουλή, ἐξηκολούθησεν ὁ Χόντζας, θὰ τὴν γράψης εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου σου καὶ εἰς ὅλα τά πράγματά σου καὶ πολὺ θά σὲ ὠφελήση.

Ὁ διοικητὴς ἐπαραξενεύθηκε πὼς ἑπτὰ λέξεις τοῦ Χόντζα ἄξιζαν ἑκατὸ φλωριά, καὶ γιὰ νά μὴ τύχη καὶ τὴν ξεχάση ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ τὴν ἔγραψε.

Τὸ βράδυ ἅμα γύρισε, διέταξε τοὺς ὑπαλλήλους του νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς τεχνίτας γιὰ νἄρθουν νὰ γράψουν τὴ συμβουλὴ εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου καὶ εἰς ὅλα τὰ χάλκινα καὶ ἀργυρᾶ σκεύη. Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ διοικητὴς ἀρρώστησε καὶ φώναξε τὸν γιατρό.

Ὁ γιατρὸς ἦλθε, τὸν ἐρώτησε τί ἔχει καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε πὼς τὸν πονοῦσε τὸ κεφάλι καὶ ἤθελε νὰ τοῦ πάρη αἷμα, διέταξε νὰ φέρουν ἕνα δοχεῖο (λεκάνη), ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ γιατρὸς ἀκονοῦσε τὸ ξυράφι του μὲ τὸ ὁποῖο θἄπερνε αἷμα ἀπ' τὸ χέρι τοῦ διοικητοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἔφεραν τὸ δοχεῖο καὶ ὁ γιατρὸς εἶδε νὰ γράφη ἐπάνω τὴν συμβουλὴ τοῦ Χόντζα, ἄρχισε τὰ τρέμη καὶ μιὰ ὠχρότης ἐχύθηκε στὸ πρόσωπό του.

Ὁ διοικητὴς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὴ μεταβολὴ τοῦ γιατροῦ. Καταλαβαίνετε τώρα τί συνέβη. Ὁ γιατρὸς εἶχε συνεταιρισθῆ μὲ κάποιο ἐχθρὸ τοῦ διοικητοῦ γιὰ νὰ τὸν θανατώση καὶ εἰς ἀνταμοιβὴ θὰ ἔπερνε μεγάλο δῶρο, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἔφεραν τὴ λεκάνη καὶ εἶδε γραμμένο: «Τίποτα νὰ μὴ κάμης πρὶν τὸ σκεφθῆς καλά», ὠχρίασε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ διοικητοῦ ζητόντας συχώρεσι καὶ χάρι τῆς ζωῆς του.

Ἔτσι σώθηκε ἡ ζωὴ τοῦ διοικητοῦ καὶ ἐλύθη ἡ ἀπορία του. πὼς ἑπτὰ λέξεις τοῦ Χόντζα ἄξιζαν ἑκατὸ φλωριά.

Τὸν συνεχώρησε τό γιατρὸ ὁ διοικητής; Αὐτὸ ἄς τὸ πῆ ἄλλος.

***

Ἑλληνικὴ ποίησις

Μὴν κλαῖς!

Μὴν κλαῖς, μὴ λὲς πὼς τίποτα δὲν σοῦμειν'
[ἐδῶ πέρα'
σοῦ μένει, ἀπάνω στὰ βουνά, τὸ πέρασμα
[τῆς μπόρας,
σοῦ μένει ἡ χαραυγὴ μακρυὰ στὸ πέλαγο
[κι' ἡ μέρα
κάτω στόν κάμπο κ' οἱ ἐλιὲς καὶ τὸ βοητὸ
[τῆς χώρας.

Σοῦ μένει ἀκόμα τὸ φτωχὸ τ' ἀπάνεμο ἀ-
[κρογιάλι
ποὺ σὰ βραδυάζει μέσα του πέφτουν τὰ
[βράχια, οἱ μῶλοι,
τὰ σπίτια, ὁ γέρος ὁ ψαρᾶς ποὺ λάμνει ἀ-
[γάλι—ἀγάλι
μὴν κλαῖς! Σοῦ μένει ἐκεῖ—γιὰ ἰδὲς—ὅλ'
[ἡ ζωή μας. Ὅλη.

Σοῦ μένει ἐκεῖ μὲ τὴ βουβή κι' ἀθῶα της
[γαλήνη,
μὲ τὴ γλυκοχαμόγελη, τήν ξένοιαστη ὀμορ-
[φιά της,
μὲ τὴ σκιά της, τὴ σκιὰ π' ἀρχίζει νὰ τὴ
[σβύνῃ
σιγὰ-σιγὰ τὸ σούρουπο καὶ τῆς νυχτιᾶς ὁ
[μπάτης...

Ἀπὸ τὶς «Σκιὲς» τοῦ Λάμπρου Πορφύρα

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἡ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ,

Ἦταν ἕνα πρωϊνὸ μοσχοβολισμένο τοῦ Μαγιοῦ! Ἡ βροχούλα τῆς νύχτας εἶχε ξεπλύνει τὰ δένδρα καὶ τὰ λουλούδια ἀπ' τὴν ἄχαρη σκόνη καὶ ὁ κῆπος ἄστραφτε στοῦ ἥλιου τὸ χάϊδεμα.

Ἔμοιοζε ὁλόκληρος σὰν τρυφερὸ καὶ φωτεινὸ χαμογέλιο.

Χιλιάδες ἔντομα στριφογύριζαν στὸν ἀέρα καὶ πεταλοῦδες ἐλαφρόπτερες πετοῦσαν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλοῦδι, φέρνοντας καὶ πέρνοντας μυνήματα...

. . . . . .

Ἔτρεχε καὶ τὸ παιδάκι χαρούμενα μέσα στὸν κῆπο.

Ἦταν ὄμορφο καὶ καλοντυμένο καὶ ἡ χιονάτη του ντεντελένια τραχηλιά, στόλιζε περίσσια τὴ βελουδένια μαύρη φορεσιά του.

Φαινότανε πλούσιο—θᾶταν καὶ χαϊδεμένο. Τὸ ὕφος του τὸδειχνε.

Μπροστά του, κείνη τὴν ὥρα, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα ξεπρόβαλλε μιὰ ὡραία μεγάλη πεταλούδα.

Ὁ ἀόρατος ζωγράφος τῆς εἶχε ζωγραφίσει μὲ χρῶμα γαλάζιο βαθύ, τὰ βελουδένια της φτερὰ—μαῦρες γραμμὲς τὰ πλαισίωναν καὶ σκόνη χρυσὴ τὰ σκέπαζε.

Τὸ φτερωτὸ στολίδι. πετοῦσε, πετοῦσε—καὶ τὰ λουλούδια τ' ἀγαποῦσαν καὶ τὸ καμάρωναν!

—Ἔλα, ἔλα κοντά μου, ἔλεγε τὸ καθένα καὶ ἡ μικρὴ φτερωτὴ βασίλισσα πετοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα στ' ἄλλο καὶ τὰ φιλοῦσε τρυφερά:

. . . . . .

—Ἄ! φώναξε τὸ παιδάκι καὶ τὰ μαῦρα μάτια του λάμψανε.

—Ἄ! Τί ὄμορφη πεταλούδα.

—Θέλω νὰ σὲ πιάσω.

—Θὰ σὲ πιάσω, θὰ σὲ τσακώσω καὶ θὰ σὲ τρυπήσω μὲ μιὰ καρφίτσα κι' ἔπειτα θὰ σὲ βάλω ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ γυαλὶ καὶ θὰ σὲ δείχνω στὰ παιδιά!

—Ἀποφασιστικὰ ἄρχισε νὰ τὴν κυνηγάη. Ἀνατρίχιασαν τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ γιασεμιὰ κι' ἡ βιολέττες καὶ τὰ γαρύφαλλα. Ἀκόμα καὶ κάτι ἀγριολούλουδα ποὺ ἀνθίζανε ταπεινὰ σὲ μιὰν ἄκρη

—«Τί κακὸ παιδί!»

—«Γιατί θέλει νὰ τὸ κάμη αὐτό;»

—«Τί τοῦ ἔκαμε ἡ ὡραία μας βασίλισσα».

Ἔτσι ψιθυρίζανε μεταξύ τους κι' ἡ πεταλουδένιες τους καρδιὲς χτυποῦσαν μὲ ἀγωνία.

Ἐκεῖνο δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα τους καὶ δὲν ἄκουσε τί ἔλεγαν. Ἔτρεχε νὰ προλάβη τὸ θῦμα του σὰν τὄβλεπε καθισμένο ἀπάνω σὲ κανένα ἄνθος.

—«Ἔρχεται, ἔρχεται, ἔλεγε ἡ πεταλούδα στὸ ἄνθος ποὺ τὴν κρατοῦσε—ἔρχεται—βλέπω τὸν ἴσκιο του.

—Ἄχ! τρέμω τόσο πολὺ ποὺ σὲ λυγίζω.

. . . . . .

Πέρασε κάμποση ὥρα ποὺ τὸ μικρὸ θηριό, ἱδρωμένο καὶ λαχανιασμένο προσπαθοῦσε νὰ σκεπάση μὲ τὸ μεγάλο καπέλλο του τὴν ὡραία πεταλούδα καὶ νὰ τὴν φυλακίση ὡς ποὺ νὰ τοῦ δοθῆ καιρὸς νὰ ἐκτελέση τό τρομερό του σχέδιο.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ καϋμένο τὸ ζωάκι δὲν εἶχε πιὰ ἄλλη δύναμι γιὰ νὰ φύγη ἀμέσως, μόλις ἔνοιωθε τὸν κίνδυνο,-νὰ τὸ μεγάλο ψάθινο καπέλλο σκέπασε θριαμβευτικὰ τὸ κουρασμένο σωματάκι του καὶ ἡ πεταλούδα βρέθηκε σὲ μαῦρο σκοτάδι.

Ἄρχισε νὰ χτυπιέται, νὰ χτυπιέται ἀδιάκοπα ζητῶντας τὴ λευθεριά, τὸ φῶς!

Τὸ κακὸ ἀγόρι εἶχε κουρασθῆ κι' αὐτὸ καὶ κάθησε στὴ ρίζα μιᾶς νεραντζιᾶς. Ἦτανε πολλὴ ζέστη ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἀκούμπησε τὸ ἱδρωμένο κεφαλάκι του στὸ κορμὸ τοῦ δένδρου κι' ἀνάσανε.

Μύριες εὐωδίες μυρώνανε τὸν ἀέρα. Ποὺ καὶ ποὺ μιὰ δροσερὴ πνοὴ τοῦ χάϊδευε τὰ μαλλιά.

Τί ὡραῖα ποὺ ἤτανε ὅλα γύρω!

Μὰ σὲ λίγο, σιγά, σιγά, τὰ ματάκια ἔκλεισαν σὲ ὕπνου νάρκη.

. . . . . .

Μπά! Τί εἶν' αὐτό; Ποὺ εἶναι τὰ ὡραῖα φουντωμένα κλαριὰ τῆς νεραντζιᾶς; Ποὺ εἶναι τὰ ἄνθη της ποὺ μοσχοβολοῦσαν τόσο ὄμορφα; Τί ἔγιναν.

Τί ἔβλεπε τώρα;

Κάτι φριχτὰ χέρια, μακρυά, μὲ πελώρια τεντωμένα δάχτυλα ποὺ ἔγερναν ἀπάνω του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν φθάσουν νὰ τὸν πνίξουνε ἴσως...

Ἄχ! πὼς κρόταζε... πὼς χτυποῦσε ἡ καρδιά του!

Μαζεύτηκε, ἔγινε μικρός, μικρός, κουβαράκι. Θέλησε νὰ σηκωθῆ, νὰ τρέξη, νὰ φύγη μακρυὰ ἀπ' τὸ δένδρο αὐτὸ τὸ ξωτικὸ ποὺ ζωντάνεψε καὶ ἔγινε θηρίο.

Προσπαθοῦσε, ἀδύνατο. Μαγικὰ σχοινιὰ τὸν εἶχαν δέσει, τὸν εἶχαν καρφώσει στὸ χῶμα. Καὶ τὰ πελώρια χέρια, ὁλοένα κουνιώντουσαν καὶ τέντωναν τὰ δάχτυλα—νὰ—τὸν ἁρπάζουν. Ἄχ! πὼς τὸν σφίγγουν!

Μόλις μπορεῖ νὰ πῆ—«ἔλεος, δὲν σᾶς ἔκανα τίποτα κακό!

Καὶ δάκρυα, δάκρυα ἄφθονα, ἀτελείωτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τοῦ ἔβρεχαν τὸ πρόσωπάκι—καὶ—τὸν ξύπνησαν!

. . . . . .

Δειλά, φοβισμένα, κύτταζε γύρω τοῦ καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι.

Ἡ νερατζιά, φουντωτὴ καὶ καμαρωτή, ἄπλωνε τὸν ἴσκιο της.

Ὁ παράξενος δράκοντας, εἶχε χαθῆ.

Ἀκόμα χτυποῦσε ἡ καρδιά του.

Τί φόβο ποὺ πῆρε! Ἄς ἤταν κι' ὄνειρο.

—Τί φρίκη, νὰ θέλουν νὰ σοῦ κάνουνε τόσο κακό! σκεπτότανε. Τί φρίκη!

Δὲν ἤθελε νὰ μείνη ἐκεῖ καὶ θυμήθηκε.

—Ἄ! εἶπε. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἔχω τὴν πεταλούδα. Τί νὰ γίνηκε; Μὴν ψόφησε ὕστερ' ἀπὸ τόση ὥρα! Σήκωσε προσεκτικὰ τὸ καπέλλο του.

Εἶδε τὴν πεταλούδα ποὺ κοίτονταν ἀκίνητη. Εἶχε χάση πολὺ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της.

Χτυπήθηκε τόσο γιὰ τὴ λευθεριά, ποὺ τὰ φτερά της τὰ ὡραῖα εἴχανε τριφθῆ στὶς ἄκρες καὶ ἡ σκόνη ἡ χρυσὴ σκορπίστηκε. Τί κρῖμα!

Τὸ παιδάκι ἔνοιωσε κάτι νὰ σφίγγη τὴν καρδιά του. Νά! κι' αὐτὸς ἔκαμε τόσο, τόσο κακὸ σ' ἕνα ὄμορφο πλασματάκι ποὺ σὲ τίποτε δὲν τὸν εἶχε πειράξη.

Ἔσκυψε, σήκωσε τρυφερὰ τὸ μικρὸ ζωάκι καὶ τὸ ἀκούμπησε προσεκτικὰ ἀπάνω στὰ φύλλα τῆς νερατζιᾶς.

Ἡ πεταλούδα ἀναδεύτηκε...

—Ζῆ, ζῆ, θὰ ζήση, φώναξε μὲ χαρὰ καὶ ἀπ' τὴ καρδιά του ἔφυγε κάποιο βάρος καὶ ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη κατάλαβε πὼς ἔγινε καλλίτερος καὶ ἔτρεξε μὲ χαρὰ στὸ σπίτι του.

ΝΕΡΑ

Παιδικὸ γέλιο

Ἀπρόοπτη Ἀπάντησις

Ὁ Νῖκος, κατὰ τὴ συνήθειά του, ξύπνησε καὶ σήμερα στὶς 10 καὶ ὁ πατέρας του ἄρχισε νὰ τὸν μαλώνη, λέγοντας πὼς ἐκεῖνος ποὺ σηκώνεται πρωΐ καὶ τὴν ὑγεία του δὲν βλάπτει καὶ πολλὲς δουλειὲς μπορεῖ νὰ κάμη.

—Κι' ἄλλα καλὰ ἔχει ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶνε τεμπέλης, ἐξακολουθεῖ ὁ πατέρας. «Νὰ πρὸ ἡμερῶν ἕνας ποὺ βγῆκε πρωΐ—πρωΐ, στὸ δρόμο, βρῆκε ἕνα εἰκοσιπεντάρικο».

—Ναί, πατέρα, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔχασε θὰ βγῆκε πιὸ πρωΐ..» ἀπαντᾶ ὁ Νῖκος.

Τὸ ἴδιο κάμνει

Μεταξὺ δύο:

—Ἐγώ δὲν ἔχω πιὰ συγγενεῖς!

—Γιατί; πέθαναν;

—Ὄχι, πλούτισαν!

Ἐξυπνάδα

Πελάτης: Δὲν μοῦ λές, γιατὶ ὅταν κόβης τὰ μαλλιά μου διηγεῖσαι ἀπαίσιες ἱστορίες;

Κουρεύς: Γιὰ νὰ σηκώνωνται ἡ τρίχες σας καὶ νὰ τὶς κόβω καλλίτερα.

Λάθη...

—Μὰ βρὲ παιδί, ὁ λογαριασμὸς δὲν εἶνε σωστός.

—Ἄ παρντόν! ἔκαμα λαθος, εἶχα προσθέση καὶ τήν.. ἡμερομηνίαν.

Τὸ ξύπνημα

Ὁ μικρὸς Νῖκος, λέγει τὸ βράβυ εἰς τὴν μητέρα του:

—Μητέρα, αὔριο νὰ μὲ ξυπνήσης εἰς τὰς 6 τὸ πρωΐ διότι ἔχομε ἐκδρομή.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Νῖκος, παρὰ τὴν συνήθειά του ξυπνᾶ ἐνωρὶς καὶ βλέπων ὅτι ἡ μητέρα του δὲν ἔρχεται νὰ τὸν ξυπνήση, φωνάζει:

—Καλὲ μητέρα, δὲν ἔρχεσαι νὰ μὲ ξυπνήσης; Εἶναι ἀργά.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Τὰ κύματα

Ὅλα σχεδὸν τὰ Ἑλληνόπουλα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ συχνάζουν στ' ἀκρογυάλια, ὅταν φυσικὰ ὑπάρχει θάλασσα πλησίον στὸ μέρος των, γιατὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ἀγαποῦν τὴ θάλασσα. Λοιπόν, καθὼς κυττάζετε τὴ θάλασσα, ἐσυλλογισθήκατε ποτὲ τί εἶνε τὰ κύματα αὐτὰ ποὺ πηγαινοέρχονται χωρὶς νὰ κουράζωνται ποτὲ καὶ χτυποῦν διαρκῶς τὴν ἀκτὴ πότε μεγάλα καὶ ἀπειλητικὰ καὶ πότε χαμηλά, μικρά, παιχνιδιάρικα; Εἶμαι βέβαιος πὼς τὰ πολλὰ παιδιὰ δὲν ξεύρουν τί εἶνε τὰ κύματα αὐτά. Ὁ περισσότερος κόσμος τὰ θεωρεῖ ὡς ὄγκους νεροῦ ποὺ ταξειδεύουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, κι' ἔπειτα ἔρχονται νὰ σκάζουν στοὺς βράχους ἢ στὴν ἀμμουδιά. Πολλὲς φορὲς θὰ εἴπατε. «Νὰ ἕνα κῦμα ποῦρχεται ἀπὸ πέρα». Καὶ τὸ βλέπετε νἄρχεται πραγματικῶς. Καὶ φυσικὰ φαντάζεσθε πὼς ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τοῦ νεροῦ ταξειδεύει. Λοιπόν, δὲν συμβαίνει αὐτό. Δὲν εἶνε τὸ νερὸ ποὺ κινεῖται, ἀλλὰ τὰ κύματα. Τὸ νερὸ κινεῖται μονάχα πάνω—κάτω.

Θὰ τὸ καταλάβετε εὔκολα αὐτὸ ἂν πάρετε ἕνα κομμάτι σχοινί, δέσετε τὸ ἕνα ἄκρον κάπου, κρατήσετε τὸ ἄλλο τεντωμένο μὲ τὸ χέρι σας καὶ τὸ κινήσετε γρήγορα πάνω κάτω. Θὰ ἰδῆτε τότε κύματα ποὺ κυνηγοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Τὰ κύματα αὐτὰ ταξειδεύουν, τρέχουν πρὸς τὸ μέρος σας, ὄχι ὅμως καὶ τὸ σχοινί· τὸ σχοινὶ ἁπλούστατα κινήθηκε πάνω—κάτω. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ θάλασσα.

Τί εἶνε κῦμα:

Τί εἶνε κῦμα τότε; Κῦμα εἶνε ἕνα εἶδος διαταράξεως ποὺ γίνεται σὲ κανονικὰ διαστήματα καὶ ἡ ὁποία ταξειδεύει· ἡ διατάραξις ταξειδεύει καὶ ὄχι τὸ μέρος τοῦ νεροῦ ἢ σχοινιοῦ ποὺ ὑφίσταται τὴν διατάραξι.

Ἂν, ὅταν πηγαίνετε νὰ κολυμβήσετε, σταθῆτε μέσα στὴν θάλασσα μερικὰ μέτρα πέρα ἀπὸ τὴν ἀκτή, θὰ παρατηρήσετε ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ διαρκῶς ἀλλάζει· ἀνεβοκατεβαίνει. Ἂν ἕνας φίλος σας κάμη τὸ ἴδιο λίγο πιὸ πέρα πρὸς τὴν διεύθυνσι ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ κύματα ἔρχονται καὶ αὐτὸς θὰ παρατηρήση τὴν ἐπιφάνεια ν' ἀνεβοκατεβαίνη, ἀλλὰ θὰ τὸ ἰδῆ ἕνα ἢ δύο δευτερόλεπτα πρὶν ἀπὸ σᾶς.

Τὸ ἴδιο πάλι καὶ δεύτερος φίλος πιὸ πέρα, θὰ τὸ παρατηρήση πρωτήτερα. Καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς θὰ ἰδῆ μιὰ κανονικὴ ἄλλα καὶ νὰ γίνεται καὶ θὰ βλέπετε τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ ὄχι στιγμιαία, ἀλλὰ συνεχιζομένην, προχωροῦσαν.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ—ἡ διατάραξις— ἡ ὁποία κάμνει τὰ κύματα στὴ θάλασσα εἶνε μιὰ ἀλλαγὴ θέσεως, ἕνα ἀνεβοκατέβασμα τῆς ἐπιφανείας. Ἀλλὰ κάθε εἶδος διαταράξεως προκαλεῖ κύματα.

Π. χ. τὰ κύματα στὸν ἀέρα ποὺ προκαλοῦν τὸν ἦχο εἶνε κύματα ποὺ τὰ γεννᾶ ἡ πίεσις.

Ἂν διάφορα παιδιὰ σταθοῦν στὴ γραμμὴ καὶ ὁ τελευταῖος μιλήση ἢ φωνάξη, ξέρουμε ὅτι ὅλοι θὰ τὸν ἀκούσουν. Τοῦτο συμβαίνει διότι ὁ τελευταῖος ἔκαμε κάτι, τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε μιὰ αἰφνίδια πίεσι στὸν ἀέρα γύρω του. Ὁ πιεσθεὶς ἀέρας, ξαναπηδᾶ στὴ θέσι του, ἀκριβῶς ὅπως σὲ μιὰ μπάλα λαστιχένια ἀφοῦ τὴν πιέσετε σ' ἕνα μέρος, τὸ μέρος αὐτὸ ξανάρχεται στὴ θέσι του καὶ αὐτὸ πιέζει καὶ τὸν δίπλα ἀέρα, ποὺ πιέζεται κι' αὐτὸς καὶ οὕτω καθ, ἑξῆς.

Πῶς ἀκοῦμε;

Ὁ ἀέρας λοιπὸν περνᾶ τὴν διατάραξι εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ἀέρος καὶ γίνεται ὁ κυματισμός. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἀέρας ποὺ κινεῖται καὶ πηγαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα παιδὶ στὴ γραμμὴ εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ἡ πίεσις.

Τοῦ καθενὸς παιδιοῦ πιέζεται τὸ ἀκουστικὸ τύμπανο μὲ τὴ σειρά του καὶ ἔτσι ἀκούει τὸν ἦχο.

Δὲν ὑπάρχει ὅμως κίνησις τοῦ ἀέρος γιατὶ μπορεῖται νὰ ἀκούσετε καὶ διὰ μέσου μιᾶς πορτας καὶ ξέρουμε βέβαια πὼς ἡ πόρτα δὲν ταξειδεύει, ὅταν γίνεται ὁ ἦχος, γιὰ νἄρθη νὰ μᾶς κτυπήση τὸ ἀκουστικὸν τύμπανον τοῦ αὐτιοῦ μας.

Εἶναι λοιπὸν ἡ διατάραξις αὐτὴ ποὺ ταξειδεύει καὶ κάθε παιδὶ τὴν αἰσθάνετσι μὲ τὴ σειρά του ἀκριβῶς ὅπως τὰ τρία παιδιὰ μέσα σὲ νερό, ποὺ εἴπαμε παραπάνω, αἰσθάνονται τὸν κυματισμὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νεροῦ μόλις μπῆ μέσα.

Καὶ τοῦτο μᾶς βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ κατολάβουμε τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα κύματα τοῦ αἰθέρος, ποὺ μὰς φέρνουν φῶς καὶ θερμότητα καὶ τὰ ὁποῖα μεταβιβάζουν καὶ τὰ ραδιοτηλεγραφήματα. Καὶ αὐτὰ εἶναι διαταράξεις ποὺ μεγαλώνουν καὶ μικραίνουν καὶ ταξειδεύουν συγχρόνως, ἀκριβῶς ὅπως κάμνουν καὶ τὰ κύματα τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἀέρος.

Τί εἶναι αἰθήρ;

Τί εἶνε ὅμως αἰθήρ; Πᾶν ὅ,τι ξέρουμε εἶνε ὅτι τὸ φῶς φθάνει σὲ μᾶς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἄλλα μακρυνὰ σώματα, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ἀπὸ διάφορα πειράματα ὅτι τὸ φῶς ὀφείλεται εἰς ἕνα εἶδος κινήσεως ποὺ προκαλεῖται ὑπὸ μακρυνῶν φωτεινῶν σωμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκτοξεύται φῶς καὶ ταξειδεύει σὲ μᾶς ἀκριβῶς ὅπως ταξειδεύουν τὰ κύματα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῆ αὐτό, λογικῶς πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ὑπάρχει κάτι ποὺ πρῶτα ὑφίσταται τὴν διατάραξι καὶ ἔπειτα μᾶς τὴν μεταβιβάζει.

Τίποτε ἀπὸ ὅσα ἠμποροῦμε νὰ ἰδοῦμε, νὰ πιάσουμε ἢ νὰ μυρισθοῦμε εἶνε ἱκανὸ νὰ κάμη αὐτό. Ὁ ἀέρας δὲν εἶνε.

Γιὰ τοῦτο εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ πιστεύουμε ὅτι ὑπάρχει κάτι ἄλλο, ποὺ διαφεύγει τὰς αἰσθήσεις μας καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλο τὸ ὀνομάζουμε αἰθέρα.

Ὁ αἰθὴρ δὲν εἶνε κάτι φανταστικό, εἶνε κάτι πραγματικό. Ξέρουμε τὸ νερὸ καὶ τὸν ἀέρα διότι τὰ βλέπουμε καὶ τὰ αἰσθανόμεθα, ξέρουμε τὸν αἰθέρα γιατὶ μᾶς φέρνει φῶς. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι τὰ δύο πρῶτα τὰ γνωρίζουμε καὶ διὰ τῶν αἰσθήσεών μας.

Ὡσαύτως ξέρετε ὅτι ἡ θερμότης ὅπως καὶ τὸ φῶς, ἔρχεται δι' ὁμοίων μέσων, πειράματα δὲ ἀπέδειξαν ὅτι ταξειδεύει μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα· ἐκ τούτου λοιπὸν συμπεραίνομεν ὅτι αὐτὸς ὁ αἰθὴρ ποὺ μᾶς φέρνει φῶς, μᾶς φέρνει ἐπίσης καὶ θερμότητα, διότι ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν μία οἱαδήποτε «ἀλλαγὴ» ταξειδεύει ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ σώματος ποὺ ὑφίστατοι τὴν ἀλλαγὴν ταύτην.

Ἂν λοιπὸν ἡ ταχύτης δύο «ἀλλαγῶν» εἶνε ἡ ἴδια δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ οὐσία ἡ ὑποστᾶσα τὴν ἀλλαγὴν εἶνε ἡ ἴδια καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις.

Ἐπίσης γνωρίζετε ὅτι ὁ μαγνήτης ἠμπορεῖ νὰ σέρνη ἕνα κομμάτι σίδερο χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίζη, ἴσως γνωρίζετε ἀκόμη, ἂν δὲν τὸ ξέρετε θὰ σᾶς πῶ ἴσως ἄλλη φορὰ πὼς νὰ τὸ ἐξακριβώσετε, ὅτι ἕνας μαγνήτης κινούμενος γρήγορα γύρω ἀπὸ ἕνα σύρμα χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίζη, παράγει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὸ σύρμα. Τὸ σύρμα αὐτὸ ἂν τὸ φέρουμε γύρω ἀπὸ ἕνα κομμάτι σίδερο, τότε τὸ σίδερο γίνεται μαγνήτης ἐνόσω κρατεῖ ἡ παραγωγὴ τοῦ ρεύματος.

Ὅλα τὰ ἠλεκτρικὰ καὶ μαγνητικὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ὡς βλέπετε, προκαλοῦνται ἀπὸ ἕνα σῶμα σὲ ἄλλο, χωρὶς τὰ σώματα αὐτὰ νὰ ἐγγίζωνται. Ἀλλὰ τότε τί τὰ συνδέει λοιπόν; Μήπως ὁ αἰθήρ;

Ἕνας πολὺ μεγάλος ἐπιστήμων, ὁ Κλὸρκ Μάξουελ, ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἴδιος αἰθήρ, ποὺ μᾶς φέρνει φῶς καὶ θερμότητα, εἶνε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ὁ μαγνήτης σέρνει τὸ σίδερο καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἠλεκτρομαγνητικὰ ἀποτελέσματα ποὺ βλέπουμε.

Ἀπὸ τὴ θεωρία αὐτὴ ἐπροχώρησε καὶ μᾶς ἔδειξεν ὅτι τὰ κύματα τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος δὲν εἶνε κινήσεις πάνω-κάτω ὅπως στὸν κυματισμὸ τῆς θαλάσσης ἢ πιέσεις καὶ διαστολαὶ ὅπως στὰ κύματα τοῦ ἤχου, ἀλλὰ ἠλεκτρικαὶ καὶ μαγνητικαὶ διαταράξεις.

Κι' ἔτσι πιστεύουμε τώρα ὅτι ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ἄλλα σώματα ποὺ μᾶς στέλνουν φῶς καὶ θερμότητα ἔχουν πάνω τους ἄπειρα μικρὰ μώρια ποὺ ἐνεργοῦν ὡσὰν μικρούτσικες ἠλεκτρικὲς μηχανὲς παράγοντα πάρα πολὺ μικρὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα προκαλοῦντα διαταράξεις στὸν αἰθέρα, ἢ ὁποῖες φθάνουν στὸ τέλος στὰ μάτια μας ἢ στὸ σῶμα μας καὶ μᾶς δίδουν τὴν αἴσθησι τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἐγεννήθη ἡ ἀνακάλυψις ἄλλων ἀκόμη κυμάτων τοῦ αἰθέρος, ποὺ μεταχειριζόμεθα σήμερα ὡς τὸν ἀσύρματο τηλέγραφο.

Τί χρησιμεύουν τὰ ροῦχα

Ἡ κανονικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος εἶνε 36-6 εἶνε δὲ ἔργον τοῦ δέρματος νὰ κρατῆ τὴν θερμότητα εἰς τὸν βαθμὸν αὐτόν. Τὸ δέρμα κατορθώνει νὰ κάνη τοῦτο διὰ τῆς ἐξατμίσεως, βοηθεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων.

Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὅπως εἶνε τὰ ἰδικά μας τὸ καλοκαῖρι, τὰ ἐνδύματα χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ προστατεύουν τὸ σῶμα ἀπὸ τὴς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἀποτελοῦν ὅμως καὶ κίνδυνο κατὰ τοῦτο ὅτι ἀπορροφοῦν τὸν ἱδρῶτα καὶ ἠμποροῦν νὰ προκολέσουν ψῆξιν δηλ. κρυάδες. Γιὰ τοῦτο τὰ ροῦχα πρέπει νὰ εἶνε πορώδη ν' ἀπορροφοῦν ἐλεύθερα τὸν ἱδρῶτα. ἀλλὰ ἡ ἐξάτμησις νὰ γίνεται ἀργά.

Τί χρησιμεύει τὸ ἁλάτι

Δύο κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ ἁλάτι μαγειρικὸν εἰς ἕνα ποτῆρι νερὸ χλιαρὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἐμετικό.

—Μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ εἰς ἕνα ποτῆρι κρῦο νερὸ καταπραΰνει τὸν κωλυκόπονον καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν χώνευσιν.

—Βάλε μέσα εἰς ἕνα σακκουλάκι ἁλάτι ψιλό, ζέστανέ το ὀλίγον καὶ ἀκούμπησέ το εἰς τὸ μέρος τοῦ σώματος ποὺ πάσχει ἀπὸ νευραλγίαν.

—Αἱ νευραλγίαι τῶν ποδῶν θεραπεύονται μὲ λουτρὰ ἀπὸ ἁλατισμένο ζεστὸ νερό. Τὰ λουτρὰ αὐτὰ πρέπει νὰ γίνωνται πρωῖ καὶ βράδυ καὶ τὸ νερὸ νὰ εἶναι τόσον ζεστὸ ὅσον τὸ δέχεται τὸ σῶμα.

Ἂν ἔχουν φλογισθῆ τὰ μάτια σου, ἢ ἐὰν τὰ αἰσθάνεσαι κουρασμένα βράσε νερὸ καὶ ὕστερα ρίξε μέσα ὀλίγο ἁλάτι. Ἅμα κρυώση πλύνεις μὲ αὐτὸ τὰ μάτια σου καὶ θὰ αἰσθανθῆς μεγάλη ἀνακούφισιν.

—Ἐπιθέματα ἀπὸ βρασμένο ἁλμυρὸ νερὸ εἶνε ἀποτελεσματικώτατα διὰ πληγάς.

—Τὰ δόντια καθαρίζουν θαυμάσια ἂν τὰ τρίψης μὲ ἁλάτι ψιλὸ καὶ δυναμώνουν τὰ οὖλα.

—Τέλος τὸ ἁλάτι εἶναι τὸ καλύτερον ἀντισηπτικόν· δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάμνη κανεὶς κατάχρησιν, διότι βλάπτει τὰ νεφρὰ καὶ τὴν καρδιά.

Ὑγιεινὴ πορείας

Ὅταν ἑτοιμάζεσαι διὰ πορείαν, νὰ μὴν εἶσαι νηστικός, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ χορτάτος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας μὴ πίνης ποτὲ νερό, ἀλλὰ λίγο τσάϊ ἢ καφφὲ ἀραιωμένο μὲ νερό, ποὺ πρέπει νὰ ἔχης πάντα στὸ παγούρι σου. Μὴ σταθμεύης ποτὲ σὲ μέρος ὑγρὸ ἢ πολὺ ψυχρὸ καὶ μὴ ξαπλώνεσαι ποτὲ πρηνηδὸν ἐπάνω στὴ χλόη. Ὅταν εἶσαι πολὺ κουρασμένος, βάζε εἰς τὸ στόμα σου κανένα σβόλο ζάχαρι ἢ καραμέλλα μέντας, ὠφελεῖ πολύ.

Πῶς καθαρίζονται οἱ βούρτσες

Μέσα σὲ μιὰ λεκάνη νερὸ ρίξε μερικὲς σταγόνες ἀμμωνία καὶ βούτηξε ἐκεῖ τὴ βούρτσα ποὺ θέλεις νὰ καθαρίσης. Ἐπανέλαβέτο 2—3 φορὲς καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι καθαρίζη τελείως, πρόσεξε μόνον νὰ μὴ βουτήξης εἰς αὐτὸ τὸ μῖγμα τὸ ξύλο τῆς βούρτσας.

Ἑλληνικὸ Μυθιστόρημα

Ὑπὸ Βλ. Βαλασσοπούλου

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Σὲ λίγο τὸ πλοῖο ἔμεινε ἄδειο σχεδόν, Ὁ πλοίαρχος, ὁ δεύτερος, δύο ναύτες κι' οἱ δυὸ πρόσκοποι εἶναι οἱ μόνοι ποῦ μένουν. Τὸ νερό ἔχει φθάσει στὴ δεύτερη γραμμή τῶν παραθυριῶν. Ὅ,τι πρόκειται νὰ γίνη, πρέπει νὰ γίνη γρήγορα, πολὺ γρήγορα μάλιστα, γιατὶ σὲ λίγα λεπτά, σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἴσως, θὰ εἶναι ἀργά.

Ἡ δίνη τοῦ σκάφους ποὺ θὰ βουλιάζη στὸν ὑγρὸ τάφο του, θὰ παρασύρη τὰ πάντα. Βάρκα ὅμως δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πλέον.

—Φέρτε σωσσίβια... ἐμπρός!... Ἄς βάλη ὁ καθένας κι' ἂς προσπαθήση νὰ σωθῆ κολυμπῶντας. Ἡ ξηρὰ δὲν εἶνε μακρυά. Πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ πλοίου Ἔπειτα δὲν θ' ἀργήσουν νὰ φθάσουν καὶ βοήθειες.. Ὁ ἀσυρματιστής μας ἐπῆρε ἀπάντηση ὅτι ἔρχονται. Ἐμπρός, γρήγορα κι' ὁ θεὸς μαζύ σας·

—Καὶ σεῖς, πλοίαρχε!

—Ἐγώ! .. Τὸ δικό μου τὸ καθῆκον, εἶναι ἐκεῖ.

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλο ἔδειξε τὴ γέφυρα τοῦ βαποριοῦ. Ἐσκυθρώπασε λιγάκι καὶ μετὰ ἐξακολούθησε.

—Ἐμένα, δὲν μὲ κρατάει τίποτα πειὰ στὴ ζωή. Τὸ καράβι αὐτὸ ἤτανε ἡ μόνη, ἡ στερνή μου ἀγάπη. Ἤτανε τὸ παιδί μου, ἡ οἰκογένειά μου. Ἐσεῖς ἤσαστε νέοι, ἔχετε τὴ ζωὴ μπροστά σας... Ἐμπρός, γρήγορα

Ὁ Δημοσθένης σοβαρὸς πάντα, ἔδεσε τοὺς σάκκους των ἐπάνω σὲ δυὸ σωσσίβια τὸν καθένα—ἦσαν μπόλικα, εὐτυχῶς—πέρασε στὴ μέση του ἕνα κι' ἔδωσε καὶ σιὸν Ἀλέκο,

—Ἕτοιμοι!..

Ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ πλοιάρχου μὲ συγκίνηση, μὲ δάκρυα στὰ μάτια κι' ἔπεσαν στὸ νερό. Στὸ πλοῖο οἱ ναῦτες μὲ τὸ δεύτερο πλοίαρχο, πολεμοῦσαν νὰ γυρίσουν τ' ἀγύριστο κεφάλι τοῦ γέρου θαλασσινοῦ. Κι' ἀλήθεια, κανένας λόγος δὲν τόν ὑποχρέωνε νὰ παραμείνη στ' ἄδειο καράβι του. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν σωθεῖ, τὸ πλήρωμα ἐπίσης... Γιατὶ νὰ θέλη νὰ μείνη στὸ καράβι; Τίποτα ὅμως, ὁ γερόλυκος φαινόντανε ἀμετάπειστος!...

Ὁ Ἀλέκος κι' ὁ Δημοσθένης κολυμποῦσαν μὲ δύναμη, γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅσο γρηγορότερα μποροῦσαν, ἀπὸ τὸ τόπο τῆς καταστροφῆς. Οἱ σάκκοι των, ποὺ τοὺς ρυμουλκοῦσαν ἐπάνω στὰ σωσσίβια καὶ ποὺ ὁ Δημοσθένης τοὺς ἔδεσε στὴ ζώνη τους μ' ἕνα σχοινάκι, τοὺς ἐδυσκόλευαν. Ἀλλὰ οὔτε σκέψις κἂν γιὰ νὰ τοὺς ἀφίσουν. Καλλίτερα τώρα λίγος παραπάνω κόπος, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἔχουν, μετά, βοήθεια. Μήπως ἤξεραν καὶ τὶ θὰ τοὺς ἔβγαινε μπροστά, μιὰ κι' ἄρχισαν νὰ πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρα τοῦ Δημοσθένη;

Γύρισαν καὶ κύτταξαν. Τὰ φῶτα τοῦ βαποριοῦ δὲν φαινόντουσαν πειά. Σὲ λίγο ἕνα πλατάγισμα ἀκούστηκε, σὰν κῦμα ποὺ χτυπιέται καὶ μετὰ τὰ νερὰ ποὺ ταράχθηκαν. Πέρασε λίγη ὥρα, ἴσως ὅμως καὶ λίγα λεπτὰ μόνον. Ξαφνικὰ ἀπὸ μακρυὰ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε Φώναξαν κι' αὐτοί, ὅσο ποιὸ δυνατὰ μποροῦσαν. Δὲν ἄκουσαν τίποτα. Τὴν ξανάκουσαν πάλι, πειὸ μακρυνή, ἀργότερα. Ἀπάντησαν κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ φωνή τους ὅμως ἦταν ἀδύνατη, δὲν θ' ἀκούστηκε. Κι' ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ξανάκουσαν, σὰν νὰ ζητοῦσε, λέει, βοήθεια. Μὰ ἦταν ἀλήθεια, τάχα; Ποιὸς ξέρει! Τόσο ἀδύνατη. Κάτι σὰν ψιθύρισμα μᾶλλον. Ἔπειτα, τ' αὐτιά τους ἄρχισαν νὰ βουΐζουν. Ἴσως κάποιος ἀπὸ τσὺς ναυαγούς, ποὺ ζητοῦσε ἀπελπισμένος βοήθεια. Ἴσως καὶ νὰ μὴν ὑπάρχη πειά. Φρίκη!...

Κολυμποῦσαν ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν ὁ Ἀλέκος ρώτησε.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς κολυμπᾶμε σωστά; Μὴν χάσαμε τὸ δρόμο;

—Ὄχι. Πρὶν πέσουμε στὴ θάλασσα, κύταξα στὴ πυξίδα τὴ διεύθυνση ποὺ μᾶς ἔδειξε ὁ πλοίαρχος. Νοτιανατολικά.

—Θαυμάσια! Μὲ τὸν πολικὸ τώρα θὰ βροῦμε τὸ δρόμο μας.

Γύρισαν ἀνάσκελα, καὶ γιὰ νὰ ψάξουν καλλίτερα τὸν οὐρανό, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Τὰ μάτια τους, συνηθισμένα, γρήγορα βρῆκαν τὸν ἀστερισμὸ τῆς μικρᾶς ἄρκτου καὶ τὸν πολικὸ ἀστέρα, ὅπως συνήθως λέγεται ὁ ἀστὴρ τῆς οὐρᾶς της. ποὺ ἐπειδὴ εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ βόρειο πόλο, χρησιμεύει καὶ γιὰ δείκτης του.

—Νά ὁ πολικός. Λίγο χάσαμε τὴ διεύθυνσή μας.

—Φαίνεται, θὰ εἶναι κανένα ρεῦμα ἐδῶ. Πρέπει νὰ πᾶμε λίγο πειὸ ἀριστερά.

—Ἄς κολυμπᾶμε χωρὶς νὰ μιλᾶμε κι' ἐξαντλούμαστε.

Ἄρχισαν καὶ πάλι τὸ κολῦμπι, μὰ ὄχι γοργὰ σὰν καὶ πρῶτα. Τὰ ροῦχα τους ἄρχισαν νὰ τοὺς δυσκολεύουν φοβερά, οἱ σάκκοι νὰ βαραίνουν. Μαθημένοι ὅμως στοὺς προσκόπους, μὲ τὰ γυμνάσματα τοῦ ναυαγοσώστου, ἤξεραν νὰ σπαταλοῦν ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερη δύναμη Ἄλλως τε δὲν τοὺς ἔφευγε ἡ ἐλπίδα πὼς λίγο ἀκόμη καὶ θὰ φτάσουν, θὰ φτάσουν; Ἀλήθεια, ποῦ! Πρώτη φορὰ τώρα ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται τὴ πραγματικὴ θέση τους, στὸ ἄγνωστο στὴ νύχτα, σὲ μιὰ θάλασσα ποὺ φαινόντανε ἀπέραντη Κι' εὐτυχῶς ποὺ μέχρι τώρα κανένα κακὸ συναπάντημα δὲ τοὺς ἔτυχε.

Κι' ὅσο ἡ ὥρα περνοῦσε, τ' αὐτιά τους ἐβούϊζαν περισσότερο, τὸ κολῦμπι τοὺς φαινόντανε δυσκολότερο. Τα ξεκουράσματα ποὺ ἔκαναν γυρίζοντας ἀνάσκελα, ἦσαν πειὸ συχνὰ τώρα καὶ πειὸ μεγαλύτερα.

—Τὶ ὥρα εἶναι; ρώτησε ὁ Δημοσθένης. Δὲν κυτᾶς τὸ ρολῶγι σου ;

—Βοήθησέ με, νὰ κυτάξω.

Καθὼς ἦτανε ἀνάσκελα στὸ νερό, τράβηξε τὸ χέρι του ἔξω καὶ ἄνοιξε τὸ καπάκι τοῦ ρολωγιοῦ του, ἐνῷ ὁ Δημοσθένης τὸν βοηθοῦσε καὶ τὸν κρατοῦσε γιὰ νὰ μὴ «μπατάρη». Τὸ ρολῶγι αὐτό, ἀριστούργημα στὸ εἶδος του, ἦταν εἰδικὴ παραγγελία τοῦ Ἀλέκου στὸ μεγαλύτερο ἐργοστάσιο τῆς Ἑλβετίας. Φτιαγμένο γιὰ ἐκδρομές, ἔκλεινε τόσο καλά, ποὺ δὲν εἶχε φόβο οὔτε στὸ νερό.

—Δώδεκα καὶ εἴκοσι, ἀπάντησε κι' ἔκλεισε βιαστικὰ τὸ σκέπασμα.

—Μπράβο! Ὥστε πᾶνε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες ποὺ κάνουμε τὸ θαλασσινὸ αὐτὸ περιπατάκο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ κάποιο θόρυβο, σὰν ἐκεῖνον ποὺ κάνουνε τὰ κύματα ὅταν σπάζουν σὲ βραχάκια Χωρὶς νὰ σταθῆ ν' ἀκούση, νὰ βεβαιωθῆ, φώναξε μὲ χαρά.

—Γῆ!... γῆ!... Φτάσαμε, Ἀλέκο μου, φτάσαμε. Λιγάκι ἀκόμη.

Μὰ ἤτανε ἀργά. Ὁ Ἀλέκος ἔκανε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ δῆ, τοῦ ἦρθε ὅμως μιὰ ζάλη κι' ἔγειρε στὴ θάλασσα. Θὰ βούλιαζε ὁλόκληρος, ἀλλὰ τὸ σωσσίβιο τὸν κράτησε.

—Ἀλέκο, τὶ ἔπαθες ;

Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ ἀπάντηση τὸν πλησίασε καὶ τοῦ τράβηξε τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ποὺ βαρὺ ἔπεσε στὸν ὦμο του.

—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, σκέφθηκε.

Ἐν τούτοις, ἡ ἰδέα ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντὰ κάποια στερηὰ βρισκόντανε, στερηὰ ποὺ θὰ τοὺς ἔσωζε, τοῦ ἔδινε ἐλπίδα καὶ δύναμη.

—Ἐμπρός! Ὅπως μπορῶ, θὰ τὸν τραβήξω

—Γύρισε πάλι ἀνάσκελα, πέρασε τὸ σῶμα τοῦ Ἀλέκου ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ποδάρια του κι' ἔβαλε τὸ κεφάλι του ν' ἀκουμπάη ἐπάνω του, στὸ στῆθος του. Τὸν κρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τ' ἄλλο κολυμποῦσε σιγά-σιγά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μόνος του, μὲ τὸ φίλο του στὰ χάλια ἐκεῖνα, τὸ μυαλό του δούλευε. Ἄς μὴ ντραποῦμε νὰ ποῦμε, πὼς ἂν δὲν εἶχε κάποιο ἀόριστο φόβο γιὰ τὸν Ἀλέκο, θὰ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστηση γιὰ τὶς περιπέτειες αὐτές. Ναί, ἀλλὰ κάποια ἄλλη σκέψις τὸν κάνει καὶ πάλι νὰ σκυθρωπάζη. Αὐτός, καλά· τὰ ἤθελε, τὰ ἤξερε. Τὶ θὰ ἔλεγε ὅμως ὁ Ἀλέκος, ἂν κάποια μέρα μάθαινε;

Ἀλήθεια, τὶ βαρὺς ποὺ εἶναι ! Πόσο τὸν δυσκολεύει στὸ κολύμπημα καὶ πόσο διαφορετικὰ εἶναι τὰ πράγματα ἐδῶ, ἀπὸ τὰ γυμνάσια ποὺ ἔκαναν στὴ Γλυφάδα καὶ στὴ Βοῦλα. Ἔννοιωθε τὶς δυνάμεις του νὰ ἐξαντλιοῦνται σιγά. Τὸ βάρος διαρκῶς μεγάλωνε Ἀλέκος, σάκκοι, κοντάρια. Ἦσαν πολλὰ γιὰ τόσες ὧρες, γιὰ τὶς δυνάμεις ἑνὸς παιδιοῦ.

Ἄκουγε τώρα καθαρά—νὰ ἦταν ἀλήθεια

τάχα; — τὸ κρότο ποὺ κάνει τὸ κῦμα ὅταν γλυστράει στὴν ἄμμουδιά. Πλάϊ του, ὁ οὐρανὸς μαύριζε. Τ' αὐτιά του ἄρχισαν νὰ μὴν ἀκοῦνε πλέον καθαρά, ὡς ὅτου δὲν ἄκουγε τίποτα ἄλλο, παρὰ μιὰ βοὴ τοῦ φαινόντανε νὰ ἔρχεται ἀπὸ παντοῦ. Τὸ χέρι του κουράστηκε νὰ κολλμπάη κι' ἄτονα κρεμάστηκε ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Κάτι ποὺ πέρασε, γλύστρισε στὸ χέρι του, κάτι κρῦο. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση.

Κι' ὁ Ἀλέκος πῶς βάρυνε, θεέ μου! Λίγο ἀκόμη καὶ δὲν θὰ μπορῆ νὰ τὸν κρατῆ ἐπάνω του, θὰ τοῦ ξεφύγη. Μὲ προσπάθεια καὶ κόπο, πέρασε καὶ τ' ἄλλο του τὸ χέρι, γύρω ἀπὸ τ' ἀκίνητο κορμὶ τοῦ φίλου, κάτω ἀπ' τὶς μασχάλες καὶ τὰ ἔσφιξε μπροστά, στὸ στῆθος του. Τὰ μηνίγγια του ἐβούϊζαν, μιὰ ζάλη τοῦ ἐρχόντανε. Χωρὶς νὰ θέλη, ἄφισε πειὰ τὸ κεφάλι του νὰ πέση πίσω, μὲς τὸ νερό.

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ κλεισμένα του βλέφαρα, πέρασαν τότε ὅλα τὰ παληά. Ἡ ζωή του σὰν ἤτανε παιδί, τὰ ὄνειρά του. Ἄ, τὶ κακὸ τέλος ποὺ εἴχανε ὅλα αὐτά!

Κάτι τὸν ἐβάρυνε στὴ καρδιά. Αὐτός, ναί, αὐτὸς ἤτανε ὁ αἴτιος, ποὺ ὁ φίλος του, ὁ ἀγαπημένος «ἀδελφός του», ἐπέθανε. Ναί, πέθανε, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη γίνη ἀλλοιῶς. Ὅ,τι ἄλλως τε θὰ πάθη κι' ὁ ἴδιος σὲ λίγο, ὅταν θὰ χάση καὶ τὴ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς δυνάμεώς του, τῆς θελήσεώς του μᾶλλον, τότε πειά. Τότε πειά, τετέλεσται τὸ πᾶν.

Τὰ μάτια του εἶναι πειὰ κλειστὰ ἐντελῶς, τὸ λογικὸ δὲν λειτουργεῖ. Νομίζει πὼς εἶναι στὸ κρεββάτι του, μικρὸ παιδί, καὶ ἡ μητέρα του πλάϊ του, ποὺ τὸν νανουρίζει. Τὸν κουνᾶει σιγά, ρυθμικά, ἁπαλά. Ξαφνικά, σὰν νὰ χτυπάη ἐλαφρὰ κάπου, σὰν νὰ στέκεται. Κάτι τὸν σηκώνει λίγο καὶ τὸν τραβάει πάλι. Ὕστερα τὸν ἀφίνει. Καὶ πάλι τὸ ἴδιο, ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ πάλι, καὶ πάλι. Ἀνοίγει τὰ μάτια του σὲ ὑστερνὴ δύναμη τῆς θελήσεώς του, μὰ τὰ ξανακλείνει ἀμέσως. Μές τὸ σκοτάδι, κάτι λευκὸ φαντάζει. Σιγά, ἁπλώνει τὸ χέρι του καὶ τ' ἀφίνει νὰ πέση. Ὁ πόνος, χτυπῶντας σὲ κάτι σκληρό, τὸν κάνει νὰ καταλάβη λιγάκι τὴν πραγματικότητα, νὰ τὴν μαντέψη μᾶλλον. Ψαχουλεύει, ἀγγίζει, ἀνατριχιάζει. Μὰ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα, σηκώνει τὸ βαρὺ κεφάλι του καὶ κυτάζει μὲ προσοχή. Δὲν τολμάει νὰ πιστέψη καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια, δὲν ἔκανε λάθος. Ἄμμος, εἶναι στὴν ἄκρη μιᾶς ἀμμουδιᾶς. Εἶναι ἡ ξηρά. Σωθήκανε.

Ἡ χαρὰ κι' ἡ ἐλπίδα, ξαναφέρνουν στὸ γερὸ ὀργανισμό του τὴ δύναμη καὶ τὸ θάρρος. Τραβάει τὸν Ἀλέκο καὶ τὰ πράγματα ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, νὰ μὴ τὰ βρίσκη τὸ κῦμα. Μὰ πραγματικά, εἶναι πάρα πολύ. Δὲν κρατιέται πλέον, ζαλίζεται καὶ πέφτει κι' αὐτὸς πάνω στὸ σῶμα τοῦ φίλου του.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Πρώτη μέρα

Ὁ ἥλιος ἔχει ὥρα πολὺ ποὺ βγῆκε κι' οἱ ζεστές του ἀκτῖνες πυρώνουν τὴν ἔρημη ἀμμουδιά, τὴ κατάλευκη, καὶ ποὺ μόνο σ' ἕνα της μέρος κρύβεται ἡ ἀσπράδα της ἀπὸ κάποιο μαῦρο σημάδι. Κι' ἂν κανείς, περίεργος, προχωροῦσε νὰ δῆ, θὰ ἔβλεπε πὼς τὸ μαῦρο αὐτὸ σημάδι, δὲν εἶναι παρὰ τὰ σώματα τῶν δύο φίλων μας, τῶν ναυαγῶν, πεσμένα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, καί, πλάϊ τους, τὰ σακκίδιά των. Εἶναι ἀρκετὲς ὧρες περασμένες ἀπὸ τὴ χθεσινοβραδυνὴ «ἄφιξη» καὶ μόλις τώρα ὁ Ἀλέκος, πρῶτος, κουνήθηκε λίγο, μιὰ κίνηση κομμένη, χωρὶς ἔκφραση. Ὁ ἥλιος, ἔκανε τὴν ἐνέργειά του, ζεσταίνοντας τὸ αἷμα τὸ νεαρὸ τῶν δύο παιδιῶν.

Σὲ λίγο ὁ Ἀλέκος ἄνοιξε, μισάνοιξε μᾶλλον, τὰ μάτια του κι' ἔρριξε μιὰ ματιά, μὰ τὰ ξανάκλεισε μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὴν ἀντηλιά. Προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε. Δὲν εἶχε συνέλθει ἐντελῶς, βρισκόντανε σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἔβλεπε χωρὶς νὰ βλέπη, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τὶ βλέπει. Ἔννοιωθε πάνω του ἕνα βάρος, ποὺ τὸν ἐπίεζε· ἁπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔπιασε κάτι, ἕνα σῶμα. Ἄνοιξε τότε γρήγορα τὰ μάτια του καὶ κύταξε καλά, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του. Τὸ βλέμμα του ἄστραψε: θυμήθηκε, κατάλαβε. Ὥστε εἴχανε σωθεῖ λοιπόν; Εἴχανε σωθεῖ! Ποιὸς ξέρει τὶ θὰ τραβοῦσαν ἀκόμη ὡς ὅτου νὰ σωθοῦν. Ἀλλά, τώρα, γιὰ τὴ στιγμὴ αὐτή, τοὐλάχιστον εἴχανε σωθεῖ.

Τράβηξε τὸ σῶμα τοῦ Δημοσθένη ἀπὸ πάνω του. Σηκώθηκε λίγο καὶ γονατιστὸς ἕνωσε τὰ χέρια του κι' ἔτσι, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, ἔμεινε λίγο ψιθυρίζοντας λόγια εὐχαριστήσεως. Ἡ ψυχή του γέμιζε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν σωτῆρα τους, ὑψωνόντανε σ' αὐτόν, ποὺ τὸν καθένα καὶ βλέπει καὶ προστατεύει καὶ βοηθᾶ. Κι' ἡ

προσευχὴ αὐτή, ὅσο μικρὴ κι' ἂν ἤτανε, εἶχε ἀποτέλεσμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη κι' ἡ καλλίτερη ρητορεία. Γιατὶ τοῦ ξανάδωσε τὴ ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἠρεμία, τόσο ἀπαραίτητη στὴ θέση ποὺ βρισκόντουσαν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν τὴν ἐνεργητικότητα, τὸ θάρρος τὴ ψυχραιμία τους.

Ἔσκυψε μετὰ στὸ φίλο του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κάνη τὶς ρυθμικὲς κινήσεις τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς. Τὸ μυαλό του εἶχε κρατήσει καλὰ τὰ μαθήματα τῶν πρώτων βοηθειῶν, ποὺ εἶχε μάθει στὴν Ὁμάδα του καί, μετά, εἶχε διδάξει στοὺς προσκόπους τῆς ἑνωματίας του. Ποιὸς νὰ τοῦ ἔλεγε, ἀλήθεια, πὼς θὰ ἐρχόντανε μέρα ποὺ θὰ ἔκανε πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν γνώσεών του αὐτῶν, σὲ μιὰ ἐρημιά, στὸ φίλο του.

Καὶ σὲ ποιὰ στιγμὴ μάλιστα!

Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Ἡ κράσις τῶν παιδιῶν, ποὺ ἡ προσκοπικὴ ζωὴ τὰ ἔχει δυναμώσει, εἶναι γερὴ κι' ὁ Δημοσθένης δὲν ἔμπαινε σὲ δεύτερη σειρά. Σὲ λίγο, ἕνας στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του.

—Ζεῖ! ψιθύρισε ὁ Ἀλέκος μὲ χαρά. Ζεῖ! θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ.

Ὁ Δημοσθένης ἄνοιξε τὰ μάτια του. Τὰ βλέμματά του στηλώθηκαν στὸν Ἀλέκο, χωρὶς καμμιὰ ἔκφραση. Σιγά ὅμως γέμισαν ἀπὸ ἀγάπη καὶ ξαφνικά, μὲ κίνημα αὐθόρμητο, ἔπεσε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

—Ἀλέκο μου.

—Δημοσθένη.

Πετάχτηκαν κι' οἱ δυὸ ἐπάνω. Τὸ αἷμα τους ἔσφυζε.

— Ἐν πρώτοις, εὐχαρίστησε καὶ σὺ τὸ θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ὁ Δημοσθένης γύρισε καὶ τὸν κύταξε ξαφνιασμένος, ἀλλὰ καὶ ντροπιασμένος ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκε κι' αὐτός, πρὶν τοῦ τὸ πεῖ ὁ φίλος του. Γονάτισε καὶ τὰ χείλη του ἄφισαν τὰ λόγια τῆς ψυχῆς του νὰ ξεφύγουν στὴν καθάρια ἀτμοσφαῖρα, ν' ἀνεβοῦν ψηλά, στὸν Πλάστη. Κατάλαβε πόσο δίκηο εἶχε ὁ Ἀλέκος κι' ἔννοιωθε κι' ὁ ἴδιος τὸ ψυχικὸ συναίσθημα ποὺ αἰσθάνεται ὅποιος τὸ πᾶν σχεδόν, τὸ περιμένει πλέον ἀπὸ τὸ θεό.

—Καὶ τώρα, εἶπε ἅμα τέλειωσε, πρέπει νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴ συνέχεια.

—Δηλαδή;

—Πρῶτα-πρῶτα, ποῦ θὰ ἐγκατασταθοῦμε, ὕστερα τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς μας. Κατόπιν βλέπουμε.

—Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν σοῦ πολυκακοφαίνεται, ἡ περιπέτειά μας αὐτή.

Ὁ Δημοσθένης τὸν κύταξε στὰ μάτια, κι' ἕνα χαμόγελο, ἀνεπαίσθητο, φάνηκε στὰ χείλη του. Σκέφθηκε λίγο, καὶ εἶπε:

—Ὁ πρόσκοπος δὲν πρέπει νὰ λέη ψέμματα. Λοιπόν, ναί, εἶναι ἀλήθεια. Τ' ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὴ περιπέτεια, καθὼς τὴν ὀνόμασες, τὴν ἤθελα, τὴν ποθοῦσα, παρακαλοῦσα νὰ ἔλθη. Τώρα ποὺ ἦλθε, στὸ λέγω: ναί, μ' εὐχαριστεῖ, μ' εὐχαριστεῖ ἀπολύτως. Ἡ ἄλλη, ἡ ἐκδρομὴ ποὺ σχεδιάζαμε, δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσε διόλου. Τὴν δέχθηκα μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κάτι καλλίτερο, κάτι σοβαρότερο γιὰ ν' ἀρχίσουμε. Τὸ ξέρεις ἄλλως τε, τὶ ἤτανε ἐκεῖνο ποὺ πάντα σκεπτόμουνα καὶ ἤθελα. Καὶ νά, ποὺ ὅλα ἦλθαν ὅπως τὰ ἤθελα. Ναί, εἶμαι κατενθουσιασμένος. Ναυάγιο, νύχτα στὴ θάλασσα, μιὰ δραματικὴ κι' ἀπίστευτη διάσωσις. Μιὰ ἀκτὴ ποὺ δὲν ξέρουμε ποιὰ εἶναι, ποὺ δὲν ξέρουμε πότε καὶ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ σωθοῦμε. Τὶ ἄλλο θέλουμε; Λὲς κι' ἀντιγράφουμε τὸν Βέρν. Γι' αὐτὸ καὶ σοῦ εἶπα νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴ κατοικία καὶ τὴ τροφή. Ἄ, νὰ εἶσαι ἥσυχος, θ' ἀκουλουθήσω κατὰ γράμμα τὰ διδάγματα τοῦ ἀγαπημένου μου συγγραφέως.

—Θαυμάσια! τὸν ἔκοψε ὁ Ἀλέκος. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἐκεῖ εἶναι μυθιστόρημα, κάτι τὸ ψεύτικο συνεπῶς. Κι' ἀκόμα, ὅτι ἐκεῖ πάντα θὰ βρεθῆ κάτι ποὺ θὰ τοὺς βοηθήση, ποὺ θὰ τοὺς σώση στὸ τέλος. Ἐδῶ, ποιός; Μόνον ἐὰν εἴμαστε κοντὰ στὸ δρόμο τῶν βαποριῶν, κάτι μπορεῖ νὰ γίνη. Ἀλλὰ εἴμαστε, ἢ μήπως δὲν περνᾶνε οὔτε ψαρόβαρκες;

—Χμ! ἔκανε ὁ Δημοσθένης, σουρώνοντας τὰ χείλη του. Ἄλλα; Ἔχεις ἄλλα;

—Πῶς δὲν ἔχω. Ξεχνᾶς ὅτι εἶνε πόλεμος κι' ἔτσι κι' ἂν περνοῦσε καὶ κανένα βαπόρι, τώρα μάλιστα μὲ τοὺς τορπιλλισμούς, δὲν θὰ ξαναπεράση;... Καὶ τὸ χειρότερο, ποὺ τὸ ἄφισα τελευταῖο, λησμονεῖς ὅτι βρισκόμαστε στὴ Μικρὰ Ἀσία, σὲ τούρκικα, δηλαδὴ ἐχθρικά, μέρη, ἀφοῦ καὶ ἡ Ἑλλὰς μπῆκε στὸ χορὸ τοῦ πολέμου; Ἀντὶ νὰ ψάχνουμε νὰ βροῦμε ἀνθρώπους, μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶλλον θὰ προσπαθοῦμε νὰ τοὺς ἀποφύγουμε. Εἶνε γνωστὸ πῶς μεταχειρίζονται οἱ Τοῦρκοι τοὺς Ἕλληνας ποὺ πιάνουνε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

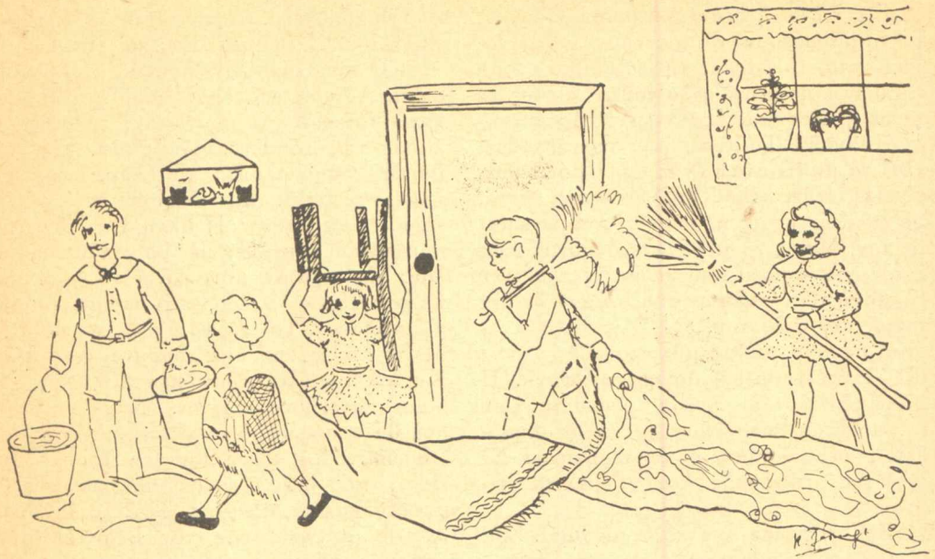

Σήμερα ὁ Μάριος εἶναι ὅλος ἔμπνευσι καὶ φαντασία!

Εἶναι βλέπετε Δευτέρα καὶ χθὲς Κυριακὴ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ τὸ μυαλό του νὰ ξεκουραστῆ. Καί... ἕνα ξεκούραστο μυαλὸ σὰν τοῦ Μαρίου!!! Θεέ μου τί μπορεῖ νὰ κατεβάση!!

Ὁ Μάριος λοιπὸν μόλις εἶχε διαβάση τὸν Ροβινσῶνα καὶ σκέφθηκε, ὅτι δὲν θὰ ἦταν καὶ πολὺ ἄσχημη ἰδέα νὰ γίνη Ροβινσὼν μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του.

Πρωΐ, πρωΐ ἀνεκοίνωσε τὰ σχέδιά του. Φυσικὰ ὅλοι τὰ ἐνέκριναν!! Καὶ μὲ τί ἐνθουσιασμό!!!

Γιὰ ἄγριο νησὶ θὰ ἦταν ἕνα καὶ ἕνα τὸ καλὸ χαλὶ τῆς κυρίας Ἀμαλίας! Τὸ ὡραῖο χνουδωτό της σάλι θὰ γινόνταν βοσκὴ μὲ χορτάρι καί...τὸ φτερὸ ἕνας ὡραῖος φοίνιξ σὰν τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου. Ὁ ἀγαπημένος παπαγάλος τῆς κ. Ἀμαλίας θὰ βοηθοῦσε καὶ κεῖνος εἰς τὸ νὰ ἀκολουθήσουν πιστότερα τὸ κείμενο τοῦ βιβλίου.

«Τὸ νησὶ εἶναι ἐν τάξει» εἶπεν ὁ Μανώλης «ἀλλὰ πλοῖο ποῦ θὰ βροῦμε!!»

Τὰ μεγάλα μυαλὰ δὲν μένουν γιὰ πολὺ ὥρα σὲ ἀμηχανία....

Στὸ λεπτὸ ἡ καινούρια σκάφη ἔφθασε ἀπὸ τὸ πλυσταριό!!!

Ἡ σκοῦπα μπῆκε γιὰ κατάρτι καὶ μιὰ πετσέτα μὲ τὴν μάρκα τῆς κυρίας Ἀμαλίας ἔγινε ἕνα μεγαλοπρεπέστατο πανί. Καὶ τὸ μανδηλάκι τῆς κυρίας Ἀμαλίας δὲν ἔμεινε οὔτε κεῖνο παραπονεμένο ἔγινε σημαία!!! καὶ ἄρχισε νὰ κυματίζη μὲ καμάρι γιὰ νὰ ξεπεράση σὲ μεγαλοπρέπεια τὸ πανὶ ποὺ φούσκωνε καὶ ξαναφούσκωνε καὶ τεντωνόταν καὶ ξανατεντωνόταν.

Τὸ ὄνομα ἔλειπε στὸ πλοῖο!!! Βρέθηκε ὅμως κι' αὐτὸ γρήγορα, ὅπως ὅλα! «Ἑλλὰς» βαφτίστηκε. Καὶ ἀφοῦ ἔριξαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ κουβάδες νερὸ μέσα στὸ δωμάτιο τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ σφυρίζη!!!

Ὁ Παναγῆς ὁ γάτος μόλις εἶδε τὰ νερὰ τὰ χρειάστηκε καὶ σκέφθηκε ὅτι προτιμότερο εἶναι νὰ βρεθῆ στὸ νησὶ χωρὶς ταξεῖδι καὶ

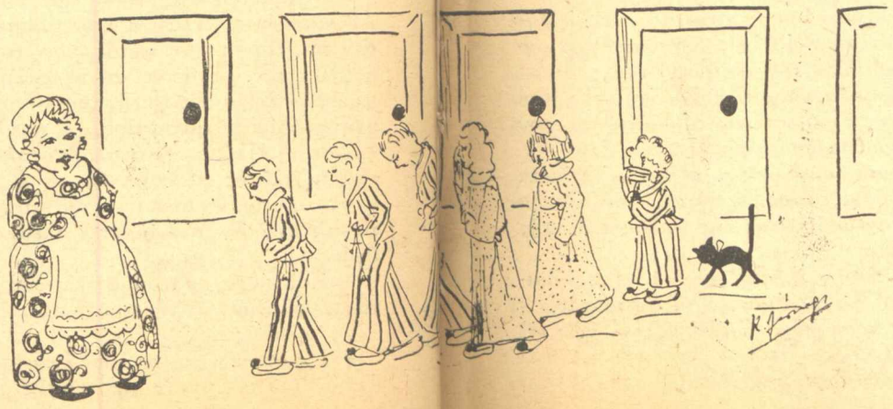

ΤΗΣ Κ^ΑΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

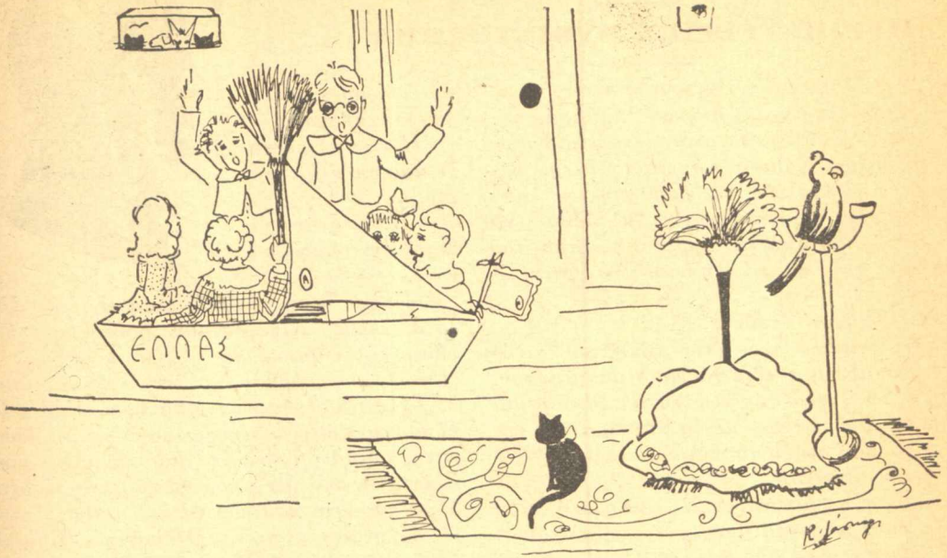

πρὸ παντὸς χωρὶς ναυάγιο, καὶ κεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ περιμένη τοὺς Ροβινσῶνες.

Ὅλα θὰ πήγαιναν λαμπρὰ ἂν δὲν ἐνθουσιαζόταν ὁ παπαγάλος καὶ δὲν ἄρχιζε νὰ φωνάζη «Ἀμαλίτσα, Ἀμαλίτσα, στρογγυλή μου κοπελλίτσα, ρόδινη, καὶ στρογγυλὴ τ' ὄνειρό μου εἶσαι σύ!!»

Τὸ αὐτὶ τῆς κυρίας Ἀμαλίας ποτὲ δεν γελοιέται καὶ ὁ θόρυβος καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ παπαγάλου τὴν ἔβαλαν σὲ ὑπόνοιες.

Πλησιάζει τὸ δωμάτιο... καὶ βλέπει νερὸ ποτάμι νὰ τρέχη κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα!!! Ἀνοίγει... Καὶ τὸ τί εἶδε.... ἐμεῖς τὸ ξέρουμε!!! Τί ἔπρεπε νὰ κάμη νὰ γελάση ἢ νὰ θυμώση;

Φυσικὰ θύμωσε!!! καὶ οἱ ἥρωες βρέθηκαν τιμωρημένοι!!! Θὰ πήγαιναν στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὶς 7 !!!

Ἡ Ἄννα ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ λέη ὅτι δὲν θὰ τιμωροῦσε ποτὲ τὰ παιδιά της, ὅτι θὰ τὰ θαύμαζε ἂν ἔκαμαν τίποτα τέτοιο!!!

Ὁ Μανώλης μουρμούριζε καὶ ἔλεγε ὅτι θὰ φέρη μιὰ λυσσασμένη γκαμήλα νὰ δαγκώση τὴν κυρία Ἀμαλία. Ὁ Ἀνδρέας εἶπε ὅτι τόσο τὸ καλύτερο ἂν κοιμηθῆ στὶς 7, θὰ ἔχη πιὸ πολλὴ ὥρα νὰ δῆ στὸν ὕπνο του πῶς τρώει γλυκά. Ὁ Γιάννης μουρμούριζε ὅτι θὰ ροχαλίζη ἐπίτηδες τὴν νύχτα γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ.

Τὸ βράδυ ὅμως... πρὶν μποῦν στὸ κρεββάτι τους... ὅλοι μετάνοιωσαν.... καὶ μὲ τὰ νυχτικά τους ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν συγγνώμη στὴν κυρία Ἀμαλία. Ἐκείνη... ἀφοῦ τὰ φίλησε ἕνα ἕνα τοὺς εὐχήθηκε καὶ τοὺς συγχώρεσε μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά

Ἀφοῦ ἔκαμαν τὴν προσευχή τους οἱ Ροβινσῶνες κοιμήθηκαν σὰν τ' ἀρνάκια γιὰ νὰ βάλουν ἴσως πάλι σὲ δοκιμασίες τὴν ὑπομονὴ τῆς κυρίας Ἀμαλίας τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ πιὸ ζημιωμένος βρέθηκε ὁ παπαγάλος ποὺ συναχώθηκε ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τραγουδοῦσε Ἀμαλίτσα -ἀτσοῦ-Ἀμα-ἀτσοῦ λίτσα ἀτσοῦ.

Στρογγυλή μου κοπελλίτσα ἀτσοῦ ἀτσοῦ ἀτσοῦ!!

ΚΑΤΙΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙ

Θ. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΗΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα καθαρά, κάπου ἐκεῖ κοντὰ μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ φωνὴ ἀγωνίας. Νόμισα πώς ἦταν ὁ ἄλλος Κινέζος ποὺ ἔσπευδε νὰ βοηθήση τὸν σύντροφό του. Προσπάθησα πάλι κάπως νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ φοβερὸ σφίξιμο τοῦ ἐχθροῦ μου καὶ μ' ὅλη μου τὴν δύναμι ἐφώναξα :

«Βοήθεια! βοήθεια!»

Ὁ ἀντίπαλός μου στὴν πάλη ποὺ γινόταν μεταξύ μας εἶχε χάσει τὸ μαχαῖρι του, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε ὅμως νὰ μ' ἀφήση, καὶ προσπαθοῦσε τώρα μὲ τὰ κοφτερά του νύχια νὰ μοῦ σφίξη τὸ λαιμὸ καὶ νὰ μοῦ κόψη τὴν ἀναπνοή.

Ἔξαφνα ἄκουσα πάλι μιὰ φωνή, εἶδα μιὰ σκιὰ μπροστά μου,... ὁ πειρατὴς ἀνατεινάχτηκε, τὰ δάχτυλά του παρέλυσαν, ὀπισθοχώρησε ἀπότομα, ἐνῷ ἐγὼ χάνοντας τὸ στύριγμά μου ἔπεφτα χάμω. Ἐτρίκλησε πρὸς στιγμὴν ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάραθρο καὶ διὰ μιᾶς ἔγεινε ἄφαντος.

Ξαφνιασμένος σηκώθηκα... ἡ σκιὰ ποὺ νόμισα πὼς εἶδα λίγα λεπτὰ προτήτερα στεκόταν ἀκίνητη ἐπάνω στὸ βράχο.

—Ρολάνδε! φώναξα ἐσὺ εἶσαι;

Δὲν ἦταν ὅμως ὁ Ρολάνδος, ἦταν ἡ Ἐλβίρα... Στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, μὲ τὰ χέρια ἀκίνητα κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της, σὰν ἡ ἀπόγνωσις νὰ παρέλυε τὶς κινήσεις της.

—Ἐσεῖς, δεσποινὶς Ἐλβίρα, ἐσεῖς ἐπρόφερα σὰν χαμένος.

—Ναί, ψυθύρισε ἡ νέα.

—Μοῦ σώσατε τὴ ζωή μου!

—Σκότωσα ὅμως ἕνα ἄνθρωπο! ἀναστέναξε, ἀνατριχιάζοντας.

Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσω.

—Ἐσκότωσα ἕνα ἄνθρωπο, ἐπανέλαβε μὲ φρίκη.

—Ὄχι. τῆς ἀπήντησα, δὲν σκοτώσατε ἕνα ἄνθρωπο, σκοτώσατε ἕνα δολοφόνο. Ἕνα λεπτὸ ἀκόμα καὶ θὰ μὲ παρέσυρε κι' ἐμένα στὴν πτῶσι του... μοῦ σώσατε τὴ ζωή μου, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ἡ νέα μὲ κύτταξε καὶ συνῆλθε κάπως :

— Ἔτσι ἦταν γραφτό, ἐψιθύρισε μόνον.

—Ἔτσι ἦταν γραφτό, εἶπα κι' ἐγώ, ἀλλὰ ὁ ἄλλος Κινέζος ποὺ βρίσκεται ; Τὸ πλοῖο τὶ γίνεται ;

—Πᾶμε νὰ δοῦμε !

—Προσπάθησα νὰ περπατήσω, ἀλλὰ καὶ ἡ παραμικρότερη κίνησις μοῦ ἦταν ἀδύνατη, αἰσθανόμουνα ὅλα μου τὰ μέλη μολοπισμένα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ καθήσω σὲ μιὰ πέτρα.

—Πηγαίνετε σεῖς, δεσποινὶς Ἐλβίρα! δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ.

Ἡ νέα ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῆ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, κι' ἐγὼ ἔμεινα ἐκεῖ κυττάζοντας τὸν οὐρανό, σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσα νὰ μοῦ δώση κάπια ἐλπίδα.

Κάτι γυάλισε ἔξαφνα χάμω, μπροστὰ στὰ πόδια μου... ἦταν τὸ μαχαῖρι τοῦ Κινέζου, ποὺ τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἶχε χρησημεύση εἰς τὴν Ἐλβίρα γιὰ νὰ μὲ σώση ἀπὸ ἕνα βέβαιον θάνατον. Πῶς βρισκόταν ἐκεῖ; Ἴσως ἡ ἴδια ἡ Ἐλβίρα νὰ τὸ εἶχε πετάξει μὲ ἀηδία ἀφοῦ κτύπησε τὸν πειρατή ;

—Μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύση σκέφθηκα...ἂν μάλιστα ὁ ἄλλος Κινέζος ἐπιχειρήση νὰ ἐκδικήση τὸν σύντροφό του.

Τὸ ἄρπαξα καὶ στάθηκα ὄρθιος κοντὰ στὸ βράχο, περιμένοντας τὴν ἐπίθεσι, ποὺ τὴν θεωροῦσα ἀναπόφευκτη.

Εἶδα μιὰ σκιά, γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς θὰ ἄρχιζε νέος ἀγῶνας... ἀνέπνευσα ὅμως ἀναγνωρίζοντας τὴν σιλουέττα τῆς Ἐλβίρας.

—Τὸ πλοῖο πλησιάζει, μοῦ εἶπε, διακρίνει πιὰ καθαρὰ κανεὶς τὰ φῶτά του.

—Σὲ πόση ὥρα ὑπολογίζετε πὼς θὰ φθάση;

--Σὲ δύο ὧρες πιστεύω.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, ἀνεφώνησα, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ χάσουμε οὔτε λεπτό, καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ δοῦμε τὶ γίνεται ὁ ἄλλος Κινέζος γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουμε μὲ κάθε τρόπο νὰ εἰδοποιήση τοὺς συντρόφους του γιὰ τὴν παρουσία μας... Ἀκόμη ὅμως δὲν ἔχω ἀνακτήσει τὰς δυνάμεις μου... τρέξτε νὰ εἰδοποιήσετε τὸν Ρολάνδο, νὰ τοῦ τὰ διηγηθῆτε ὅλα.

—Μὰ ἂν σᾶς ἀφήσω, κύριε Γεράρδε, ὁ πειρατὴς μπορεῖ νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀδυναμίας σας καὶ νὰ σᾶς κτυπήση.

—Εἶμαι ὁπλισμένος εἶπα δείχνοντας τὸ μαχαῖρι .. τρέξτε γρήγορα... κι' ἂν αὐτὴ ἡ σανίδα δὲν εἶνε πολὺ βαρειὰ γιὰ σᾶς πηγαίνετέ την στὸν Ρολάνδο ποὺ μοῦ τὴν εἶχε ζητήση.

Ἡ Ἐλβίρα ἔφυγε τρέχοντας, κι' ἔμεινα μόνος μέσα στὴν νύχτα, ἐρευνόντας μὲ τὸ βλέμμα τὸ πυκνὸ σκοτάδι π' ἁπλωνόταν τριγύρω μου ἕτοιμος, ἂν ἦταν ἀνάγκη νὰ ἀγωνισθῶ ἀκόμη μιὰ φορά.

Μετροῦσα τὰ δευτερόλεπτα, γιατὶ ἤξερα πὼς μ' ὅλο τὸ μαχαῖρι ποὺ κρατοῦσα στὸ χέρι, ἤμουν ἐντούτοις πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ ἀμυνθῶ. Ἀνέπνεα μὲ δυσκολία, τὰ πόδια μου μόλις μὲ συγκρατοῦσαν, καὶ τὸ κεφάλι μου τὸ αἰσθανόμουνα βαρὺ καὶ μωλωπισμένο.

Ἔξαφνα ἀνατρίχιασα, κι' ἔσφιξα μὲ ἀπόγνωσι τὸ μαχαῖρι. Μιὰ σκιὰ ἐκινεῖτο, ἐκεῖ λίγα βήματα πιὸ μπροστά μου

Νὰ ἦταν ἄραγε ὁ πειρατής; Ὄχι. Ἡ σκιὰ προχωροῦσε μὲ μικρὰ πηδήματα ἀνάλαφρα καὶ κανονικά. Δὲν ἦταν ἄνθρωπος, ἦταν ἁπλούστατα ἕνα μεγάλο πουλί, τὸ ἴδιο ἴσως ποὺ εἶχα δῆ τὶς πρῶτες μέρες.

Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ γελάσω μὲ τὸν φόβο μου.

—Νά, ἐσκέφθηκα ἕνας σύντροφος ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θέλει τὸ κακό μου, θὰ μπορούσαμε ἴσως μάλιστα νὰ γίνουμε καὶ πολὺ καλοὶ φίλοι.

Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδα μιὰ ἄλλη σκιὰ ἐπάνω στὸν βράχο, Ἔμεινα ἀκίνητος, ἕτοιμος νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίθεσι, ἀλλὰ μιὰ φωνὴ ἔσπευσε νὰ μὲ καθησυχάση.

—Ἐ! Γεράρδε, ἐσὺ εἶσαι;

—Ναί, ἀπήντησα, ἐγὼ εἶμαι, δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω.

—Εἶσαι πληγωμένος;

—Ὄχι, Ρολάνδε, ἀλλά...

—Σώπαινε, εἶπε ὁ ξάδελφός μου, ἁπλώνοντας τὸ χέρι πρὸς ἐμένα... Πᾶρε αὐτὸ τὸ περίστροφο... καὶ μὴν κουνήσης, ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ προσπαθήσω ν' ἀνακαλύψω τὸν πειρατή.

Θέλησα νὰ κάνω ἕνα βῆμα γιὰ νὰ πλησιάσω πρὸς τὸν Ρολάνδο ἀλλὰ μιὰ σκοτοδίνη σὰν νὰ μὲ τύφλωσε μ' ἀνάγκασε νὰ σταματήσω. Ἀναγκάσθηκα ν' ἀκουμπήσω στὸ βράχο γιὰ νὰ μὴν πέσω κάτω. Τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦσαν ἐκ τῶν ὑστέρων μοῦ φάνηκαν ὁλόκληροι αἰῶνες...

Περίμενα μὲ ἀγωνία... Τί θὰ γινόταν; Ὁ ἐξάδελφός μου θὰ κατώρθωνε νὰ ὑπερισχύση τοῦ Κινέζου; Πότε θἄκουγα τέλος πάντων μιὰ ἐκπυρσοκρότησι;

Ἀλλὰ τίποτα, νεκρικὴ σιγή, ὁ παραμικρὸς θόρυβος, ἡ γαλήνη τῆς νύχτας δὲν διεκόπτετο καθόλου.

Συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις μου ξεγλύστρησα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ βράχου. Ὅλα ἦσαν ἤρεμα, τὸ πλοῖο ἐπλησίαζε, ἀργὰ ἀλλὰ κανονικά. Νόμισα πὼς ἤμουν ἐντελῶς μόνος.

Ἐφώναξα ἐντούτοις, Ρολάνδε ;

—Ἐδῶ εἶμαι, μοῦ ἀπήντησε ἀμέσως.

—Καὶ εἶδα τὴν σιλουέττα του νὰ διαγράφεται μέσα στὸ σκοτάδι.

—Ποῦ εἶνε ὁ ἄλλος Κινέζος; ἐρώτησα μὲ ἀγωνία;

—Τὸν ξεμπέρδεψα μοῦ ἀπήντησε μὲ ψυχραιμία ὁ ἐξάδελφός μου, τὸν ἔρριξα ἐπάνω ἀπὸ τὸν βράχο, στὴν θάλασσα.

—Ἀ, γι' αὐτὸ δὲν ἄκουσα νὰ τραβήξης;

—Γιατὶ νὰ τραβοῦσα, τὸν βρῆκα ξαπλωμένο νεκρόν, ἐπάνω στὸν βράχο.

—Νεκρόν;

—Ναί, μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά.

—Μὰ ποιὸς τὸν χτύπησε;

—Ὁ συνένοχός του κατὰ πάσαν πιθανότητα.

—Ὥστε λοιπὸν ἡ Ἐλβίρα σκοτώνοντας τὸν ἀντίπαλό μου, ἐτιμωροῦσε ἕνα δολοφόνο;

—Ὁ Ρολάνδος ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ σκεπτικός, κι' ἔπειτα ἐπρόφερε μὲ σοβαρότητα.

—Σ' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ φταίω. Ἔπρεπε νὰ καταλάβω πῶς τὸ τσιμέντο μας μέσα στὴν ὑγρὴ αὐτὴ σπηλιά, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ στεγνώση σὲ δυὸ μέρες. Κι' ἔτσι δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὴν πίεσι τοῦ νεροῦ.

—Καὶ τοὺς Κινέζους, ποιὸς τοὺς ἐλευθέρωσε;

—Ἴσως ἡ ἔκκρηξις ποὺ ἔγεινε μέσα στὴν σπηλιά μας νὰ ἐτράνταξε τὴν πρόχειρη πόρτα ποὺ εἴχαμε χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ τοὺς ἀπομονώσουμε, κι' αὐτοὶ θὰ ἐπωφελήθησαν γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν.

—Κι' ἔπειτα;

—Ἔπειτα... ἀφοῦ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε στὰ συμπεράσματα, φαντάζουμε πὼς ὁ τρόμος θὰ τοὺς ἔκανε νὰ χάσουν τὸ λογικό τους, θὰ πῆρε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ τὸν διάβολο καὶ θὰ τὸν ξεμπέρδεψε... Ἡ ἀπώλεια δὲν εἶνε καὶ μεγάλη.

—Ναί, ψιθύρισα, θὰ ἔχης δίκαιο κι' ἔτσι ἡ τύχη μᾶς ἐξυπηρέτησε, ἐλευθερώνοντάς μας ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς κακούργους.. Ἀλλὰ κάνε μου τὴ χάρι, νὰ μὲ βοηθήσης, θὰ ἤθελα νὰ γυρίσω μέσα, γιὰ νὰ ξαπλωθῶ ἀμέσως... Τὸ κεφάλι μου γυρίζει καὶ πονῶ παντοῦ.

—Ὁ Ρολάνδος μὲ σήκωσε στὰ χέρια του... ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα ὑπόκωφο σύριγμα ἀκούστηκε, ἡ σειρὴν ἑνὸς πλοίου.

—Ἔχω χάσει ὅλες μου τὶς δυνάμεις, ἐψιθύρισα, καὶ οἱ Κινέζοι ἔφθασαν.

—Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα, ἀναστέναξε ὁ ξάδελφός μου, μὲ ὕφος ἀδιάφορο... ἂς ξεκουραστοῦμε πρῶτα, θὰ δοῦμε ἔπειτα τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ ἀμυνθοῦμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Τὸ μέλλον ποὺ τὸ περιμέναμε μ' ἐμπιστοσύνη μιὰ ὥρα προτήτερα, ἦταν ἤδη φοβερὰ σκοτεινό. Οἱ πειραταί εἶχαν γυρίσει, ἐγὼ ἤμουν ἄχρηστος γιὰ τὴν ὥρα, καὶ ὡς συμπλήρωμα, ὅλοι οἱ κόποι μας γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουμε τὸν ἀσύρματό μας εἶχαν πάει χαμένοι.

Ἡ καταστροφὴ ποὺ εἶχε ἐπιφέρει ἡ ἔκρηξις ἦταν σημαντική. Ὄχι μόνον ἡ ἐγκατάστασίς μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ σπηλιά μας εἶχε χάλια. Θρίμματα κάθε εἴδους ἦσαν σκορπισμένα παντοῦ. Ὁ ἠλεκτρικός μας λαμπτὴρ εἶχε σπάσει, ἕνας ντενεκὲς πετρελαίου εἶχε χυθῆ, καὶ εἶχε καταστρέψη μέγα μέρος τῶν τροφίμων μας. Πατοῦσε κανεὶς ἐπάνω σὲ θριμματισμένα γυαλιά, σὲ πέτρες, σὲ νερά.

Ἡ Ἐλβίρα καθησμένη σὲ μιὰ κάσσα κοντὰ στὴν μητέρα της, ἐκύτταζε τὴν καταστροφὴ μὲ μαύρη ἀπελπησία. Δὲν μποροῦσε ἐξ ἄλλου νὰ διώξη ἀπὸ τὴν μνήμη της τὸ σύντομο δράμα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε πρωταγονιστήση.

Ἐκύτταζε κατὰ στιγμὰς τὸ δεξί της χέρι μὲ φρίκη, σὰν νὰ ἐφοβεῖτο πὼς θὰ ἀνεκάλυπτε ἴχνη αἵματος. Ἐγὼ εἶχα πέση χάμω, τελείως ἐξηντλημένος, λίγα βήματα πιὸ πέρα, γιατὶ ἦταν ἡ μόνη γωνία τῆς σπηλιᾶς ποὺ ἦταν στεγνή.

Ὅσο γιὰ τὸν Ρολάνδο, αὐτὸς πηγαινοήρχετο, μὲ τόση ἡρεμία σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Καθάριζε ὅ,τι μποροῦσε, ξεδιάλεγε τὰ πράγματα ποὺ θὰ μποροῦσαν ἴσως νά μᾶς χρησιμεύσουν ἀκόμα, καὶ ἔβαζε τάξι στὸ κάθε τι.

Ἀφοῦ ἔτσι κατέστησε πάλι τὴν σπηλιά μας κατοικήσιμη, μᾶς παρώτρυνε νὰ φᾶμε κάτι γιὰ νὰ συνέλθουμε. Ἡ πρότασίς του ὅμως δὲν ἔγεινε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό, καὶ μολονότι προσπαθήσαμε κάτι νὰ φᾶμε ἡ ὄρεξις μᾶς ἔλειπε τελείως.

Ὁ Ρολάνδος τότε σκέφθηκε νὰ μὲ μετακομίση στὸν διάδρομο ποὺ ὁδηγοῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο, μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς ὁ ἀέρας ποὺ ἦταν ἐκεῖ πιὸ καθαρὸς θὰ μὲ ἀναζωογονοῦσε κἄπως. Μοῦ ἔδωσε δύο κουβέρτες, ἕνα μαλακὸ μαξηλάρι, κι' ἀφοῦ μὲ ἐγκαστέστησε ὅσο πιὸ ἀναπαυτικὰ μποροῦσε, μοῦ συνέστησε νὰ κοιμηθῶ ἐν' ὅσω ἐκεῖνος θὰ πήγαινε πιὸ ἔξω γιὰ νὰ παρακολουθήση τὰ γιγνόμενα.

Ἔμεινα λοιπὸν μόνος, σχεδὸν παραμιλόντας, καὶ μὲ τὴν ἐπίμονη σκέψι πὼς ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ γιατὶ θὰ ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ συνέλθω.

Ἀπὸ τὴν θέσι ποὺ βρισκόμουν, μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνη τὴν θάλασσα. Ἐπεχείρησα γιὰ λίγο νὰ παροκολουθήσω τὸν Ρολάνδο ποὺ διευθύνετο πρὸς τὴν ἀκτή, ἀλλὰ τὰ μάτια μου ἔκλειναν βαρειά, καὶ ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ κυριαρχίση.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα πέρασε, ἀλλ' ἔξαφνα ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος μὲ ξύπνησε.

—Ρολάνδε, Ρολάνδε, ἐφώναξα τρομαγμένος.

—Ναί ἐγὼ εἶμαι, εἶπε ὁ ἐξάδελφός μου, πῶς πᾶς, καὶ μου ἔπιασε τὸν σφιγμὸ γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ τὴν κατάστασί μου.

—Μπράβο, εὐτυχῶς ὁ σφιγμός σου εἶνε ἐν τάξει. συνῆλθες λιγάκι. Εἴμεθα τυχεροί, γιατὶ ξέρεις οἱ Κινέζοι βρίσκονται ἐδῶ. Ἡ Ἐλβίρα προσπάθησε νὰ παρακολουθήση τὶς συνομιλίες τους διὰ μέσου τοῦ τοίχου..

ὁ ἀρχηγός τους εἶνε ἕνας μανδαρίνος.. δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ποιὸς κατέστρεψε τὸν σωρὸ τῶν ξύλων ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει.. γιὰ μᾶς ὅμως δὲν ὑποπτεύονται τίποτα.

—Καὶ ἡ κυρία Ἀλμίρο, ἐρώτησα.

—Αὐτὴ κοιμᾶται.

—Ἡ κόρη της.

—Εἶνε ξύπνια, ἀλλὰ ὀλίγο κατ' ὀλίγον συνέρχεται ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ποὺ αἰσθάνθηκε.. Τὴν παρηγόρησα ὅπως μπόρεσα, κι' ἐλπίζω τὰ λόγια εὐγνωμοσύνης ποὺ τῆς εἶπα νὰ καθησυχάσουν ἀρκετὰ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς της.

—Εὐτυχῶς γι' αὐτή.. ἀλλὰ πές μου τί θὰ ἀπογίνη μὲ τὴν ἐγκατάστασί μας. .θὰ μπορέση ὅταν βάλης πάλι τὰ πράγματα στὴν θέσι τους, νὰ λειτουργήση;

—Ναί, ἀλλὰ θὰ χρειασθῆ μεγάλος κόπος πάλι.

Ἔξαφνα ἕνα δυνατὸ φῶς ἔπεσε ἐπάνω μας καὶ φώτισε ὅλη τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Μ' ἕνα πῆδο βρέθηκα στά πόδια μου, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ρολάνδο, ὁ ὁποῖος τά ἔχασε βλέποντας πώς εἶχα πιά ἐντελῶς συνέλθη, τρέξαμε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἕνα πλοῖο ἔπλεε ἀργά μπροστά στὴν ἀπόκρυμνη ἀκτή... τὸ πλοῖο τῶν πειρατῶν! Μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς δυνατοῦ προβολέως ἔψαχνε τοὺς βράχους, περιφέροντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὸ ἰσχυρὸ φῶς.

Τὸ μεγάλο πουλὶ ποὺ εἶχα διακρίνει λίγες ὧρες προτήτερα καὶ ποὺ βρισκόταν σκαρφαλωμένο σὲ μιὰ ἀπόκρυμνη κορυφή, ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ τὸ φανταστικὸ αὐτὸ φῶς, ἄνοιξε τά φτερά του καὶ ἐξηφανίσθη πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

—Ρολάνδε, εἶπα ἀνήσυχος, δὲν σοῦ φαίνεται πὼς κάτι ψάχνουν οἱ πειραταί, ἴσως ἐμᾶς;

—Ποιὸς ξέρει.

—Ἂν παρακολουθοῦν συγχρόνως μὲ τὸ τηλεσκόπιο, ἴσως νά μᾶς ἀνακαλύψουν καὶ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς μας, ποὺ εἶνε ὁρατὴ μόνον ἀπὸ τὴν θάλασσα.

—Διόλου ἀπίθανο... γι' αὐτὸ καλά θὰ κάνουμε νὰ γυρίσουμε μέσα... ἀλλὰ ἂς περιμένουμε λίγο, μέχρις ὅτου κατευθύνουν τὸν προβολέα τους πρὸς ἄλλη διεύθυνσι, καὶ τότε ἐπωφελούμεθα γιὰ νὰ φύγουμε.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν σπηλιά τώρα πιά παρακολουθούσαμε τὸ φῶς ποὺ πηγαινοήρχετο, πότε ἀριστερά, πότε δεξιά, κατά τρόπο ἀνώμαλο, ποὺ ἀπεδείκνυε τὴν ἀποτυχία τῶν Κινέζων εἰς τὴν ἀναζήτησίν τους. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο περίπου τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ γιὰ μᾶς ψάξιμο ἔπαυσε καὶ τότε ξαναβγήκαμε ἔξω καὶ ἀνεβήκαμε στὸ παρατηρητήριό μας γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὶς κινήσεις τοῦ σκάφους.

(Ἀκολουθεῖ)

***

Γιὰ νὰ γελᾶτε

Ἡ ἀωολορία τοῦ Γιάννη

Ὁ ἀφεντικός: Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη· εἶδα πὼς ὁ καπνός μου τελειώνει πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ πῆρα στὸ σπῆτι. Μήπως καί;...

Ὁ Γιάννης: Ὄχι, ἀφεντικό, μὴ βάζεις ἄδικα ὑποψία στὸ νοῦ σου! Εἶχα οἰκονομήσει ὡς μιὰ ὀκᾶ ἀπ' τὸν παληό μου ἀφέντη κι' ἀκόμα δὲ μοῦ τέλειωσε.

***

Οἱ δυὸ ἀράχνες

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ δυὸ ἀράχνες ζοῦσαν μέσα σὲ μιὰ ἐκκλησία μακρυὰ ὅμως ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Μιὰ μέρα λοιπὸν συναντηθήκανε κι' ἄρχισε νὰ ρωτᾶ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ποὺ καθόταν.

—Ἐγὼ κατοικῶ κάτω ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, λέει ἡ πρώτη ἀράχνη, καὶ μὴ τὰ ρωτᾶς τὴ τραβῶ κάθε Κυριακή. Θαρρῶ πῶς φθάνει ἡ τελευταία μου στιγμή. Ὁ παππᾶς μιλᾶ, χειρονομεῖ καὶ τρέμω ἀπὸ τὸ φόβο μου, κι' ὅλο μαζεύομαι πιὸ ψηλὰ γιὰ νὰ γλυτώσω.

—Ἀ! λέει ἡ δεύτερη ἀράχνη, νὰ ἔλθης νὰ κατοικήσης μαζί μου, περνῶ θαυμάσια. Κανένας δὲν μ' ἐνοχλεῖ. Εἶμαι ἥσυχη ὅλο τὸν χρόνο.

—Καὶ ποῦ κάθεσαι;

—Μέσα στὸ κουτὶ ποὺ γράφει: «Συνδρομαὶ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν».

***

Ἐτὸ ξενοδοχεῖο

Ὁ Πελάτης: Γκαρσόν, τὸ ψάρι ποὺ μοῦφερες μυρίζει!

Τὸ Γκαρσόνι: Καὶ τὰ τριαντάφυλλα μυρίζουν, κύριε...

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ὑπὸ **LUCIEN ZIVORE**

—Δὲν κοιμᾶσαι, Ἰάκωβε;

—Ὄχι, Ἀνδρέα, δὲν μοῦ ἔρχεται ὕπνος καὶ δὲν καταλαβαίνω τὸ γιατί!... Εἴμαστε τόσο καλὰ ἐδῶ στὴ σκηνὴ...Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόση κούρασι ἔπρεπε νὰ νυστάζω πολύ!..

—Ἐγὼ ὅμως ξεύρω γιατὶ δὲν κοιμᾶσαι.

—Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές;

—Γιατὶ μιὰ τόσο ὡραία νυχτιὰ καὶ τέτοιο φεγγάρι μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ;

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεσηκώθη ὀλίγον καὶ ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς σκηνῆς πρὸς τὰ ἔξω.

—Ἀλήθεια! εἶπε. Τὶ ὡραία νυχτιά!

Ἦσαν καὶ οἱ δύο Γάλλοι πρόσκοποι καὶ εἶχαν κατασκηνώσει μὲ τὴν ὁμάδα τους εἰς τοὺς πρόποδας μιᾶς κορυφῆς τῶν Πυρηναίων.

Ἡ σάλπιγξ εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ σιωπητήριον καὶ οἱ πρόσκοποι ὅλοι εἶχαν κατακλιθῇ ἀνὰ δύο εἰς τὰ ἀντίσκηνά τους.

Ἄκρα σιγὴ ἐβασίλευε παντοῦ, ἡ φύσις ἐκοιμᾶτο καὶ τὰ παιδιὰ κουρασμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη τῆς ἡμέρας εἶχαν ἀποκοιμηθῆ ἀμέσως.

Μόνον ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἀνδρέας, οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι δὲν κατώρθωναν νὰ κλείσουν μάτι.

Τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ ἦσαν ἰδιαιτέρως συνδεδεμένα, οὔτε ὁ Ἀνδρέας ἠμποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς τὸν Ἰάκωβον, οὔτε ὁ Ἰάκωβος χωρὶς τὸν Ἀνδρέαν, κι' ἐν τούτοις διέφεραν πολὺ οἱ χαρακτῆρές των.

Ὁ Ἀνδρέας, δεκαέξ ἐτῶν, ἦτο μία φύσις ἐνθουσιώδης, ὁρμητική, ὡμοίαζε πολὺ μὲ ἀτίθασσο ἄλογο ποὺ δὲν δέχεται χαλινὸ καὶ κινδυνεύει νὰ σπάση τὰ πόδια του γιὰ νὰ περάση τὸν φραγμὸ ποὺ νομίζει πῶς τοῦ εἶναι ἐμπόδιο στὴν ἐλευθερία του.

Ὑπερήφανος εἰς μεγάλον βαθμόν, ἀλλὰ μὲ αὐτοπεποίθησιν, εἰλικρινής, εὐθὺς καὶ τίμιος. Ὅλοι οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀγαποῦσαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἦτο περισσότερον ἀφωσιωμένος ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον ποὺ ἦτο μερικοὺς μῆνας μικρότερος καὶ εἶχεν ἐντελῶς διάφορον χαρακτῆρα. Αὐτὸς ὑποχωροῦσε πάντοτε εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ φίλου του ὁσάκις δὲν κατώρθωνε νὰ τὸν συγκρατῆ εἰς τὰς ὁρμάς του καὶ ἤξευρε πάντα νὰ θυσιάζεται γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστῆ. Τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ λοιπὸν ἦσαν φτιαγμένα τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο.

Ὁ Ἀνδρέας παρέσυρε τὸν Ἰάκωβον, ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐσυγκροτοῦσε καὶ ἔτσι ἐγένετο κάποια ἰσορροπία. Ἀλλὰ ἀπόψε ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο πολὺ ψύχραιμος, διότι διέκρινε κάποιαν πυρετώδη λάμψιν εἰς τὰ μάτια τοῦ Ἀνδρέα καὶ αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε πολύ. Ἡ λάμψις αὐτὴ τοῦ ἔλεγεν ὅτι κάποια φαεινὴ ἰδέα εἶχεν ἐπέλθη εἰς τὸν νοῦν τοῦ νεαροῦ ἐπαναστάτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἀνίκανος νὰ τὸν ἀποτρέψη.

Πράγματι ὁ Ἀνδρέας ἐσηκώθηκε, ἐτίναξε τὸ ξανθὸ κεφάλι του σὰν νὰ ἤθελε μὲ τὸ κίνημα αὐτὸ νὰ τινάξη καὶ τὸν ζυγὸν καὶ ἐπλησίασε τὸν φίλον του.

—Τὶ ὥμορφος ποὺ θὰ ἦταν ἕνας περίπατος, τοῦ ἐψιθύρισε, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνθη ἕνα ρῖγος νὰ διατρέχη ὅλον του τὸ σῶμα· Ἐφοβεῖτο; Ὄχι βέβαια, ἀφοῦ ἦτο καλὸς Πρόσκοπος, ἀλλὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ἀπηγορευμένον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παραβῆ κανεὶς τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Προσπάθησε νὰ πείση τὸν φίλον του ὅτι ὤφειλαν νὰ μείνουν εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε νὰ τοῦ ὁμιλῆ τόσο γλυκά, τόσο ἤρεμα, τοῦ περιέγραψε τόσο ὥμορφα ἕνα περίπατο στὸ βουνό, ὥστε ὁ Ἰάκωβος ποὺ ἦτο καὶ ὀλίγον ἀδυνάτου χαρακτῆρος δὲν ἄργησε νὰ ὑποχωρήση. Σὲ διάστημα ἑνὸς δευτερολέπτου εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν σκηνὴν καὶ ἄρχισαν νὰ περιπατοῦν ἀκροποδητὶ μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Τὸ βουνὸ δὲν ἦταν μακρυά, σὲ λίγο εἶχαν φθάσει καὶ ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν.

Ἐπέρασαν ἀποτόμους βράχους, στενὰ μονοπάτια καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀνυπόμονος νὰ φθάση εἰς τὴν κορυφὴν ἔτρεχε μπροστά, χωρὶς νὰ προσέχη διόλου τὰ χέρια του, ποὺ εἶχαν ματώσει ἐπάνω στοὺς βράχους. Δὲν ἐσταματοῦσε διόλου καὶ οὔτε ἄκουε τὸν Ἰάκωβον ποὺ τοῦ φώναζε διαρκῶς.

—Στάσου! μὴν προχωρεῖς περισσότερο... Σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Ἀνδρέας γυρίζει ἐπὶ τέλους ἀπότομα καὶ τὸν κυττάζει.

—Φοβᾶσαι; τὸν ἐρωτᾶ.

—Φοβᾶμαι! Γιατὶ λὲς αὐτὸ ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια ..

—Μὰ τὸ λέω γιατὶ μοῦ φωνάζεις κάθε λίγο νὰ σταματήσω, ἐνῶ ἐγὼ δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ φθάσω ἐκεῖ ψηλά...Ἔλα! κοντεύομε...

—Μὰ στάσου, δὲν ξεύρω ποὺ νὰ πατήσω.

—Ἀλήθεια, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, μὰ αὐτὸ ἔχει τὸ γοῦστο : νὰ περνᾶ κανεὶς ἀπὸ δρόμους ποὺ δὲν ἔχει περάσει ἄλλος. Ἔλα!... ἀκολούθα ἐμένα .. Δός μου τὸ χέρι σου!... Πήδα!... μὴ φοβᾶσαι, σὲ κρατῶ καλά...

Ἐτράβηξε τὸν φίλον του καὶ ἔφθασαν καὶ οἱ δύο σὲ μία ἀπότομη κορυφή.

—Τὶ ὡραία θέα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας, κύτταξε ἐκείνη τὴν κορυφή, δὲ μοιάζει μὲ γίγαντα καθὼς φωτίζεται ἀπὸ τὶς γλυκὲς ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ;.., Ἀ! τὶ καλὰ ποὺ ἐκάναμε ν' ἀνέβωμε ἐδῶ πάνω; Μονάχα ποὺ κάνει λίγη δροσιὰ καὶ νοιώθω σὰν νὰ κρυώνω. Τὶ λὲς κατεβαίνουμε ;

—Ὅπως θέλεις.

Τὸ κατέβασμα ἦτον ἀκόμη πιὸ δύσκολο. Ἠναγκάζοντο νὰ πιάνωνται διαρκῶς ἀπὸ τοὺς βράχους γιὰ νὰ μὴν πέσουν καὶ τὰ χέρια τους ποὺ ἦσαν παγωμένα ἐπονοῦσαν πολύ.

Ἔξαφνα ὁ Ἰάκωβος παραπατεῖ δὲν κατορθώνει νὰ κρατήση τὴν ἰσορροπίαν καὶ πέφτει σ' ἕνα γκρεμὸ μὲ μιὰ σπαρακτικὴ φωνή.

—Ἀνδρέα!... βοήθεια!

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχε χάσει διόλου τὴν ψυχραιμίαν του, κατορθώνει ν' ἁρπαχτῆ ἀπὸ ἕνα βράχο, ἀλλὰ ἀρά γε θὰ ἔφθανεν ἐγκαίρως κοντά του ὁ Ἀνδρέας, γιατὶ αἰσθανότανε ὅτι γρήγορα θὰ ἔχανε τὰς δυνάμεις του καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ ἔπεφτε εἰς τὴν ἄβυσο.

Ὁ Ἀνδρέας συναισθάνεται διὰ μιᾶς ὅλο τὸ μέγεθος τῆς ἀπερισκεψίας του, ἀλλὰ δὲν τὰ χάνει. Μ' ἕνα πήδημα, ποῦ μποροῦσε νὸ τοῦ στοιχίση καὶ τὴ ζωή του, βρίσκεται κοντὰ στὸν φίλο του καὶ τὸν βοηθεῖ μὲ τόση ἐπιτηδειότητα ὥστε γρήγορα τὸν κάνει νὰ πατήση σὲ στερεὸ ἔδαφος.

Τότε ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι, τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ ζητεῖ συχώρεσι, γιατὶ ἐξ αἰτίας του ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῆ.

—Μὴ λὲς ἀνόησίες,... τί φταῖς ἐσύ, τοῦ λέει ὁ Ἰάκωβος, μὰ τὸ κακὸ εἶνε ποῦ δὲν μπορῶ νὰ πατήσω τὸ πόδι μου. Σὰν νὰ τὸ ἐστραμπούληξα...

—Πονεῖς ;—καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸν κυττάζει ἀνήσυχος.

Σιγά, σιγὰ ἡ ἀνησυχία του γίνεται ἀγωνία καὶ τρομαγμένος ἐρωτᾶ τόν ἑαυτό του πῶς θὰ ἐπιστρέψουν στὴ σκηνή. Ξεύρει ὅτι ὁ φίλος του εἶναι πολὺ γενναῖος καὶ γιὰ νὰ λέη πῶς δὲν μπορεῖ νὰ περπατήση θὰ πῆ ὅτι πονεῖ πολύ.

Πῶς μετανοεῖ γιὰ τὴν ἀπερισκεψία του !... Γιατί νὰ μὴν ἀκούση τὴς συμβουλές του ; Νὰ τώρα ποὺ εἶνε αὐτὸς ἀφορμὴ νὰ ὑποφέρη ὁ φίλος του...

—Μὰ δὲν μπορεῖς διόλου νὰ περπατήσης ; τὸν ἐρωτᾶ.

—Ὄχι, πονῶ ..

Ὁ Ἀνδρέας σκέπτεται λίγο καὶ τέλος πέρνει μία μεγάλη ἀπόφασι :

—Θὰ τὸν σηκώση στὸν ὦμό του καὶ θὰ τὸν μεταφέρη μόνος του στὴ σκηνή. Εἶνε ἀρκετὰ δύσκολο, μὰ ὠφείλει νὰ ξεπλύνη τὸ σφάλμα του.

Παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ φίλου του τὸν σηκώνει εἰς τὸν ὦμόν του, ὅπως εἶχε διδαχθῆ, καὶ χωρὶς νὰ προσέχη διόλου εἰς τὰ λεγόμενά του τραβᾶ ἐμπρός. Πόσο δύσκολο εἶνε ὅμως τὸ κατέβασμα ! τὰ γονάτά του λυγίζουν, πολλὲς φορὲς κινδυνεύει νὰ πέση, ἀλλὰ προχωρεῖ... Ἔξαχνα φθάνει εἰς ἕνα μέρος ποὺ πρέπει νὰ πηδήση ἀπὸ ἕνα βράχον εἰς ἕνα ἄλλον κι' ἂν λίγο χάσει τὴν ἰσορροπίαν του πέφτει εἰς τὸν γκρεμό...

Στέκεται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀποκαμωμένος, μόλις καὶ μετὰ κόπου μπορεῖ καὶ ἀναπνέει καὶ τὰ μάτια του βυθίζονται ἀπλανῆ πρὸς τὸ ἀχανές...

—Ἄφησέ με ἐδῶ, τοῦ λέγει ὁ φίλος του, πήγαινε, σὺ δὲ ἀντέχεις πιά. Τὸ πρωῒ ποὺ θὰ ξυπνήσουν καὶ οἱ ἄλλοι ἔρχεσθε καὶ μὲ πέρνετε.

Ἡ φιλοτιμία τοῦ Ἀνδρέα κεντᾶται.

—Νὰ ὀπισθοχωρήσω, ἐγώ, τοῦ ἀπαντᾶ, τὸ ἐσκέφθηκες καλά ; Ἐγὼ νὰ ζητήσω βοήθεια ;... Θὰ πηδήσω καὶ ἂν σκοτωθοῦμε τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς...

Γελᾶ, προσπαθεῖ νὰ τὸ ρίξη στ' ἀστεῖα, ἀλλὰ ἔχει ὅλο τὸ συναίσθημα τοῦ κινδύνου, ἀνακτᾶ ἐν τούτοις ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν καὶ ἀποφασίζει νὰ πηδήση.

Νίκη !... θρίαμβος !... τὸ πήδημα ἐπέτυχεν ! νὰ καὶ οἱ δύο σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς

τὸν ἀπέναντι βράχον. Ἀλλὰ τώρα ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀστειεύεται πιά. Εἶνε σοβαρός, συγκεκινημένος καὶ σκέπτεται κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῆ ποτέ του: Ὅτι τὸ πρῶτο καθῆκον ἑνὸς Προσκόπου εἶνε ἡ ὑπακοή...

—Ἀνδρέα ἀπὸ αὐτῆς τῆς στιγμῆς παύεις νὰ εἶσαι Πρόσκοπος. Ξεύρεις καλὰ ποιὸς εἶναι ὁ νόμος τῶν Προσκόπων καὶ δὲν τὸν ἐσεβάσθης, οἱ συνάδελφοί σου δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς σέ!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπρόφερεν ὁ Ἀρχηγὸς τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐνῶ ἦσαν συναθροισμένοι ὅλοι οἱ Πρόσκοποι καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐστέκετο χλωμὸς καὶ λυπημένος εἰς τὸ μέσον. Σηκώνει ἐν τούτοις τὸ κεφάλι του μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ δέχεται τὸ κτύπημα μὲ γενναιοψυχίαν.

—Ἔχετε δίκηο, λέγει, παρήκουσα τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου μου, πρέπει νὰ τιμωρηθῶ. Διῶξτε με, τὸ ἀξίζω!..

Ἀλλὰ μιὰ φωνὴ τὸν διακόπτει.

—Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ μέ κίνδυνο τῆς ἰδικῆς του, κύριε Ἀρχηγέ.

Εἶνε ὁ Ἰάκωβος ποὺ ἤρχετο νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν φίλον του καὶ οἱ Πρόσκοποι ποὺ εἶχαν μάθη τὴν νυκτερινὴν περιπέτειαν τῶν δύο φίλων σὰν νὰ ἐπερίμεναν μίαν μικρὰν παρακίνησιν περιεκύκλωσαν ἀμέσως τὸν Ἀρχηγόν των ἱκετεύοντες ὑπὲρ τοῦ Ἀνδρέα:

—Συγχωρήσατέ τον, κύριε Ἀρχηγέ, εἶνε ὁ καλύτερός μας φίλος... μὴτὸν διώξετε.

Ὁ Ἀρχηγὸς μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος, φαίνεται σὰν νὰ ζυγίζη τὰ πράγματα καὶ τέλος ἀποφασίζει.

—Ἂς μείνη! λέγει μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον, ἀλλὰ αὐτὸ ἂς τοῦ χρησιμεύση γιὰ μάθημα... Νὰ μὴ τὸ λησμονήση...

Ὁ Ἀνδρέας στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τοὺς συναδέλφους του, βλέπει ὅλους νὰ τοῦ τείνουν τὰ χέρια καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του αἰσθάνεται τὰ μάτια του δακρυσμένα ἐνῶ τὰ χείλη του προφέρουν σὰν ὅρκο: Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!

Η ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΑΚΑΛΙΑ

Στὴν Ἀφρικὴ ὑπάρχουν μεγάλα ἄγρια δάση ποὺ τὰ λένε ζοῦγκλες καὶ σὲ μία ἀπ' αὐτὲς τὶς ζοῦγκλες ζοῦσε μία μεγάλη τίγρις ποὺ ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς ζοῦγκλας.

Ὅταν ἤθελε νὰ φάγη, ἔβγαινε ἀπὸ τὴ σπηλιά της καὶ ἐμούγκριζε ἄγρια. Τότε ὅλα τὰ ζῶα ἔφευγαν τρομαγμένα, ἔτρεχαν νὰ κρυφτοῦν καὶ αὐτὴ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία ν' ἁρπάξη ὅτι τῆς ἔκανε γοῦστο καὶ νὰ κορέση τὴν πείνα της.

Τὸ ἔκανε μὲ τόση συστηματικότητα αὐτό, ὥστε στὸ τέλος κατήντησε νὰ μὴ μείνη κανένα ζῶο παρὰ αὐτὴ καὶ δυὸ τσακάλια.

Μιὰ μέρα τὸ θυληκὸ τσακάλι, λέει στὸ ἀρσενικό:

—Βαρέθηκα πιὰ αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἔφθασε ἡ ὥρα μας.

—Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε τὸ ἀρσενικὸ τσακάλι!! Ἔλα μόνο μαζύ μου καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ πῶ.

Πιαστῆκαν ἀπὸ τὰ μπροστινὰ πόδια καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ τίγρις καὶ ἐμούγκριζε ζητῶντας φαΐ.

—Ἄθλια ζῶα, σεῖς μὲ κάνατε νὰ περιμένω τόσο!

Τὸ ἀρσενικὸ τσακάλι ἐχαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ εἶπε:

—Σᾶς ζητᾶμε συγνώμην, μεγαλειοτάτη, μὰ ἀργήσαμε, γιατὶ εἴδαμε μιὰ ἄλλη τίγριδα καὶ τὶ χάσαμε. Ξεύραμε πὼς μόνον σεῖς εἶσθε δῶ βασίλισσα.

—Καὶ βέβαια μόνον ἐγὼ εἶμαι! Ποιὸς τολμᾶ νὰ βγῆ μπροστά μου;

—Μιὰ ἄλλη τίγρις, πελωρία σὰν καὶ σᾶς ποὺ ἂν τὴν δῆτε θὰ φοβηθῆτε.

— Νὰ φοβηθῶ ἐγώ! Πηγαίνετέ με γρήγορα νὰ τὴν κατασπαράξω.

Τὰ δύο τσακάλια ἐξεκίνησαν δείχνοντας τὸν δρόμο καὶ ὡδήγησαν τὴν τίγριδα σὲ ἕνα πηγάδι.

—Κυττάξετε μέσα στὸ πηγάδι καὶ θὰ ἰδῆτε τὴν τίγριδα ποὺ σᾶς λέω πὼς εἴδαμε.

Ἡ τίγρις σκύβει καὶ φυσικὰ βλέπει τὸ πρόσωπό της μέσα στὸ νερό.

Ἀρχίζει τότε νὰ τρίζη τὰ δόντια της, νὰ μουγρίζη, νὰ θυμώνη καὶ στὸ τέλος ὁρμᾶ μέσα στὸ πηγάδι νὰ πιάση ἐκεῖνον ποὺ ἐνόμιζε ἀντίπαλο.

Τὸ πηγάδι ἦταν βαθύ. Ἡ τίγρις πνίγηκε κι' ἔτσι τὰ δυὸ τσακάλια γλύτωσαν κι' ἔζησαν αὐτὰ καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Εἶναι μεσάνυχτα

...κι' ὅλ' ἡ φύσις ἡσυχάζει

Ντάν... ντάν... Τὸ ρολόϊ τ' Ἅη-Μηνᾶ ἀφίνει δώδεκα ρυθμικοὺς κτύπους ποὺ σχίζοντας τῆς νύχτας τὴ σιωπή, ἀντηχοῦν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ κάμπου.

Ὕστερα κι' ἀπ' τὸ τελευταῖο κτύπο ἡ ἡσυχία, ποὺ γιὰ λίγο εἶχε διαταραχθῆ, ξαναξαπλώθηκε κι' ἔδωσε στὴ φύση τὴν πρότερη ὄψη της...

...Ἀπάνω, ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ καντύλια του τ' ἀστέρια, ποὺ τρεμοσβύνουν. Κάτω, τὰ πράσινα στάχυα μὲ τὶς σκόρπιες δῶ κι ἐκεῖ κολοφωτιές, ποὺ ἀναβοσβύνουν.

Στὸ βουνὸ τοῦ βάθους διακρίνεται τὸ μοναστῆρι τῆς Φανερωμένης ἀπὸ τὴ σκουρότερη πινελιὰ τοῦ βουνοῦ, τὰ κυπαρίσσια του, κι' ἕνα φῶς—τὰ φανάρια κάποιου αὐτοκινήτου—ποὺ διευθύνεται σ'αὐτό, σημειώνει ποῦ καὶ ποὺ—ὅπως περνᾶ πότε μεσ' ἀπὸ δέντρα καὶ πότε ἀπὸ μέρη γυμνὰ—φωτεινὲς τελεῖες.

Καὶ τὴ ζωγραφιὰ τὴ συμπληρώνουν ἀριστερά ὁ ψηλὸς τοῖχος κάποιου ἀμπελιοῦ, ποὺ μόλις καὶ διακρίνεται μέσ' ἀπ' τὶς ἐλῆές, στὴ μέση ὁ μακρὺς καὶ καλοστρωμένος δρόμος, δεξιὰ ἡ ἐρημικὴ ἀκρογιαλιὰ καὶ στὸ κάμπο τὰ σκόρπια καρποφόρα...

***

Στὴ θάλασσα βασιλεύει ἡ γαλήνη καὶ στὴ ξηρὰ κυριαρχεῖ ἡ σιωπή.

Ὁ Ποσειδῶνας ἔχασε τὴν τρίαινά του κι' ἀνίσχυρος πιά, ἀφίνοντας ἥσυχο τὸ πέλαγος, ἀναπαύεται στὰ βάθη του.

Γι' αὐτὸ κι' ἡ θάλασσα ἀφίνει τὸ κῦμα της νὰ σπάη ἀπαλὰ στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς αὐτῆς τοῦ «κυματόζωστου νησιοῦ» καὶ στέλνει ἕνα ἀεράκι νὰ διαδώση τὴ νίκη της κατὰ τοῦ Ποσειδῶνα στὴ γειτόνισσα ξηρά.

Τὸ ἀέρι βιαστικὸ περνᾶ πάνω ἀπ' τὰ δέντρα τοῦ κάμπου ψιθυρίζοντάς τους τὸ νέο, κι' αὐτὰ τὸ σχολιάζουν σιγομουρμουρίζοντας σὰν γρηοῦλες κουτσομπόλες.

Ὕστερα κι' ἀπ' τὰ τελευταῖα σχόλια, ἡ ἡσυχία ποὺ γιὰ δεύτερη φορὰ εἶχε διαταραχθῆ, ξαπλώθηκε γύρω γιὰ καλὰ πιά.

Καὶ κάποιος ἀργοπορημένος διαβάτης, ποὺ τὰ βήματά του γιὰ νὰ μὴ προκαλέσουν ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο πνίγονται στὸ παχὺ χῶμα, κατὰ διαστήματα στέκει καὶ θαυμάζει τὴ φύση ποὺ ἡσυχάζει...

Λευκὰς

Μπουμπουλ

***

Ἡ Πατρίς μας

Ἑλλάδα μου τρισένδοξη,
Ἀπ' ἀμνημονεύτων χρόνων
Μητέρα τοῦ πολιτισμοῦ
Καμάρι τῶν αἰώνων

***

Ἀνέδειξες φιλόσοφους
Ρήτορας καὶ ζωγράφους
Καὶ γλύπτας ἀξιοθαύμαστους
Ὡς καὶ πολλοὺς ναυάρχους.

***

Ἀνέδειξες Μιλτιάδηδες
Μιαούληδες καὶ Διάκους
Ποὺ ἔπεσαν μαχόμενοι
Γιὰ τὴν ἐλευθεριά τους.

***

Ποιὸς εἶναι δυνατὸν λοιπὸν
Νὰ σὲ ἀλησμονήση
Καὶ τὰ λαμπρὰ τὰ τέκνα σου
Νὰ μὴ ἐπεφημήσή;

***

Σοῦ εὔχομαι Πατρίδα μου
Νὰ γίνης ἄλλη τόση!
Καὶ νᾶσαι τὸ παράδειγμα
Στὴν τέχνη καὶ τὴν γνώση.

Κυανόλευκο Λάβαρο

***

Πόσα λουλούδια...

Πόσα μαράθηκαν λουλούδια
ἀθῶα, μικρούλια, δροσερὰ
ποὺ ζοῦσαν ὅλα μέ χαρὰ
κι' ἄκουγαν τῶν πουλιῶν τρα-
[γούδια.

***

Σκορπίστηκαν τὰ πέταλά τους
ξερά, στ' ἀνέμου τὴν πνοή.
Ἡ λουλουδένια τους ζωή
σβύστηκε μὲ τὴ μυρωδιά τους.

***

Κι' ἦσαν τ' ἀστέρια λυπημένα
κι' ἔκλαψαν τὰ πουλιὰ πικρὰ
γιὰ τὰ λουλούδια τὰ μικρὰ
γιὰ τὰ λουλούδια τὰ χαμένα.

Φραγκεστάϊν

Ἀ'π' τὸ ποίημα το Λαμαρτίνου

«Παιδικὲς ἀναμνήσεις»

Τὸ κάθε τι γύρω μου ἀφήνει μιὰ ἀνάμνηση. Τὸ κάθε τί, τὰ ἀμπέλια τὰ λειβάδια, τὰ ρείκια, ἔχουν μιὰ ἀγαπημένη σκιά. Καὶ μοῦ φέρνουν τὸ λογισμὸ στὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς παιδικῆς ξενοιασιᾶς. Ἐκεῖ τρελλόπαιζαν ἡ ἀγαπημένες μου ἀδελφοῦλες, κι' ὁ ἄνεμος τὶς ἀκολούθαγε κι' αὐτὸς παίζοντας μὲ τὰ ξανθόμαλλά του. Στὶς κορφὲς τῶν λόφων ἐκείνων συντρόφευα τοὺς βοσκοὺς ἀνάβοντας φωτιὰ μαγκάθια ξερόκλαδα. Καὶ ὧρες ὁλόκληρες ὀνειροπωλοῦσα προσηλόνοντας τὰ μάτια μου στὴν κυματόχαρη φλόγα τῆς φωτιᾶς... Νὰ πάρα πέρα ἡ καλὴ ἰτιὰ μὲ τὴν κουφάλα. Ὅταν μανιασμένος ὥρμαγε ὁ βορρᾶς ἡ κουφάλα αὐτὴ μᾶς προστάτευε ἀπ' τὴ μανία του. Κι' ἀπὸ κεῖ ἄκουγα τὶς αὔρες νἀπαλοψιθυρίζουν μὲς στῆς ἰτιᾶς τὸ πεθαμένο φύλλωμα, μὲ μιὰ ἁρμονία ἀξέχαστη ποὺ ἄσβεστη θὰ μείνη στὴν ψυχὴ μου ἡ ἄφθαστη γλύκα τους.

Πιὸ πέρα,στὶς ὀχτιὲς τῆς ἀβύσσου νὰ ἡ λεῦκα... Στὴν κορφή της ἀνέβαινα γιὰ νὰ πιάσω φωλῆες, κι' ἐκεῖ μὲ κούναγε λικνιστικά!. Νὰ τὸμορφο ρυάκι μὲς στὸ λειβάδι μὲ τὰ σταματισμένα νερά, ποὺ ρίχναμε μικροὶ τὶς καλαμένιες βάρκες! Ὁ μονότονος μῦλο, κι' ἀχνὰ ἐκεῖ πλάϊ, πιὸ πέρα ἀπ' τὴ βελανιδιά, ὁ βράχος. Ἐκεῖ καθόμουνα μικρὸς καὶ μαζί μὲ κάποια ἀγαθὰ γεροντάκια ἀφήναμε ἄφωνοι τὸ βλέμμα μας νἀκολουθάει στὸ βάθος τὴ φθινοπωριάτικη μέρα ποὺ χάνονταν!

Ὅλα πάλι βρίσκονται στὴ θέση τους, ξαναγεννημένα. Καὶ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων μας μπορεῖς νὰ βρῆς στὴν ἄμμο. Δὲν λείπει τίποτε! Μόνο μιὰ καρδιὰ γιὰ νὰ τἀπολάψη!..

Ἀλλοίμονο! Χαμηλώνει ἡ μέρα. Καὶ τ' ἀχνόφωτο της λιγοστεύει! Καί, σὰν τὸ στάχυ στ' ἀλώνι, ἡ ζωὴ ἔχει σκορπίσει μακρυὰ ἀπ' τὸ πατρικὸ χωράφι, τὴ μάννα καὶ τὰ παιδιά... Καὶ τ' ἀγαπητό τζάκι, σβυσμένο,ἀπόμεινε σὰν ἔρημη φωλιὰ ποὺ ἡ χειμωνιάτικη παγωνιὰ ἔδιωξε μακρυὰ της τὰ χελιδόνια. Καὶ

τ' ἀπαλόθωρο στενὸ μονοπατάκι πούφερνε στὸ πατρικό σπίτι, δὲ φαίνεται πιά, σκεπασμένο ἀπ' τὴ χλόη. Καὶ μόνο ὁ θλιβερὸς κισσός, σὰν ἕνας πένθιμος μανδύας, μισοσκεπάζει τὴν πόρτα τ' ἀγαπημένου σπιτιοῦ, φτάνοντας ὡς τὸ κατῶφλι.

(Ἄρτα) ΜΙΧ. Γ. ΠΑΠ.

***

Ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ

Γλυκοχαράζει . . . Τὸ σκοτάδι πού φεύγει ὁλοένα, ἀφήνει κάτι συνεφάκια νὰ φαίνωνται σὰν πούπουλα στὸν οὐρανὸ σκορπισμένα...

Εἶχα σηκωθῆ πολὺ νωρὶς, κοίτταξα τὸ ὡρολόγι καὶ ἦταν ἡ ὥρα 5. Ὡραία, εἶπα, θὰ ἀπολαύσω τὴν ἀνατολὴ καὶ βγῆκα ἀμέσως ἔξω γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσω.

Ἡ πρωϊνὴ αὔρα χαϊδεύει ἁπαλὰ τὸ πρόσωπό μου καὶ κάμνει τὰ δέντρα νὰ σιγοτραγουδοῦν.

Ἡ πόλις κοιμᾶται. Τὰ ἄστρα τρέχουν γιὰ νὰ κρυφθοῦν μὴν τύχη καὶ τὰ προλάβη ὁ βασιλεὺς τῆς ἡμέρας, ὁ ἥλιος, καὶ τὸ φεγγάρι σύει σὰν ἕνας ἀσημένιος δίσκος. Ἔχουν ὅλα ντυθῆ τὸ γιορτινό τους πορφυρένιο χρῶμα, λὲς καὶ θέλουν νὰ χαιρετίσουν τὴν ἀνατολὴ πού θὰ βγῆ σὲ λίγο μέσα ἀπ' τὰ μαγεμένα του παλάτια.

Ὁ πετεινὸς φωνάζει, ἡ ἀγελάδα μουγκρίζει καὶ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ χτυπᾶ τὸν ὄρθρο. Καὶ στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου, οἱ ἀχτῖνες του ἀρχίζουν νὰ διαλύουν τὴ μαβία ἀχνα πού ὅλη τὴν νύχτα τύλιξε τὴν πλάση. Ἀπὸ μία βουνοπλαγιὰ ἀκούεται ἡ φλογέρα κάποιου τσοπανόπουλου καὶ τὰ πουλιὰ στὴν πρωϊνὴ αὐτὴ γιορτὴ ἀρχίζουν τὸ γλυκό τους κελάηδημα, ἐνῶ ὁ ἥλιος βγαίνει πέρα ἀπὸ μιὰ βουνοκορφή, καὶ ἡ ροδοκόκκινη βοσκοπούλα ἁρμέγει ἕνα ἕνα τὰ παχὰ ἀρνάκια της καὶ τὰ πηγαίνει στὴ βοσκή.

Ὁ ἥλιος ὁλοένα ἀνεβαίνει πιὸ ψηλὰ καὶ νομίζει κανεὶς πῶς θέλει νὰ μᾶς ὁδηγήση σὲ φωτεινοὺς ἄγνωστους κόσμους.

Ναυτάκι

Ἐτ' ἀγγελουδάκι μας

Στοῦ ὕπνου τὴν γλυκειὰ ἀγκαλιὰ
Κοιμᾶται τ' ἀγγελοῦδι.
Τὸ στόμα του εἶν' μισάνοιχτο
σὰν ρόδινο λουλούδι
καὶ τὰ ξανθά μαλλάκια του
λὲς κι' εἶν' ἀπὸ μετάξι.
Ἀφήστε το νὰ κοιμηθῆ,
κανεὶς μὴν τὸ πειράξῃ.

Πονεμένο χαμόγελο

***

Παιδικὸ Γέλιο

Ὁ ἀστυφύλακας σ' ἕναν μικρούλη πού ἔχει χάσει τὸ δρόμο του:

—Πῶς λένε τὸν μπαμπά σου, παιδί μου;

—Μπαμπάκα.

***

Τὸ διαβολόπαιδο πρὸς τὴν γιαγιά του:

—Ἔχεις δόντια γιαγιά;

—Ὄχι.

—Οὔτε ἕνα;

—Γιατὶ ρωτᾶς;

—Γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ μοῦ φυλάξῃς τὰ στραγάλια μου.

***

Ὁ Καθηγητής: Ποιὲς εἶνε ἡ ὧρες τοῦ ἔτους Τοτό;

Ὁ Τοτός: Ἡ ἄνοιξις, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρο καὶ ὁ χειμών.

Ὁ Καθηγητής: Καὶ τώρα ποιὰ ὥρα ἔχουμε;

Ὁ Τοτός: Δέκα καὶ πέντε, κύριε Καθηγητά.

Ἐμμ. Φθενάκης

Ἡ μικρὴ Καλλιόπη, ἐρωτᾶ τὸν ἐξαδελφό της:

—Πῶς τὸ λέγουν Γερμανικὰ τὸ ναί;

—Γιά, ἀπαντᾶ ἐκεῖνος.

—Ὥστε τὴν ἀδελφή μου τήν Νενὲ πρέπει νὰ τὴν λέμε Γιαγιά.

***

Στὸ ἑστιατόριον:

Γκαρσόνι: «Ὁρίστε κύριε τὸν κατάλογο».

—Χωρικός: «Ἐγὼ στὸ χωριό μου συνηθίζω νὰ τρώγω πρῶτα κι' ἔπειτα νὰ διαβάζω.

***

Ὁ Πρόεδρος: «Γιατὶ βρὲ ἔκλεψες τὸ ποδήλατο πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον;

Κατηγορούμενος: «Γιατὶ κύριε Πρόεδρε, νόμιζα πὼς ὁ ἰδιοκτήτης του εἶχεν ἀποθάνει!..

Ἀλέξανδρος Λελεκόπουλος

Ὅταν πρωτοψώνισα....

Θάμουν τότε ἐννιὰ χρονῶ. Εἶχε ἀρρωστήσει ὁ θεῖος μου καὶ μ' ἔστειλε νὰ τοῦ πάρω κρέας.

—Θὰ πᾶς στὸ χασάπη μας τὸ Σπῦρο, μοῦπε, καὶ θὰ τοῦ πῆς «μ' ἔστειλε ὁ μπάρμπας μου, νὰ μοῦ δώσης 3 λίτρες κρέας, καλό, γιὰ σοῦπα» κατάλαβες;

—Κατάλαβα, τ' ἀπήντησα βιάστικὸς καὶ παίρνωντας τὰ λεφτὰ χάθηκα.

Στὸ δρόμο σχεδὸν ἔτρεχα, κι' ὅταν σκεπτόμουνα ὅτι κεῖνη τὴν ἡμέρα θάκανα ἐγὼ τὴ «σπέζα»—ὅπως λένε τὰ ψώνια σ' ἕνα νησὶ τῆς Ἑπτανήσου--χαμογελοῦσα.

Ὅταν ἔφθασα στὸ κρεοπωλεῖο, ἐπανάλσβα τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ θείου μου στὸ χασάπη, πού σταμάτησε τὸ διαλάλημά του γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃ.

—Γιὰ σοῦπα εἶπες τὸ θέλετε; μ' ἐρώτησε, μ' ἕνα χαμόγελο πού μοῦβαλε πολλὲς ὑποψίες.

—Ναί, εἶπα καὶ πρόσεχα στὸ ζῦγι, νομίζοντας ὅτι χαμογελῶντας ὁ χασάπης σκεπτόταν νὰ μὲ γελάση, δίνωντάς μου λιγώτερο κρέας ἀπ' ὅτι θὰ τοῦ πλήρωνα...

. . . . . .

Τώρα στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἀχνίζει ἡ σουπιέρα κι' ἐγὼ ἀνυπόμονος περιμένω νὰ ἰδῶ ἂν ἔκαμα καλὸ ψῶνι.

Γιὰ μεγάλη μου χαρὰ ὅλοι ἔμειναν κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὴ σοῦπα.

—Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅμως, φέρνοντας ἡ θεία μου τὸ κρέας εἶπε χαμογελῶντας:

—Σήμερα ἡ σοῦπα μας ἦταν ἔξοχη, ἀλλὰ τὸ κρέας δὲν εἶνε καὶ τόσο καλό. Ἡ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ ἀκούωντας ὅλοι μας, ὅτι τὸ κρέας δὲν ἦταν καὶ τόσο καλό, δὲν φανταζόμαστε ποτὲ ὅτι δὲν θὰ μασιῶταν!!!....

. . . . Ἡ ντροπὴ μου δὲν λέγεται. Κι' αὐτὴ μεγάλωνε περισσότερο ὅσο ἔβλεπα τοὺς ἄλλους ἕναν-ἕναν νὰ ἀφήνουν τὸ κρέας τους στὸ πιάτο μὲ κάποια ψευτοδικαιολογία.

Μὰ τῶχετε καὶ γιὰ μικρό;

Πρώτη φορὰ ψώνησα καὶ... ψώνησα ἀπὸ σβέρκο.

Μπουμπουὶ

Ἐτὸ ἀγγελούδι πού πέταξε..

Ἦταν ἕξ χρονῶν τ' ἀδελφάκι μου, ἕνα καστανὸ ἀγοράκι, μὲ μαῦρα μάτια πού τὸ πλατὺ κρόσσι τῶν βλεφαρίδων του σκίαζε τὰ μαγουλάκια του, πού φάνταζαν σὰ μπουμπούκια ἀνοιξιάτικα. Τὸ χαριτωμένο του κεφαλάκι στόλιζαν, ὡραῖες, μετάξινες καστανὲς μπουκλίτσες, πλαισιώνοντας τὸ ἀγγελικὸ του προσωπάκι καὶ δείχνοντάς το ἀκόμη πιὸ γλυκό. Ἕνα χαμόγελο μισάνοιγε τὸ κερασένιο του στοματάκι... Ἦταν ἐξαιρετικὸ παιδί. Εἶχε πολλὰ χαρίσματα... Ἔμοιαζε μὲ τ' ἀγγελούδια τ' οὐρανοῦ. Ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας· τὸ χρυσαφένιο γέλιο του ἀντηχοῦσε στὸ σπίτι μας σὰν τὸ γλυκὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ. Δὲν τὸ χαρήκαμε ὅμως πολύ.

Τὸ ὄμορφο ἀγγελουδάκι μας ἔπεσε ἄρρωστο στὸ κρεββάτι. Ὁ γιατρὸς πηγαινορχότανε δίνοντας στὴν μαμά μου ἐλπίδες. Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες ὁ ἀδελφούλης μου ὅλο καὶ χειροτέρευε. Ἐβάλθηκε ὁ χάρος νὰ μᾶς πάρη τὸ πιὸ ὄμορφο κι' ἀγγελικὸ βλαστάρι.

Ἕνα ἡλιόλουστο πρωὶ ἦλθε ὁ γιατρός. Ἐπῆγε στὸ δωμάτιό του νὰ τὸν δῆ. Εἴμεθα ὅλοι γύρω μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μας. Δὲν ἀκούετο τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ κτύποι τῶν καρδιῶν μας. Τὸν ἐξήτασε καλὰ καλά. Τὸν ρωτήσαμε πῶς πηγαίνει ἡ κατάστασίς του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν μᾶς ἀπήντησε, παρὰ ἐπῆρε τὸν μπαμπά μου κι' ἐβγῆκαν ἔξω.

Τότε κατάλαβα ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπὶς κι' ἔφυγα γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυα. Ἡ μαμά μου ἀκόμα ἤλπιζε· δὲν πίστευε ποτὲ ὅτι θὰ μποροῦσε αὐτὸς ὁ ἄγγελος νὰ πάθη.

Ὅταν ξαναμπῆκα στὸ δωμάτιό του, εἶδα ν' ἀρχίζουν νὰ χλωμιάζουν τὰ τριανταφυλλένια μαγουλάκια του. Τὸ χαρούμενο γέλιο του ἔσβυνε ἀπ' τὰ χείλη του. Τὰ ζωηρὰ κι' ἔξυπνα ματάκια του ἀνοιγόκλειναν σὰ νὰ ἤθελαν νὰ κλείσουν παντοτεινά. Κατάλαβα ὅτι ὁ σκληρὸς χάρος ἄπλωσε τὶς κατάμαυρες φτεροῦγες του... Στύλωσε τὰ ἔξυπνα ματάκια του ἀπάνω σὲ μὲ καὶ στὴν μαμά μου, πού μὲ τὸν πόνο στὴν ψυχὴ τὸν παρακολουθοῦσε. Μᾶς κυττοῦσε ἐπίμονα, σὰ νἄθελε νὰ μᾶς πῆ, γιατὶ κλαῖμε; Μᾶς ἄφησε τὸ στερνό του χαμόγελο κι' ἔσβυσε τῆς ζωῆς του ἡ στερνὴ ἀναλαμπή... Κι' ἄξαφνα ἀκούω μιὰ φωνή: «παιδάκι μου... ἀγγελούδι μου... δυστυχισμένο μου παιδί!.. τὴ μαμά σου πού σὲ φωνάζει δὲν ἀκοῦς»;

Κι' ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶ, ἐνῶ ἡ ἀγγελικὴ ψυχοῦλα του ἔφυγε γιὰ πάντα μακρυά... Πάει ἔφυγε ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας. Στὸ δωμάτιο ἀκούοντο οἱ λυγμοί μας.

Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει τρία χρόνια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ γλυκὸ καὶ ἀγγελικὸ προσωπάκι του... Ἄχ!.. χρυσό μου ἀγγελουδάκι, μὰ ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω...

Πονεμένο χαμόγελο

Γιὰ νὰ Γελᾶτε

Ἡ Μαμά: Γνωρίζεις Γιῶργο ποιὸ ζῶον μᾶς δίδει τυρί, γάλα, βούτυρο, μαλλιὰ κλπ.;

Ὁ Γιῶργος, σκεφθεὶς ὀλίγον, ἐφώναξε χαρούμενος:

—Τὸ ἠῦρα Μαμά! Εἶναι ὁ Μπαμπᾶς.

***

Μίμης: Πόσο τσιγκούνης θὰ εἶνε ὁ Μπαμπᾶς σου διὰ νὰ σοῦ φορῆ τέτοια ροῦχα!

Νῖκος, προσβληθείς: Καλά, ὁ δικός σου εἶνε ὀδοντοϊατρός καὶ ὅμως σὲ βλέπω νὰ σ' ἔχη μ' ἕνα μόνον δόντι.

***

Ὁ διδάσκαλος ἐνῶ δείχνει μὲ τὸ δάκτυλό του τὴν Αἴγυπτον, ἐρωτᾶ ἕνα μαθητήν: Κώστα, τί εὑρίσκεται ἐδῶ;

Κώστας ζωηρῶ: Τὸ δάκτυλό σας κύριε καθηγητά.

***

Ἡ Καίτη, συναντῶντας τὴν φίλη της Κικὴ εἰς τὴν ἀγορά, τὴν ἐρωτᾶ:

—Ποῦ πᾶς Κική;

Κική: Ἐγώ; πουθενά. Ἐσύ;

Καίτοι: Α! Κι ἐγὼ πουθενά!

Κική: Τρέχα λοιπὸν νὰ πᾶμε μήπως ἀργήσουμε.

***

Γιαννάκης: Μπαμπᾶ, ὅταν γνωρίζεις πού βρίσκεται ἕνα ἀντικείμενον μπορεῖς νὰ πῆς ὅτι τὸ ἔχασες;

Μπαμπᾶς: Ὄχι Γιαννάκη μου.

Γιαννάκης: Λοιπὸν Μπαμπᾶ, τὸ χρυσό σου τὸ ρολόϊ δὲν ἐχάθηκε διότι μοῦ ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Κυανόλευκο Λάβαρο

Παλὲς ἱστορίες

Κάποιο παιδὶ πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Εὔβοια σπούδαζε στὸν περίφημο φιλόσοφο τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος Ζήσωνα.

Ὅταν τελείωσε τὰς σπουδάς του καὶ ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, ὁ πατέρας του τὸν ρώτησε τί σπούδασε. Καὶ τὸ παιδὶ ἀπήντησε:

—Περιμένετε καὶ θὰ σᾶς δείξω.

Ὁ πατέρας ἔκανε ὑπομονὴ ἀρκετὴ ὥρα, ἐπειδὴ ὅμως τὸ παιδί του δὲν τοῦ ἔδειχνε τίποτα, στὸ τέλος ὠργίσθηκε, τὸ ὕβρισε καὶ τὸ ἐρράπισε.

Τὸ παιδὶ οὔτε ἐμίλησε, οὔτε ἐπεχείρισε νὰ ἀντισταθῆ κατὰ τοῦ πατέρα του. Ἀτάραχα τὰ ὑπέμενε ὅλα. Ὅταν δὲ πλέον ἡ ὀργὴ τοῦ πατέρα του ἐκόπασε ἐστράφη πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Νὰ τὶ ἔμαθα, πατέρα μου, αὐτὸ πού μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια βλέπεις. Ἔμαθα νὰ ὑπομένω ἀγογγύστως τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ μὴν ἀνθίσταμαι εἰς ὅ,τι προέρχεται ἐκ μέρους τῶν γονέων μου.

Πρόσκοπος

***

Παράξενα πράγματα κ' ἄκακα πειράγματα

Ἐτὸ Βλάση Πήλιο

Σὲ 3 περιοδικὰ εἶδα νὰ γράφης
καὶ κομμάτι σου πολὺ γνωστό [μου
εἶναι κεῖνο πού ἐπιγράφεις
.....Τὸ χωριό μου

Ἐτὸ φίλο του

Νᾶναι Ἀπρίλιος
τῆς ἄνοιξης καρδιὰ
καὶ στὴ σελίδα, πού
τὴν γράφουν τὰ παιδιὰ
Δίπλα ἀπὸ πασχαλινά,
πρωταπριλιάτικα κομμάτια
ὁ τίτλος «τὸ φθινόπωρον»
νὰ σοῦ χαροπηδᾶ στὰ μάτια!

Μπουμπούλ.

ΣΕΛΙΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, Ἀπρίλιος.— Σχολὴ κ. Χουρμούζη. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν αἱ μαθήτριαι τῆς Ε' καὶ Στ' Γυμνασίου τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς καὶ Χημείας κ. Σταμάτη, ἐπεσκέφθησαν τὸ ἐργοστάσιον σοκολατοποιΐας Παυλίδου. Ἐκεῖ, περιῆλθον τὰς διαφόρους αἰθούσας καὶ μὲ κατάπληξιν εἶδον τὰς διαφόρους ἐπεξεργασίας τοῦ κακάου, ἕως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἶναι ἕτοιμον διὰ τὸ ἐμπόριον. Εἰς κάθε αἴθουσαν τοὺς ὡμιλοῦσε σχετικῶς ὁ κ. Καθηγητὴς καὶ τὸ εὐγενῶς προσφερθὲν προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου. Μετὰ δίωρον παραμονὴν εἰς αὐτό, ἀνεχώρησαν συναποκομίζουσαι πλείστας γνώσεις.

Ἐπίσης κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, αἱ αὐταὶ τάξεις ἐπεσκέφθησαν τὸ Στάδιον, Πύλην Ἀδριανοῦ, Ναὸν Ὀλυμπίου Διός, Ἀκρόπολιν καὶ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν σχετικῶς ὡμίλησεν ὁ Καθηγητὴς τῆς σχολῆς κ. Γιαννουλόπουλος.

Ἐκτὸς τούτου αἱ μαθήτριαι ὁλοκλήρου τοῦ Γυμνασίου ἔκαμον μίαν θαυμασίαν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς Πεντέλην, ὅπου ἐπεσκέφθησαν τὸν Πύργον τῆς Δουκίσσης τῆς Πλακεντίας καὶ τὴν Μονήν.

Αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσω καὶ διὰ τοῦ ἀγαπημένου μου περιοδικοῦ, ἐκ μέρους τῶν μαθητριῶν τὴν Σεβαστὴν Διεύθυνσιν καὶ τοὺς κ. κ. Καθηγητὰς καὶ Καθηγητρίας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν τόσον πολὺ δι' ἡμᾶς καὶ προσπαθοῦν διὰ παντὸς τρόπου νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν καὶ νὰ μᾶς διδάξουν.

Αἰκατερίνη Σ. Σβορώνου

***

ΑΘΗΝΑΙ, Μάϊος.—Ὁ Ροταριανὸς ὅμιλος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει πολὺ διὰ τὰ παιδιά, ἔδωκε γεῦμα εἰς ἑκατὸν πενήντα ἀντιπροσώπους (μαθητὰς καὶ μαθητρίας) τῶν Δημοτικῶν σχολείων, τοὺς ὁποίους εἶχε καλέσει γιὰ νὰ ἰδοῦμε πόσον ἀγαπᾶ καὶ ἐργάζεται γιὰ τὰ παιδιά. Οἱ ἀντιπρόσωποι μαθηταὶ εἶναι ἐπίσης πρόεδροι τῶν μαθητικῶν κοινοτήτων ἢ πρόεδροι τῆς ὁμάδος τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῶν σχολείων των. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ σχολείου μας καὶ ἐπίσης πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ὁμάδος Ε.Σ.Ν. ἔλαβαν μέρος καὶ ἐγώ. Πρὶν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σχολεῖον μας, ἔκαμα ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τὸν σχολικό μας κῆπο, διὰ νὰ τὸ προσφέρω εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ Ροταριανοῦ ὁμίλου, διότι ἤθελα νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐπειδὴ τόσο πολὺ εὐγενικὰ ἔδειξε τὴν ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς. Πόσον ἦτο ὡραία ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξε, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν μεγάλων πεύκων καὶ τὸ θέαμα τῶν ἑκατὸν πενήντα παιδιῶν νὰ κάθωνται εἰς τὰ τραπέζια, νὰ συνομιλοῦν. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἐχαράχθηκε εἰς τὴν ψυχήν μου καὶ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ. Πρὸ τοῦ γεύματος ἔγινε προσευχή. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐφάγαμε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἐνομίζαμεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἀδέλφια καὶ ἐσκεπτόμεθα πόσο πρέπει νὰ γίνωμε καλὰ παιδιά, διὰ νὰ φανοῦμε ἄξια τῆς ἀγάπης τοῦ κ. Προέδρου τοῦ ὁμίλου. Εἰς τὸ γεῦμα ἔλαβον μέρος καὶ οἱ κ. Ἐπιθεωρηταί μας καὶ ἄλλοι κύριοι ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους. Μετὰ τὸ γεῦμα ὡμίλησεν ὁ κ. Πρόεδρος καὶ μᾶς εἶπεν εἰς τί ἀποβλέπει ὁ Ροταριανὸς ὅμιλος.

Ἅμα ἐτελείωσεν ἡ ὡραία αὐτὴ ἐκδρομή, μὲ χαρὰ τὰ παιδιὰ ἐπιστρέψαμε εἰς τὸ σχολεῖον μας καὶ διηγηθήκαμε εἰς τὰ παιδιὰ πῶς ἐπεράσαμε καὶ τί ἀκούσαμε.

Πρόεδρος μαθητικῆς κοινότητος 3ου Α. Π.

Α. Σπανόπουλος

***

ΑΘΗΝΑΙ, Μάϊος.—Τὴν 13ην Μαΐου ἡ γνωστὴ εἰς τοὺς προσκοπικοὺς κύκλους 4η ὁμὰς Προσκόπων Ἀθηνῶν, ἐξέδραμε, μετ' ἄλλων ὁμάδων, εἰς «Ξύλινο Γεφύρι».

Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν ἀπὸ ἀπόψεως καιρικῶν συνθηκῶν.

Ἐκεῖ οἱ πρόσκοποι ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τὰ σήματα Μόρς καὶ Ναυτικὰ τῶν χειρῶν, εἰς τὴν ἐγκατάστασιν ἠλεκτρικοῦ Μορσικοῦ τηλεγράφου κλπ.

Ἡ 4η Ο.Π.Α. εἶναι ὡς γνωστὸν μία ἀπὸ τὰς πλέον φημισμένας ὁμάδας τῆς πρωτευούσης. Ἱδρυθεῖσα τὸ 1912 καὶ ἐπανιδρυθεῖσα τὸ 1926 ἔδρασε σημαντικῶς.

Ὁ γνωστὸς ἀρχηγός της κ. Στέφανος Κλουβάτος καθὼς καὶ ὁ ὑπαρχηγός της, κατώρθωσαν καὶ ἀνέδειξαν τὴν ὁμάδα των θέσαντες αὐτὴν μεταξὺ τῶν καλυτέρων ὁμάδων ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ προσκόπων καὶ προσοπικῶν ἱκανοτήτων.

Περιμένουμε μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ ξαναγίνῃ ἐκδρομὴ ὅπως ὠφεληθῶμεν σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Εὐάγγ. Ν. Νικολαΐδης
Πρόσκοπος Βας τάξεως 4ης Ο.Π.Α.

***

ΛΕΥΚΑΣ, Μάϊος.—Τὸ Γυμνάσιον Λευκάδος, ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ Γυμνασιάρχου Κωνσταντίνου Γουρλῆ, ὅστις ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Μαρτίου 1934.

Τὸ μνημόσυνον ἐτελέσθη εἰς τὴν Μητρόπολιν. Παρηκολούθησαν αὐτὸ ἐκτὸς τῶν μαθητῶν, μαθητριῶν, καθηγητῶν καὶ σχολικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὅλαι αἱ ἀρχαὶ ὡς καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Λευκαδῖται.

Κατετέθησαν στέφανοι ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν, τῶν μαθητῶν, τοῦ συλλόγου «Τηλεκράτης» τοῦ Ὁμίλου Φιλοπροόδων Νέων καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ μεταστάντος.

Κυανόλευκο Λάβαρο

***

ΒΕΡΟΙΑ, 16 Μαΐου.— Τὴν πρωΐαν αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἐξέδραμον εἰς τὴν πόλιν μας αἱ μαθήτριαι τῆς Ε' καὶ Στ' τάξεως τοῦ Λ' Γυμνασίου Θηλέων Θεσσαλονίκης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν σεβαστὸν Γυμνασιάρχην καὶ συμπατριώτην μας κ. Ἀντώνιον Τοῦσαν. Ἐγένοντο δεκταὶ μὲ ὅλας τὰς τιμὰς εἰς τὸ γυμνάσιόν μας καὶ τὴν ἑπομένην ἐξέδραμον εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν «Πάρκο τῆς Ἑλλάς» ὅπου παρέμειναν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, τὴν 7ην ἀπογευματινὴν ἐξεκίνησαν καὶ λαβοῦσαι τὴν γραμμὴν Ἐδέσσης—Φλωρίνης ἐπέστρεψαν εἰς Θεσσαλονίκην.

25 Μαΐου.—Αἱ ἐφετειναὶ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις μας ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Εἰς αὐτὰς ἔλαβον μέρος αἱ μαθήτριαι τοῦ Ἀνωτάτου Παρθεναγωγείου ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Γυμνασίων εἰς δὲ τὸ τέλος ἐξετελέσθησαν τὰ ἑξῆς ἀγωνίσματα:

Δρόμος ταχύτητος 100μ. Πρῶτος ἀνεδείχθη ὁ Κ. Καραλῆς μαθητὴς Β' τάξεως καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν ὁμάδα ὁ Ν. Παπαδόπουλος ἐπίσης μαθητὴς Β' τάξεως.

Δρόμος ἀντοχῆς 1000μ. Πρῶτος ἀνεδείχθη ὁ Δ. Βλαχόπουλος μαθητὴς Ε' τάξεως, δεύτερος ὁ Ἀλμυρίδης ἐπίσης Ε' τάξεως.

Ἀκόντιον. Πρῶτος ὁ Καραμελίδης Στ' τάξεως, δεύτερος ὁ Πουγδαμπεΐδης Στ' τάξεως.

Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ. Πρῶτος ὁ Ἀναστασόπουλος, δεύτερος ὁ Καραλῆς Β' τάξεως.

Ἅλμα εἰς μῆκος. Πρῶτος ὁ Μουζίνης, δεύτερος ὁ Καραλῆς Β' τάξεως.

Ἅλμα εἰς ὕψος. Πρῶτος ὁ Κίτσος, δεύτερος ὁ Τσικῆς Στ' τάξεως.

Δρόμος μετ' ἐμποδίων. Πρώτης ὁμάδος ὁ Καραλῆς, δευτέρας ὁμάδος Παπαγεωργόπουλος, τρίτης ὁμάδος Παπαδόπουλος.

Ἐπηκολούθησαν σκυταλοδρομία καὶ διελκυστίνδα,

Οἱ ἀριστεύσαντες παρασημοφορήθησαν καὶ ὁ μαθητὴς Βλαχόπουλος ἔλαβε ἕνα ὡρολόγιον ἀξίας 200 δραχμῶν.

Κ. Βλαχόπουλος

***

ΑΘΗΝΑΙ, Ἰούνιος.—Τὴν 2αν Ἰουνίου 1934 ἐτελέσθησαν εἰς τὸ 7ον γυμνάσιον αἱ ἐτήσιαι γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ὅπως κάθε χρόνο. Παρίστατο ὁ κ. Γυμνασιάρχης καθὼς καὶ ὅλοι οἱ καθηγηταί. Οἱ γυμνασταί μας, κ. Καλαμπόκης καὶ κ. Δρίβας ἐπαρουσίασαν ἕνα σύνολον καλῶς γυμνασμένον. Μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν εἶχον αἱ τάξεις ***Πέμπτη*** καὶ ***Ἕκτη*** μὲ τὸν κ. Καλαμπόκην.

Μετὰ τὰς ἐπιδείξεις ἔγινεν ὁ τελικὸς διὰ τὸ πρωτάθλημα μπάσκετ-μπὸλ ἀγὼν μεταξὺ τῆς Ἑνης καὶ Στης. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μὲ 5-2.

Εἰς τοὺς γυμναστάς μας κ. Δρίβαν καὶ κ. Καλαμπόκην ἀξίζει ἕνα εὖγε διὰ τὴν φιλότιμον ἐργασίαν των.

—Ἐπίσης ἐπιδείξεις γυμναστικῆς ἔγιναν καὶ εἰς τὸ 3ον Δημοτικὸν Παγκρατίου μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἡ διευθύντρια τοῦ ὡς ἄνω δημοτικοῦ Δ. Δραγάτση ἐργάζεται μὲ μεγάλον ζῆλον διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ σχολείου της.

Ἀξίζει καὶ εἰς αὐτὴν ἕνα θερμὸν εὖγε.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5η Ἰουνίου 1934

Μ. Λευκαδηνὸς-Α. Μυτιληναῖος

***

ΑΘΗΝΑΙ, Ἰούνιος.— Ὁ ὅμιλός μας ὠργάνωσε ὁμάδα βόλεϋ-μπὸλ ἀπὸ τὰ ἑξῆς μέλη:

Ἐμμανουηλίδην, Λευκαδηνόν, Καραδῆμον, Μπουζάλην, Μυτιληναῖον, Χατζηαθανασίου, ἡ ὁποία ἔδωσε τὸν πρῶτον της ἀγῶνα μὲ τὴν ἰσχυρὰν ὁμάδα τοῦ 3ου Δημοτικοῦ, τὴν ὁποίαν ἐνίκησε, κατόπιν σφοδροῦ ἀγῶνος μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: 1ον 8-15, 2ον 15-12, 3ον 17-14.

Ο Π.Ο.Τ.Ε. Παγκρατίου

***

ΛΕΥΚΑΣ, Ἰούνιος.—Τὴν 2 Ἰουνίου οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τοῦ Γυμνασίου Πρεβέζης, ἐπεσκέφησαν τὴν νῆσον Μαδαρὴ καὶ τὴν πεδιάδα τοῦ Νοδριοῦ, ὅπου ἔγιναν ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Ὁμηρικῆς Ἰθάκης. Τοὺς συνώδευσαν ὁ γυμνασιάρχης των, οἱ καθηγηταί των καὶ ἐκ μέρους τοῦ γυμνασίου μας, ὁ καθηγητὴς τῆς φιλολογίας καὶ ἐπίτροπος ἀρχαιοτήτων Λευκάδος κ. Σταματέλος.

Τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν μας, ἔγινε πρὸς τιμήν των δεξίωσις εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ μετὰ ἡ ὁμὰς βόλεϋ-μπὸλ γυμνασίου Πρεβέζης συνηντήθη μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ γυμνασίου καὶ μὲ μικτὴν ὁμάδα γυμνασίου ἀ. ο. Τηλικράτη. Οἱ ἐκδρομεῖς ἔμειναν ὅλη τὴν ἡμέρα εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἔφυγαν τὸ πρωΐ τῆς 3ης τοῦ μηνός.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας —3 Ἰουνίου— ἔγιναν αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τοῦ γυμνασίου μας.

Τὰς σουηδικὰς ἀσκήσεις ἐπηκολούθησε σκυταλοδρομία, σφαιροβολία, δρόμος 100 μ. καὶ δρόμος μετ' ἐμποδίων 110 μ.

Εἰς τοὺς δρόμους ἀνεκηρύχθη νικητὴς ὁ μαθητὴς τῆς Στ' τάξεως Β. Κονιδάρης καὶ εἰς τὴν σφαιροβολίαν ὁ Γ. Γρηγόρης.

Ἐκτὸς τῶν ἀγώνων οἱ μαθηταὶ τῶν μεγαλυτέρων τάξεων τράβηξαν διελκυστίνδα καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν τριῶν κατωτέρων τάξεων χόρεψαν διαφόρους Ἐθνικοὺς χοροὺς καταχειροκροτηθεῖσαι.

Τὰς ἐπιδείξεις ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσίαν του καὶ ὁ δι' ὀλίγας ἡμέρας εὑρισκόμενος ἐνταῦθα πρωταθλητὴς τῆς σφαιροβολίας Βεργίνης.

Ν. Ε. Πολίτης

***

Σὰν Ἀνταπόκρισις

Νεκρολογία

Στὸν θάνατο τοῦ σεβαστοῦ μας Γυμνασιάρχη

Ἡ ἀνάμνησις σὰν ἁρπακτικὸ πουλί, μ' ἁρπάζει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς λήθης καὶ μὲ φέρνει σὲ ὕψη δυσθεώρατα κοντὰ στὸν σεβαστό μας Γυμνασιάρχη, ποὺ τὸ κρύο φιλὶ τοῦ χάρου ἐπάγωσε τὰ χείλη του. Βαρειὰ θλίψι κατέχει τὰ σώθικά μας. Θυμόμαστε τὸ σεβαστό μας πατέρα, ποὺ ἐπάνω στὴν ἔδρα μὲ τὸ γλυκὸ μειδίαμα στὰ χείλη μᾶς ἔλεγε λόγια ἐνθαρρυντικά. Ἀφιέρωσε τὴ ζωή του σὲ μᾶς, μετέδωσε ὅλας τὰς γνώσεις του. Ἤθελε ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του, νὰ μᾶς ἰδῇ μιὰ μέρα ἀνταξίους του. Ἀλλ' ὅμως τὸ παλάτι ποὺ ἔπνιξε τόσα χρόνια γκρεμίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ τὰ λουλουδένια ὄνειρα ποὺ ἐπλαθε σβύστηκαν, γκρεμίστηκαν στὴν ἄβυσσο, στὸν ἀπέραντο ὠκεανό.

Ἀλλ' ὁ σκληρὸς κι' ἀδυσώπητος χάρος τὸν πῆρε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μας, γιὰ νὰ τὸν ἀράξῃ σ' ἕνα ἀκρογιάλι ποὺ γλυκειὰ γαλήνη βασιλεύει ἐκεῖ, τοῦ ὑπεσχέθη ὡραίους κόσμους. Τὰ πίστεψες ἄρα γε αὐτὰ σεβαστέ μας πατέρα; Ἴσως νὰ τὰ πίστεψε. Γιατὶ λησμόνησε τὸν κόσμο του, κι' ὅ,τι σιμά του ἐστάθη τ' ἀρνήθηκε κι' ἄπλωσε τὰ φτερά του ἀνεμπόδιστα ψηλὰ στὸν οὐρανό. Καὶ ἀπ' τῆς ἀνθρώπινης σκληρῆς ζωῆς λυτρώθηκε τὰ πάθη καὶ γιὰ ταξείδι ἐκίνησε, ταξείδι μακρυνό. Ἄλλης ζωῆς τὸν πλάνεψε ἡ θεϊκιὰ γαλήνη, καὶ τὴν ψυχή του σκλάβωσαν τραγούδια ἀλαργινά. Λησμόνησε τὸν κόσμο του στ' ἀπάνεμο λιμάνι ποὺ πᾶς ν' ἀράξῃς, διαλεχτὴ ψυχοῦλα σεβαστή, φουρτούνα, ἀνεμοταραχὴ ποτὲ δὲ σὲ φθάνη καὶ θἆναι κεῖ ψηλὰ ἡ ζωὴ γλυκειὰ κι' εὐλογημένη!...

ΑΝΝΑ ΔΕΒΑΡΗ

Ἀθῆναι— Σόλωνος 18α Ὧραι γραφείου Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ 5—8 μ. μ.

Μεταξύ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Τὴν ὥρα ποὺ θὰ λάβετε «Τὰ Ἑλληνόπουλα» στὰ χέρια σας, πολλὰ ἀπὸ σᾶς θὰ ἔχετε ἤδη τελειώσει τὰς ἐξετάσεις σας καὶ ὅλα θὰ πλησιάζετε νὰ γράψετε καὶ τοὺς τελευταίους σας διαγωνισμούς.

Περιμένουμε λοιπὸν μὲ ἀγωνία νὰ μᾶς γνωρίσετε τ' ἀποτελέσματα, γιὰ νὰ μάθουμε ποιὰ ἀπὸ σᾶς ἀρίστευσαν, ποιὰ συνήντησαν ἴσως κάποιες δυσκολίες.

Ἂς ἐλπίζουμε πὼς στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι δὲν θὰ ἀνήκη κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά μας, γιατὶ μὴ ξεχνᾶτε πὼς σᾶς θέλουμε νὰ εἶσθε ὅλα πρώτυπα παιδιῶν γιὰ νὰ γίνετε αὔριο καὶ πρώτυπα μέσα στὴν κοινωνία μας.

Μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ πὼς ὅ,τι σπείρει κανεὶς ἐκεῖνο καὶ θὰ θερίση καὶ πὼς τὰ πρῶτα σας αὐτὰ βήματα εἶνε ἐκεῖνα ποὺ θὰ χαράξουν τὸν μετέπειτα δρόμο σας.

Κάθε προσπάθεια ποὺ σήμερα θὰ κάνετε θὰ σᾶς ἐπιφυλάσσει μία ἐπιτυχία περισσότερη στὸ μέλλον.

Γι' αὐτὸ περιμένουμε μὲ χαρὰ ν' ἀκούσουμε τὶς ἐπιτυχίες σας στὴν φετεινὴ σχολική σας περίοδο ποὺ συμπληρώθηκε πιὰ καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς εὐχηθοῦμε νὰ περάσετε ἕνα καλοκαῖρι ξένιαστο καὶ χαρούμενο, ὅπως ταιριάζει σὲ κάθε καλὸ Ἑλληνόπουλο.

Μ' ἀγάπη
Ἡ φίλη σας

***

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μαρίαν Χρηστάκη. Χαρήκαμε γιὰ τὴν γνωριμία σου κι' ἐλπίζουμε τακτικὰ νὰ ἔχουμε εἰδήσεις σου. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς λύσεις.

Μαρίαν Πινότση. Τὴν ἐπιταγή σου ἐλάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομήτριαν τοῦ δευτέρου μας ἔτους.

Πόπην Λαλαφράγκου. Χαρήκαμε πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία σου καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἐκφράζεις γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Τὴν συνδρομή σου ἐλάβαμε καὶ ἐνεγράφεις ὡς ἐξάμηνος συνδρομήτρια.

Ὄλγαν Γαζῆ. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὶς διαρκεῖς σου ἐνέργειες. Τὴν ἐπιταγὴν τῆς φίλης σου ἐλάβαμε καὶ τῆς ἐστείλαμε τὰ πρῶτα μας τεύχη. Ἐνεγράφη ἐπίσης καὶ ἡ Φανὴ Μούργελα ὡς ἑξάμηνος συνδρομήτρια.

Ὄλγα Γαζῆ. Λυπούμεθα γι' αὐτὸ ποὺ μᾶς γράφεις γιὰ τὴν «Ἐκδίκησι τοῦ Πεύκου» εἶνε δυστυχῶς πολὺ δύσκολο νὰ ἐξακριβώνουμε τὰ πρωτότυπα ἀπὸ τὰ μὴ τοιαῦτα. Ἐδιορθώσαμε τὴν διεύθυνσί σου ὥστε νὰ λαμβάνης ἐγκαίρως τὸ φύλλο. Σ' εὐχαριστοῦμεθερμὰ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῆς φίλης σου Λίτσας Καββαδᾶ. Σοῦ στέλνουμε τὰ περιοδικὰ ποὺ μᾶς ζητᾶς, καθὼς καὶ «Τὸ φῶς ποὺ σκοτώνει» ψευδώνυμο μόνον ἕνα μπορεῖς νὰ ἔχης, ἔτσι εἶνε ὁ κανονισμός.

Ν. Πολίτην. Ἐλάβαμε τόσο τὴν ἐπιταγή σου, ὅσο καὶ τὴν συνεργασία σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν δράσι σου ποὺ καθημερινῶς ἐπεκτείνεται.

Μιλτ. Κύρου. Ἐλάβαμε τόσο τὰ χρήματα ὅσο καὶ τὶς ἐπιστροφὲς καὶ σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ διὰ τὴν δράσιν σου. Σοῦ εἴχαμε ἐξηγήσει καὶἄλλοτε γιατὶ δυσκολευόμεθα νὰ δημοσιεύουμε συνεργασίες σου. Εἶσαι δυστυχῶς πολὺ ἀκατάστατος.

Τελευταίως ὅμως ἄρχισες νὰ διορθώνεσαι κι' ἔτσι γρήγορα θὰ ἀνταμοιφθῆς. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ μεγάλης χαρᾶς δὲν θὰ ἀργήσουν πιά,λίγη μόνον ὑπομονὴ νὰ ἔχετε. Ὁ Ἡρακλῆς Παπαδᾶτος εἶναι κάτοικος Κερκύρας,δὲν χρειάζεται ἄλλη διεύθυνσις. Σᾶς στέλνουμε τὸ 19ο τὸ 1ο καὶ 2ο φύλλο. Εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσουμε ἕνα γκρούπ τοῦ Ὁμίλου Βερροίας. Ἡ ἀνταπόκρισίς σου θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο ἐλλείψει χώρου. Συνεργασίες μὲ εἰκόνες πρὸς τό παρὸν δὲν δημοσιεύουμε. Εἰς τὴν μαγικὴ εἰκόνα πρέπει νὰ βρῆτε δυὸ πουλιά.

Γεώργιον Γκούσην. Χαρήκαμε ποὺ γνωρίσαμε ἕνα νέο ἀναγνώστη μας κι' ἐλπίζουμε κι' ἐσὺ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι νὰ γίνης ἕνας καλός μας φίλος. Τὰ περιοδικὰ σοῦ τὰ στείλαμε.

Ὀδυσσέα Παπαδάκην. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν μικρή σου συνεργασία, κι' ἐλπίζουμε σιγὰ σιγὰ νὰ μᾶς στέλλης καὶ περισσότερα.

Αἰκατερίνην Σβορώνου. Τὰ καλά σου πάντα λόγια τὰ διαβάζουμε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ χαιρόμεθα νὰ ξέρουμε ποὺ τόσο πολὺ σὲ ἱκανοποιοῦν «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ἡ συνεργασία σου εἶνε πάντα ἐπιμελημένη καὶ δείχνει πὼς ἔχεις κλίσι εἰς τὸ γράψιμο. Ἡ καλλυτέρα συμβουλὴ ποὺ ἔχουμε νὰ σοῦ δώσουμε εἶνε νὰ διαβάζης πολὺ τὴν νεωτέρα λογοτεχνία, κι' αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ σὲ βοηθήση νὰ ἐξελιχθῆς ἀκόμη περισσότερο, θὰ σὲ παρακαλέσουμε νὰ μιλήσης γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἰς τοὺς καθηγητάς σου καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ σχολείου σου, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἴμεθα ἄγνωστοι, καὶ νὰ προσπαθήσης νὰ συντελέσουν νὰ ἐπιτύχουν ἐγγραφὰς εἰς τὸ περιοδικό μας μεταξὺ τῶν μαθητριῶν των.

Λίτσα Καββαδᾶ. Τὸ γράμμά σου ἐλήφθη μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ προηγουμένου μας τεύχους, Κι' ἔτσι θὰ ἐξηγήσης τὴν ἀπορία μας. Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτὸ ἐγγράφουμε τὴν φίλη σου ὡς συνδρομήτρια γιὰ ἕνα ἔτος καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνη κατ' εὐθείαν τὰ φύλλα μας εἰς τὴν διεύθυνσί της. Σ' εὐχαριστοῦμε, γιὰ τὴν συνεργασία σου, καθὼς καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειές σου, κι' ἐλπίζουμε νὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ διαδοθῆ ἀκόμη εὐρύτερα τὸ περιοδικό μας.

Μῆτσα Γεωργαντᾶ. Χαρήκαμε ποὺ λάβαμε εἰδήσεις σου ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό, κι' ἀφοῦ τὰ μαθήματα εἶνε ἡ αἰτία σὲ συγχωροῦμε. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλη τὴν συνεργασία σου, ποὺ ἐλάβαμε κι' ἐλπίζουμε μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου νὰ μᾶς γράφης πάλι τακτικά.

Κωνσταντῖνον Χρυσοστομίδην. Μεγάλη χαρὰ μᾶς ἔδωσε τὸ γράμμά σου μὲ τὰ καλά του λόγια γιὰ τὸ περιοδικό μας. Περιμένουμε λοιπὸν νὰ κινηθῆς γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτύχης συνδρομητὰς μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν σου καὶ τῶν φίλων σου. Προσπάθησε νὰ ἐργασθῆς οὕτω πῶς ὥστε νὰ σοῦ ὀφείλουμε τὴν διάδοσίν μας εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Μ. Παπαδόπουλον. Εὐχαρίστως δεχόμεθα νὰ μᾶς στείλης τὰς διευθύνσεις τῶν Ἀμερικανοπαίδων γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς μιλᾶς. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνδρομὴ τοῦ φίλου σου. Πιστεύουμε ὅτι ἐννοεῖς ἡ συνδρομή του νὰ ἀρχίση ἀπὸ τὸ 29ο φύλλο. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὰς διευθύνσεις ποὺ μᾶς στέλλεις καὶ ἐλπίζουμε νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα. Ἐγγράψαμε ἐπίσης καὶ τὸν φίλον σου Γ. Μάγγον τοῦ ὁποίου θὰ ἀναμένουμε τὴν συνδρομή.

Ἀναστάσιον Σαββόπουλον. Χαιρόμεθα ποὺ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» σὲ ἱκανοποιοῦν, κι' ἐλπίζουμε νὰ συντελέσης καὶ σὺ μεταξὺ τῶν φίλων σου εἰς τὴν διάδοσίν των. Τὴν συνεργασία σου ἐλάβαμε καὶ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειράν της ἐφ' ὅσον φυσικὰ τύχει τῆς ἐγκρίσεως τῆς διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ μας.

Κωνσταντῖνον Βλαχόπουλον. Ἐλάβαμε ὑπὸ σημείωσιν τὴν νέαν σου διεύθυνσιν καὶ θὰ λαμβάνης τακτικὰ τὰ φύλλα. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνεις πάντοτε καθὼς καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου. Ὁ Ἡρακλῆς Παπαδᾶτος εἶνε κάτοικος Κερκύρας δὲν χρειάζεται ἄλλη διεύθυνσις. Σοῦ εὐχόμεθα καλὴ ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμούς σου.

Ρενὲ Ζερβοῦ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸν διαρκῆ ἐνθουσιασμὸ ποὺ μᾶς ἐκδηλώνεις καὶ γιὰ τὴν τόσο αὐθόρμητη ἀγάπη σου. Χαιρόμεθα ποὺ οἱ «Πρόσκοποι Ρ,βινσῶνες» τόσο σᾶς ἀρέσουν. Εἶνε πράγματι ἕνα πολὺ ὡραῖο μυθιστόρημα. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου.

Ἀνδρέαν Συγοῦρον. Σοῦ ἀπαντοῦμε λίγο ἀργοπορημένα στὸ γράμμά σου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσουμε γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου γιὰ τὸ περιοδικό μας.

Κάνε καὶ σὺ ὅ,τι μπορεῖς στὴν Ζάκυνθο γιὰ τὴν διάδοσί μας, γιατὶ κι' ἐμᾶς ἡ ἐπιθυμία μας εἶνε νὰ γίνουμε ἑβδομαδιαῖοι, ἀλλὰ χρειάζεται γι' αὐτὸ ἐσεῖς πρωτίστως ποὺ μᾶς ἀγαπᾶτε νὰ μᾶς ὑποστηρίξετε. Γιὰ τὴν ἔγκρισί τοῦ ψευδωνύμου σου περιμένουμε τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως ποὺ εἶνε καθὼς θὰ ἰδῆς Δρχ. 10.

Γεώργιον Ναθαναήλ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμά σου καὶ σοῦ εὐχόμεθα ἔστω κι' ἀργοπορημένα νὰ τὰ χιλιάσης. Χαιρόμεθα τόσο ποὺ βρίσκεις πραγματικὴ εὐχαρίστησι διαβάζοντας «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ποὺ ἀκόμη καὶ τὴν ἡρέρα τῆς γιορτῆς σου κατώρθωσαν νὰ σὲ ἀπασχολήσουν.

Εὐαγγελία Παπάζογλου. Τὸ γράμμα σου μᾶς ἔδωσε τὴν ἐξήγησι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν φύλλων μας κι' ἐλύθηκε ἡ ἀπορία. Θὰ λαμβάνεις λοιπὸν τώρα τακτικὰ τὰ φύλλα.

Ἐμμ. Φθενάκην. Ὁ ἐνθουσιασμός σου μᾶς πλυμμηρίζει χαρά. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἶνε ὑπερήφανα ποὺ τόσο πολὺ τ 'ἀγαπᾶτε.. Ἂν θέλεις στεῖλε μας μιὰ ἀπὸ τὶς βιογραφίες ποὺ λὲς γιὰ νὰ δοῦμε ἂν εἶνε κατάλληλη. Ἡ σελὶς γιὰ νὰ μορφώνεσθε καὶ νὰ διασκεδάζετε» ἀποκλείεται νὰ εἶνε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Τὶς λύσεις σου ἐλάβαμε καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς δημοσιεύσεως.

Εὐάγγελ. Νικολαΐδην. Ἐφ' ὅσον εἶσαι πρόσκοπος καὶ Ἀθηναῖος, θὰ σὲ παρακαλέσουμε νὰ μᾶς προσελκύσης συνδρομητὰς μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις προσκόπων. Τὸ μυθιστόρημά μας δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἐνθουσιάση ὅλα τὰ προσκοπάκια μας, καὶ βασιζόμεθα σὲ σέ γιὰ νὰ ἐνεργήσης ἀναλόγως. Τὴν συνεργασία σου ἐλάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Λυπούμεθα γι' αὐτὸ ποὺ μᾶς γράφεις γιὰ τὴν σελίδα συνεργασίας, θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθῆ. Εἰς τὰ ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖα δὲν ὑπάρχει κανένα σκακικὸ περιοδικό.

Θ. Χριστόπουλον. Ἐλάβαμε τὸ ἀντίτιμον τοῦ φύλλου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

Ἄννα Δεβάρη. Τὴν παράκλησί σου διαβιβάσαμε στὴν δα Καλκάνη καὶ μας ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐκτελέση. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν διαγωνισμό, καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὸν ἀναβάλετε ὀλίγο μέχρις ὅτου λάβετε ἀρκετὲς φωτογραφίες.

Ἐμμ. Καζαμπάκαν. Καθὼς σοῦ ἐγράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο ἡ συνεργασίες σου ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ὅσες κριθοῦν κατάλληλες. Ἐλάβαμε ἐπίσης καὶ τὰς λύσεις σου καὶ τώρα περιμένουμε νὰ μᾶς ἐναγγείλης καλὰ ἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν σου.

Βικτωρία Τρύφωνος. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ σοῦ δίνουμε τὶς ἐξηγήσεις ποὺ μᾶς ζητᾶς. Τὸ κάθε τι ποὺ θὰ μᾶς στέλνης θὰ τὸ γράφης σὲ ἁπλὸ χαρτὶ μὲ τὴν διαφορὰ πὼς τὸ κάθε θέμα πρέπει νᾶναι ξεχωριστά. Εἶνε προτιμώτερο νὰ ἔχης ψευδωνυμο. Θὰ

Π.Ο.Τ.Ε ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ

Λόγω τῶν θερινῶν διακοπῶν ὁ ὅμιλος διακόπτει τὰς ἐργασίας του τὴν 15ην Ἰουνίου καὶ θὰ ἐπανέλθη τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1934. Διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας λαχεῖα, νὰ μᾶς στείλουν τὰ ἀντίτιμα, διὰ νὰ γίνη ἡ κλήρωσις αὐτῶν. Ἐπίσης καὶ οἱ μὴ ἀγοράσαντες ἃς σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων.

Ὁ Πρόεδρος
Ν. Χατζηαθανασίου
Τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλ.
Ε. Καραδῆμος
Μ. Λευκαδηνὸς
Α. Μυτιληναῖος
Γ. Μόραλης

στέλνης τὸ κάθε τι στὴν διεύθυνσι. Περιοδικὸ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» Σόλωνος 18α. Κάθε διαγωνισμὸς λύσεων κρατᾶ ἕνα ἑξάμηνο. Εἴμεθα πάντα στὴν διάθεσί σου γιὰ ὅτι κι' ἂν θέλης

***

ΛΥΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Β' ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Α' ΕΤΟΥΣ

Συνέχεια φύλλου 10 - 11

73. Σκάλα: Πούς, πάρης, Πῆρρος, Περσεὺς, Περικλῆς, Πειραιεύς, Πτολεμαῖος, Πολύκλητος.

74. Κρυπτογραφικόν: Τηλέμαχος, Ἕλος, Μάχη, Μηλέα, Ἀλλάχ, Μόλης, Ἄτλας, Τέλος, Ἄλμα, Τάμα.

ΛΥΣΕΙΣ Β' ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Α' ΕΤΟΥΣ

Φύλλο 16ο

100. Λεξίγριφος: Πῶς-εἰ-Δόν.--Ποσειδών.

101. Ἐλλιποσύμφωνον: Χρόνου φείδου.

102. Ρόμβος: Π, Δὸν, Πολύς, Νῦν, Σ,

103. Αἴνιγμα Βόλος, Βῶλος.

104. Γρίφος: Ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα.

105. Ἀκροστοιχίς: Σόλων, Κῶς, Υἱός, Ρῆνος Ὅμηρος, Σερβία. *Ἡ νῆσος τοῦ Ἀγαίου*: Σκῦρος.

106. Κρυπτογραφικόν: Κορνήλιος, Ὄρνις, Ἰλισσός, Ροσσίνι Κορσική, Σκόρος.

Φύλλο 17ο

107. Αἴνιγμα: Ἄτλας.

108. Γρίφος: Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ πατρίς μου.

109. Μεταγραμματισμός: Σῖτος - Τῖτος.

110. Πυραμίς: Α, ἔχω, Ἐρατώ, Διαρκής, Γαλήνειος, Γιουβαρλάκι, ἀποφασιστικὸς. *Καθέτως*: Ἀχαρνεῖ.

111. Φωνηεντόλιπον Ὅποιος θέλει τὰ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα.

112. Σταυρωτὲς λέξεις:

Ὁριζοντίως: Ἄρτα - Λύρα, Τρίτη, Ἡράκλειον, Νάντη, Σινὰ - Νίκη.

Καθέτως: Ἀγησίλαος, Ἀὴρ, Ἀνά, Λώτ-Τὸν. Ἀργεντινή.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 15 Αὐγούστου

29. Πυραμὶς

\+ =Σύμφωνον
. + . =Στοιχεῖον
. . + . . =Νῆσος
. . . + . . . =Νομὸς Ἑλλάδος
. . . . + ... =Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ

Καθέτως: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Κ. Χατζηπατέρας

***

30. Ἀκροστοιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν Ἕλληνα ποιητήν: Ἕλλην γλύπτης, ἀρχιτέκτων, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, Ἤπειρος, πόλις Ἑλλάδος, ῥήτωρ, φιλόσοφος, ἐπαρχιακὴ πρωτεύουσα, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Κυανόλευκο Λάβαρο

***

31. Ἰνδικὸς γρῖφος

Α6 (Ρῆμα) Τ1 (Ἄρθρον)
Ε10 (Οὐσσιαστικὸν)

Α. Φθενάκης

***

32. Ἐλλιποσύμφωνον

ηω—α—εηοουα

Ξανθὸς ἱππότης

33. Φωνηεντόλιπον

τμ—τν—πτρ—σ—κ—τν—μτρ—σ

Παπαρούνα τοῦ Βουνοῦ

***

34. Γρίφος

Ἡ $\frac{\text{ια}}{\text{μελ}}$ ἡ νέα ρ ἔτη

Γίνος Βούγας

***

35. Στοιχειόγριφος

Μὲ σκοτώνεις εἰς τὸ ἕνα
καὶ μὲ βάζεις εἰς τὸ ἄλλο.

Φράουλα

***

36. Λεξίγριφος

Ἐσὺ ποὺ λύσις αἰνίγματα
Λῦσε καὶ τὸ δικό μου,
Εἶνε ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα
Αἰνίγματα τοῦ κόσμου.
Ποιὸν στρατηγὸν ἀποτελοῦν
Θηρίο ἀγριεμένο
Ἤ.... ξύλο ἀναμμένο;

Πρόσκοπος

Τὸ Σκάκι

Τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀλετσὶν

Ὀρθὴ λύση στὸ πρόβλημα τοῦ Ἀλετσὶν ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ φύλλο 24 ἔστειλε μόνον ὁ Ἀπόστολος Μυτιληναῖος μαθητὴς Α' τάξεως τοῦ Ζ' Γυμνασίου (Παγκράτι).

Ἡ λύσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀφοῦ οἱ Ἄσπροι καὶ οἱ Μαῦροι κάμαν τὶς τρεῖς κινήσεις ποὺ ἀνέφερα εἰς τὸ πρόβλημα κατόπιν συνεχίζουν ὡς ἑξῆς:

Ἄσπροι
4.-Β ς η 5-Ζ6 σάχ
Μαῦροι
4—π η 7 × Ζ 6
5.— Πθ 7 — Ζ 7 σάχ καὶ μάτ.

Ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλον

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους.

Ἐμμ. Α. Φθενάκης
Μαθητὴς Β' Γυμνασίου
Βέρροια

Ξανθὲ Ἱππότα, Ἀστρονόμε, ἀκόμη ἀπάντησιν.

Προσωπιδοφόρος

***

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάϊ στὸ ψευδώνυμο χράφεται τὸ ψηφίον (α) ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ (κ) ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἀγνὴ Παρθένος (κ), Φραγκενστάϊν (α), Μπουμπούλ (α).

ΔΕΛΤΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ 29-30

Παιδιά, ἂν θέλετε τὴ νύγεία σας νὰ τρῶτε μόνον βούτυρο Κερκύρας

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη
Κάνιγγος 6 - Ἀθῆναι
Ἀρ. Τηλ. 23-163

29-30 ΔΕΛΤΙΟ ΛΥΣΕΩΝ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΤΙΣ ΘΑΛΑΣΙΝΕΣ ΣΑΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

ΜΕ ΕΝΑ **KODAK**

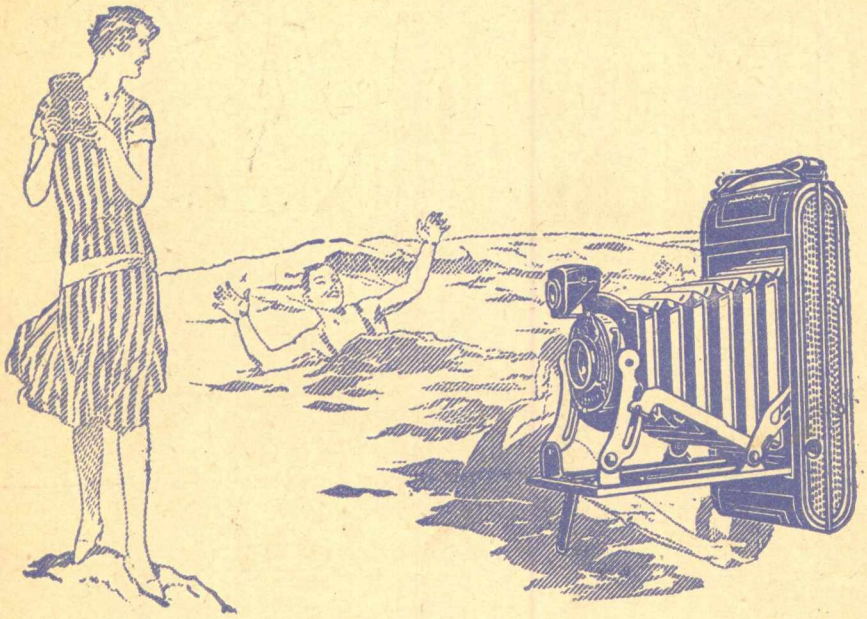

Ἔχει μνήμη ἀλάνθαστη, ζωντανή, ποὺ δὲν ξεχνάει τίποτε καὶ ἀργότερα ὅταν θὰ μεγαλώσετε θὰ μπορέσετε νὰ ξαναζήσετε τὶς εὐχάριστες στιγμὲς ποὺ περάσατε στὸ βουνό... στὴ θάλασσα... κυτάζοντας τὶς φωτογραφίες ποὺ πήρατε μὲ

τὸ **KODAK** σας

ΤΙΜΕΣ ΠΡΟΣΙΤΕΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ, ΑΠΟ 160 ΔΡΧ.